

Tháng Ba, 2020

Người Già Trong Mùa Dịch

Nguyễn Thị Thêm

Có tiếng gõ cửa. Con gái mở cửa phòng tôi, lộ đầu vào và nói:

- Hồi chiều con thấy má ho vài tiếng. Má bị sặc nước hay ho thật? Má có đau cổ hay khó chịu gì không?

Tôi trả lời:

- Má bị sặc nước, sức khỏe má bình thường.

- Như vậy không sao. Nếu má thấy có gì lạ, má phải nói với con liền nha. Đừng có nghĩ không sao rồi dẫu.

Bệnh viện hai đứa con làm việc lúc này đã nhận nhiều bệnh nhân nhiễm virus Corona rồi. Cho nên má tránh tiếp xúc và lại gần tụi con để bảo vệ an toàn cho má.

- OK.

Tôi gật đầu và cũng không rời khỏi giường. Con gái nhẹ nhàng đóng cửa phòng. Tiếng bước chân của con đi về hướng phòng nó. Có tiếng cửa đóng và tôi nằm đó suy nghĩ vẩn vơ.

Từ ngày bệnh dịch tràn lan tới nay, tôi đã tự cách ly mình với thế giới bên ngoài. Cả mấy tháng tôi chỉ ra ngoài một lần để đi bác sĩ gia đình và một lần siêu âm theo định kỳ. Quên nữa còn một lần tôi đi chợ.

Số là trường đóng cửa, cháu ngoại phải ở nhà học online. Tin tức, video tràn lan trên mạng xã hội, nói về tình hình người dân tranh nhau mua hết đồ ở các chợ làm mình cũng nôn nao. Buổi sáng thứ Hai cháu ở nhà chưa

ngồi vào máy để học, các con đi làm cả, tôi nói với cháu chớ ngoại đi chợ một bữa để "xem dân cho biết sự tình".

Thế là cháu chớ tôi đi chợ Wal Mart gần nhà. Đúng như lời đồn, những thịt tươi, thịt đông lạnh gần như hết sạch. Đồ hộp, thức ăn đông lạnh cũng hết, rau quả còn nhưng không nhiều. Riêng giấy đi cầu và giấy lau tay đương nhiên là không có. Tôi mua một ít thức ăn rồi nói cháu chớ ngoại qua chợ 99 Cent. Tôi nghĩ chắc ở đây cũng còn ít giấy lau tay. Tôi thật nhẹ dạ, cái kệ trống trơn. Thế là hai bà cháu dẫn nhau qua chợ 99. Đây là chợ của người Tàu có bán thức ăn VN. Chợ cũng không còn nhiều đồ như những lần tôi đi trước. Mì ly thiên hạ cũng gom hết. Không có giấy, không có gạo... Nói chung những thứ cần thiết để ăn lâu dài đã hết. Thiên hạ chả ai đeo khẩu trang nhưng nói chuyện xí xồ xí xào ít hơn. Mọi người như ngầm nói với nhau "Cẩn thận".

Chiều đó, con gái đi làm về la cho tôi một trận. Nó la cũng đúng vì thương mẹ. Nó sợ tôi ra ngoài bị người khác lây bệnh thì rất nguy hiểm. Khi Thống Đốc Cali tuyên bố tình hình khẩn cấp, người già trên 65 tuổi không nên ra đường. Con gái tôi cười và tuyên bố: "Thiết quân luật bà ngoại. Không được rời khỏi nhà trước khi có lệnh mới." Xong dường như cũng thông cảm với mẹ, cháu nhìn tôi giọng trầm hẳn xuống: "Má cần gì nói với con. Con sẽ mua đem về. Ra ngoài má lớn tuổi dễ bị lây nhiễm."

Tôi mỉm cười và đành chấp nhận hai chữ "cấm cung". Bây giờ tôi mới thấy mình quan trọng trong gia đình. Nếu mà tôi bị dính virus thì cuộc sống các con hoàn toàn đảo lộn, cơ may về lại mái nhà thân yêu này chắc hẳn khó khăn. Tôi đã đi gần cuối đoạn đường đời. Cũng như tôi phải chấp nhận bốn chữ "tuổi già sức yếu". Vì bởi sức yếu nên virus Wuhan mới mê. Chúng mà gặp lứa tuổi "già hạp" của chúng tôi thì bám chặt như mèo thấy mỡ, như gái xuân tới thì mà gặp trai tơ.

Cũng may hai vợ chồng con tôi đều làm về thuốc trong bệnh viện, việc tiếp xúc trực tiếp với bệnh nhân không nhiều. Mặc dù cơ hội bị nhiễm bệnh không cao nhưng máy ai biết được con virus tiềm ẩn ở ngõ ngách nào và bám theo mình lúc nào. Cho nên đối với các con, tôi cũng phải tự cô lập mình, tránh tiếp xúc nhiều với chúng.

Từ ngày ông nhà tôi mất đi, căn nhà trống vắng và thiếu tiếng cười. Tự dưng tôi cũng ít nói tếu vì không còn ai để chọc cười cho không khí vui tươi quên đi bệnh tật. Cháu tôi, hai đứa đều học trung học và theo lớp huấn luyện Volleyball ở trường. Mỗi ngày sau giờ học là tập huấn tới chiều mới về nhà. Đôi khi có lịch đấu tại sân nhà hay ở các trường khác, xe chở về nhà trời đã tối. An qua loa mấy miếng là hai đứa rúc vào phòng làm homework cho kịp mai đi học. Con gái, con rể làm hai bệnh viện khác nhau, sau giờ làm cũng cần nghỉ ngơi. Phòng nào cũng đóng kín cửa. Họa hoằn lắm hai vợ chồng mới được xếp lịch cùng nghỉ một ngày, gia đình có một bữa cơm chiều sum họp, ấm cúng.

Cuộc sống thời dịch bệnh rất buồn tẻ và căng thẳng, loanh quanh ăn rồi ngủ. Trong phòng ngủ, xuống lầu, ở phòng ăn, phòng khách, lên lầu vào phòng ngủ. Cái vòng tròn nhỏ theo nhịp sóng mỗi ngày của người già là như thế. Thường thường tôi cũng vào thế giới của riêng tôi. Căn phòng với cái giường nhỏ, máy desktop với cái monitor thật lớn. Tôi có bạn bè trên khắp thế giới. Tôi cười, tôi đùa, tôi trò chuyện, tôi làm thơ, tôi viết... tôi bằng lòng và trân quý những gì mình có được ở tuổi hoàng hôn.

Ngày xưa ông xã tôi bệnh. Tôi cẩn thận giữ vệ sinh cá nhân cho hai vợ chồng rất tốt. Việc đó ngoài là giữ vệ sinh chung còn là sự tự trọng. Bây giờ trong thời kỳ vô cùng nguy hiểm của dịch Vũ Hán, giữ vệ sinh còn là bảo vệ mạng sống cho mình, cho gia đình và đáp ứng nhu cầu xã hội.

Ở nhà, tự cách ly còn là tham gia chống dịch, không làm cho hao tổn tiền bạc quốc gia. Nói cho lớn chuyện đi một chút, mình ở nhà không ra đường còn là tỏ lòng cảm ơn và trân trọng những người bác sĩ, y tá, nhân viên trong bệnh viện đã dốc hết sức để đối phó với dịch cúm, dành sinh mạng cho những bệnh nhân.

Hiện nay Virus Wuhan đã làm cả thế giới như bị đóng băng. Mọi phương tiện đời sống, mọi sinh hoạt cá nhân đều hướng về đề phòng và chống dịch. Ngồi suy nghiệm cuộc đời, tôi thấy trước cái chết, tiền bạc, danh vọng, sắc đẹp đều không còn giá trị. Sức khỏe là trên tất cả. Nghị lực và niềm tin là cứu cánh để duy trì sức khỏe của mình. Hãy tha thứ và dễ dãi một chút trong cuộc sống để dễ buông bỏ phiền não và nhẹ nhàng trong tâm.

Chưa có lúc nào như bây giờ người lại sợ người đến như vậy. Việt Nam ta thường "gặp nhau tay bắt mặt mừng", người tây phương ôm hôn nhau thắm thiết. Bây giờ thì "Xưa rồi Diễm" phải đứng cách xa nhau 2 thước, đưa tay ngoắc ngoắc làm dấu chào nhau. Đám ma không thể đến chia buồn, đám cưới phải đình lại. Cha mẹ chết, con cái cũng phải giới hạn không được tập trung quá 10 người.

Như vậy cho thấy sinh mạng con người thật nhỏ bé trước tạo hóa. Không có gì là bền vững vĩnh viễn. Khi bệnh dịch tấn công mãnh liệt, người chết quá nhiều, chính phủ không thể trợ tay thì ai cũng như ai. Tất cả nghi lễ đều vô nghĩa và không thể thực hiện. Có nhìn hàng loạt chiếc quan tài chờ đi hỏa táng ở nước Ý mới rùng mình sợ hãi. Nhìn hình những đoàn xe sáng tinh mơ nối đuôi nhau di chuyển quan tài ra khỏi thành phố, ai trong chúng ta không ngậm ngùi và nghĩ đến riêng mình.

Này nhé, ngôi nhà chán quá mình đi ra phố, nói chuyện vu vơ với một người vừa quen. Họ thân thiện và bật thiệp, nhưng họ đang bị nhiễm bệnh mà họ lẫn mình đều không biết. Con Virus Wuhan ác ôn đó gặp ta già rồi mà vui tính, mừng rỡ reo lên: "Tình cờ gặp được nhau đây..." Chúng bám lấy ta, yêu ta ngàn năm, lưu luyến không rời, sinh con đẻ cháu. Ôi! Người tình không chân dung gặp gỡ giữa đàng mà vì nói chuyện thân mật nó bám chặt lấy ta. Ta phải đau khổ curu mang và gắn bó với nó, chết sống vì nó. Ta già rồi, không còn nhiều kháng thể để bảo vệ bản thân. Ta hết sức chống cự muốn đẩy nó đi xa. Muốn giết nó như giết người trong mộng. Ta không thở được, không nói được, đau đớn và bất lực. Vì nó ta bỏ lại tất cả những gì bên ta: Con cái, gia đình và tình yêu thương của những người xung quanh. Khi nó thè sinh tử ôm nhau cùng chết thì chỉ vài tuần

thôi, ta đành xuôi tay ra đi nhanh chóng. Ta gia nhập vào hàng ngũ những vong hồn bại trận vì dịch Covid-19 (China Original Virus in December 2019). Cái nguy hiểm là ta đã vô tình lây lan thêm cho con, cháu và những người ta tiếp xúc.
 Nghĩ thôi đã rùng mình vì vô hình chung mình là mầm dịch, là tội nhân gieo tai họa cho cộng đồng, làm phiền lụy cho Bác Sĩ và những người trong bệnh viện.

Nước Ý trong mùa dịch
 Những dãy hòm xếp dài
 Chết không kịp trở tay
 Chính quyền đành thất thủ

Đoàn xe buồn ủ rũ
 Đưa quan tài đi thiếu
 Buồn thảm biết bao nhiêu.
 6.000 người nằm xuống.

Chưa bao giờ con người thấy mạng sống của mình bị đe dọa như lúc này. Nhìn đâu cũng sợ bị lây nhiễm. Hai bàn tay mỗi ngày rửa không biết bao nhiêu dạo, nhưng rồi rờ vô cái gì cũng sợ virus. Từ nắm cửa đến thư từ, bưu phẩm, báo chí, quảng cáo đều có bàn tay của ai đó đụng vào. Đi ra ngoài mua thức ăn, trong những người đứng xếp hàng biết ai là người đang mang mầm bệnh. Người nhìn người e dè, sợ nhau lây. Tình người bỗng chốc nhạt nhẽo và nghi kỵ. Dịch bệnh xuất xứ từ Vũ Hán bên Tàu. Người Việt Nam mình dân Á Châu vô tình bị đánh đồng với người Tàu nên nhận những cái nhìn, cử chỉ và lời nói kỳ thị.

Thật tình con virus này nhỏ chưa từng nhỏ hơn mà sức công phá của nó lớn hơn vũ khí hiện đại. Nó làm điên đảo loài người trên trái đất. Nó từ một tỉnh của Tàu đi khắp năm châu không cần visa hay hộ chiếu. Nó không hình, không dạng mà đi tới đâu người ta chết đến đó. Nó khiến phi cơ không thể lên trời, những du thuyền dù sang trọng thế mấy cũng chẳng thể ra biển. Nó san bằng giàu nghèo, chức vụ trước bệnh dịch và cái chết. Nó đã làm con người và xã hội có sự liên đới bằng sự lây lan. Nó gieo sự mất mát, sợ hãi để con người quay về với niềm tin và tín ngưỡng.

Nó đó, nó là kẻ thù của nhân loại ở thế kỷ này. Nó khiến cho nhịp sống tấp nập của con người chậm lại, sự ăn chơi phung phí xa hoa phải ngưng, những tiệc tùng phải dẹp. Mọi quốc gia trên thế giới đều liên đới mang gánh nặng ngàn cân vì nó. Nó cảnh báo loài người về ăn tạp, về âm mưu hủy diệt lẫn nhau. Nó là hiện thân của ma quỷ và tội ác.

Có một người nói với tôi như thế này: " Ngày xưa tuổi thọ con người không cao, loài người sống chan hòa với thiên nhiên, trái đất không hề bị ô nhiễm. Bây giờ văn minh vượt bậc, khoa học đã tiến tới những bước thần kỳ. Con người đã tận dụng tất cả những gì có trong thiên nhiên để cung phụng cho cuộc sống, hầu thỏa mãn những phát minh, những khao khát khám phá và hiểu biết. Tài nguyên cạn kiệt, không khí ô nhiễm, thú vật bị tàn sát, môi trường sống chật chội và thiếu tình người. Người già lại được chăm sóc bằng những phương tiện tối tân nhất, thuốc men tốt nhất để kéo dài tuổi thọ. Có nhiều nước, người trẻ lao động ít hơn người lớn tuổi. Dân số càng ngày càng lão hóa nên mất cân đối cho tương lai. Trận dịch này vô hình chung thu xếp được điều đó. Nó chọn người già để khuếch tán và hủy diệt. Trong những người ra đi vì dịch bệnh Virus Vũ Hán tại Trung Cộng, tại Ý và các nước khác, có phải chẳng người già chiếm đa số. Trong bệnh viện, lúc phương tiện y tế không đủ, Bác Sĩ đành phải dành ưu tiên cứu người trẻ, hy sinh người già."

Nghे qua thì thật mũi lòng, nhưng phải công nhận đó là sự thật. Cho nên, muốn không phải là một tử thi nằm ở một trong số những quan tài sắp từng dãy kia, tôi chọn tự mình cách ly tại nhà. Tuy rằng ở nhà nhưng chưa phải là an toàn 100%. Thí dụ như con tôi đi làm trong bệnh viện, có chắc chắn gì là nó không mang virus trong người. Ở cơ thể, ở áo quần, ở túi xách, ở bình nước... Biết đâu một ngày đẹp trời nào đó, con Virus Vũ Hán sẽ qua thăm tôi và gắn bó với tôi. Biết thân biết phận mình, tôi đã cách ly với con bằng cách không va chạm vào bất cứ đồ dùng đi làm của nó. Khi ăn mỗi người mỗi đĩa, tôi thường ăn trước và đi nghỉ sớm. Nếu ăn chung tôi ngồi ở đầu bàn. Không ngồi coi phim chung ở ghế salon và nhất là không ôm hôn con như ngày xưa thân ái. Người già cơ thể sẽ yếu và dễ nhiễm bệnh. Tôi tự nhủ như vậy và sống lạc quan, tích cực mỗi ngày. Chuyện gì đến phải đến. Hãy bảo vệ lấy mình vì con cháu, còn chết hay sống đều do số mạng.

Nói tới bệnh này, tôi xin gọi cái tên trung thực nhất: "Virus Wuhan". Bởi vì dịch họa này xuất phát từ Wuhan bên Tàu và chính Trung Quốc nói Vũ Hán là nơi khởi đầu của Virus.

Theo tôi Trung Quốc thiếu thế giới một cái cúi đầu xin lỗi vì đã làm cho dịch này phát tán, Trung Quốc cố tình ém nhẹm, dấu diếm nên thế giới không kịp phòng ngừa, dịch bệnh lan tràn không thể chặn đứng kịp. Virus theo chân người Trung Quốc đi khắp nơi trên thế giới trở thành bệnh dịch toàn cầu. Giết hại không biết bao nhiêu sinh mệnh và làm tê liệt mọi hoạt động của dân chúng.

Ngoài ra Trung Cộng thiếu nước Mỹ hai cái cúi đầu. Cái cúi đầu thứ nhất xin lỗi đã đem dịch bệnh đến các tiểu bang của nước Mỹ. Cái thứ hai xin lỗi nước Mỹ vì đã vu khống dịch họa này là do quân đội Mỹ đưa Virus vào Trung Quốc.

Sự thật bao giờ cũng là sự thật.

Nguyễn thị Thêm

NĂM VÙNG, NĂM VŨNG: THẤY VUNG!

Nhà ngày nào cũng quét
Rác vẫn dư như thường!
Bụi ẩn từng góc kẹt
Dưới bàn, ghế, tủ, giường...

Người ngày nào cũng học
Chưa hiểu hết tứ phương!
Đáy giếng nằm: nhái, cóc*
Biết gì ghé học đường?

Cộng Đòng vào quậ phá
Tường hồ, đầm, kênh, mương?

VIỆT GÌ KẾT BẠN VIỆT GIAN?

Ngày xưa mi thiếu tự do
Nên mi suy nghĩ, thăm dò, ước mơ.

•
Tự do dư dả bây giờ
Thiếu tâm suy nghĩ: tro trùm mền
Mặc dân xiêng xích khóc rên
Vô tâm cứ ngủ lẫn kên, lo chi!
Việt gian kết bạn Việt gì?
Ăn chơi, hưởng thụ ai bì bằng nông!

•
Gông cùm: mơ thoát đở hồng
Tự do: lại tự nhốt Lòng-Đỏ-Tươi

Giờ này còn thiên tả
Hơn gì ếch, ễnh ương?
Ý Nga, 29.3.2020

*Ếch, nhái, cóc, ễnh ương: những kẻ thiên Cộng
luôn lý luận một cách mù quáng dù đã thấy nhân
loại bị bách hại bởi chủ nghĩa cộng sản và bọn thiên
tả ra sao.

AI BẢO CÁN NGỐ?

Ở đâu có “cán bộ”
Thu vào nhiều hơn chi
Tiền vào túi không “ngố”
“Cán” giàu, khó ai bì!

Chia chác lắm mỗi lợi
“Bộ” nào, “Cục” nấy to
“Bộ” biển này, núi nọ
Bảo sao dân gây gò!

Quyền lực tạo vây cánh
“Cục” nào “Cục” nấy no
Ngồi ngắm trăng, hưởng gió
“Ghê” sơn đỏ bày trò!

Bọn Việt gian ngồi đó
Khoe của chìm thom tho
Đã có dân nuôi nó
Chui chi nữa “hố bò”!
Ý Nga, 29.3.2020

*Hố bò: những mật khu hố bò & địa đạo mà VC
từng ẩn núp để trốn chui nhủi tìm cách cưỡng chiếm
miền Nam.

ĐƯỜNG TA ĐI

Không cần biết khi nào?
Dân đáp ứng ra sao?
Ta suy xét sáng suốt:
Đặng sẽ đồ, Cộng nhào!
Rất mau!
Ý Nga, 29.3.2020

Mặc dân khóc lóc, mi cười
Dollars đầy túi, ngũ vùi, no say.
Ý Nga, 29.3.2020

ĐỤNG VÀO LÍNH-ĐƯỢC-NỄ-VÌ AI THA?

Cái tâm độc ác nhỏ nhen
Mi “ghen” với cả người khen Cộng Hòa!

●
Bon chen, tro trên chua ngoa
Bôi đen **công: giữ thái hòa, tận tâm,**
Bao năm Người Lính âm thầm
Giữ yên bờ cõi, ngoại xâm kinh hồn,
Bao trang hùng sử vẫn còn
Vẽ vang chiến thắng, trường tồn ngàn năm!

Có đâu như cảnh tối tăm
Từ con Quốc Hận Bảy Lăm đến giờ
Ăn chơi, nhếch nhác, xác xơ
Đảng viên, “tướng, tá”? Chỉ chờ tái nô!

●
Nhờn nhờ tụ tập giang hồ
Nay ca, mai nhảy, cơ đồ màng chi?
Hoan hô thiên tả, biết gì
Mà mi hù dọa nữ nhi kiên trì?

Bất tri, học thói trơ lý
Đụng vào **Lính-Được-Nễ-Vì**, ai tha?
Cút ngay! Ta bảo đi ra!
Ở đây lái nhái ai mà cứu mi?
Ý Nga, 29.3.2020

CON ĐÃ HIỂU

Cứ mỗi lần nhìn mẹ nơi cổng trường là An khó chịu. Khó chịu vì dáng đi khập khiễng của mẹ nơi chân trái. Nhưng cái khó chịu hơn nữa, là lúc mẹ đón lấy tay, và An thường vụng vằng trong tiếng chế diễu của đám bạn "Lêu lêu xi cà que một mắt". Lúc ấy An chỉ muốn độn thổ và muốn mẹ biến mất trước cổng trường - Âm thanh của đám trẻ vô ý thức quất mạnh vào tim, đã ám ảnh An suốt thời niên thiếu.

Và điều làm An vừa ngạc nhiên vừa khó chịu hơn nữa là dường như mẹ chẳng quan tâm những lời chế nhạo cười cợt ấy. An thầm nghĩ, chẳng lẽ mẹ không cảm thấy "quê" khi bị chế diễu hay sao!?

Tâm tư An ngập đầy mâu thuẫn, vừa muốn bảo mẹ đừng đến trường đón quá sớm, chờ mọi người về hết hãy đến. Nhưng lại sợ hãi cái chơ vơ khi công trường vắng hết, mỗi lần mẹ bận việc về đón trễ.

Trong tâm trạng bất an như thế, An thấy khổ sở, bức dọc không lối thoát, tự dằn vặt và cho mình là thằng con trai khôn khổ hèn hạ nhất - Cái mặc cảm dằn vặt lâu dần biến An trở nên ích kỷ và tàn nhẫn. An thương An, và hận mẹ đứng đưng trước nỗi kinh hoàng lúc bạn bè chế diễu. Mẹ đã không né tránh, không cất dấu đi cái hình thể kỳ khôi dị dạng của mẹ trước mọi người! Tại sao thế!?

Nhiều lần An muốn nhắc lại lời đề nghị của dì Quế, là em thứ ba của mẹ - Dì Quế đẹp, dì sang trọng và bật thiệp. Dì xuất hiện ở đâu là nơi ấy trở thành rực rỡ. Dì có một thằng con trai, thằng Thành trạc cỡ tuổi An. Dì khéo léo trong việc che đậy tính tình khiêm nhã của thằng Thành, biến nó thành đứa con ngoan ngoãn và hiếu học, mặc dù Thành học thì không khá, tính tình thì ỷ lại, ăn nói thì cộc lốc đôi khi xác xược.... Có lẽ đó chính là lý do mẹ khước từ lời yêu cầu của dì là đề nghị cho An về ở chung với dì, để Thành và An có bạn.

Dòng thời gian không ngừng chảy, cánh thời gian không ngừng bay. Ngày An tốt nghiệp phổ thông là ngày Thành bỏ nhà đi bụi đời với đám bạn nhà giàu mất nết, lười biếng. Dì Quế khóc với mẹ... Nhân lúc tâm tình lộn xộn, An xin mẹ cho ra ngoài ở. Mẹ ngập ngừng lâu một lúc, sau đó gật đầu. Ngày dọn ra ngoài, mẹ rơm rớm khóc nhưng chẳng nói gì - Nhìn một con mắt mẹ ướt, An tức tối, và thấy mình khó chịu hơn bình thường.

An quay đi thật nhanh, nói nhỏ:

- Con ra ngoài ở. thỉnh thoảng con sẽ về. Mẹ đừng đến thăm. Cần gì thì điện thoại".

Trong thâm tâm An vẫn là né tránh và sợ các bạn nhìn thấy mẹ.

Mẹ gạt lệ cười và hứa:

- Ừ, mẹ chỉ chờ con về. Cần lắm thì mới điện thoại, con cứ yên lòng.

An xa mẹ. Tự lập. Và thấy lòng sáng khoái. Mẹ giữ lời hứa, không xuất hiện và chẳng mấy khi gọi điện thoại. Còn An, lâu lâu gọi về cho có lệ "*giữa mẹ và An nào có chuyện gì!*" An thầm nhủ thế. Và cho rằng con trai mà truyện trò với mẹ thì yếu quá. An thấy vững vàng, tự tin, yên ổn qua ngày.

Ngày tháng trôi nhanh.... Cầm mảnh bằng bác sỹ nhãn khoa trong tay. An thấy mình vĩ đại. Lúc nhận bằng, cũng có thoáng nghĩ đến mẹ. Nhưng bè bạn vây chung quanh, nên cái nghĩ chỉ thoáng qua trong óc, rồi quên. Buổi tối về, An gọi điện thoại báo tin cho mẹ... Sau đó là những ngày vui, bận rộn.

Ngập tràn trong danh vọng, An say men chiến thắng, hưởng thụ cảm giác thành công và tạm quên cảm giác khó chịu về người mẹ của những ngày xa xưa, mỗi khi đưa đón ở công trường. An lao vào xã hội thượng lưu và thấy sự thành đạt cùng nỗi niềm danh vọng thật là hạnh phúc.

Cuộc đời bây giờ là công việc, là tên tuổi, là được bạn bè nhắc tới và là những tung bưng bạn hữu, rong chơi - Với nhân dáng cao, nụ cười tươi, đôi mắt sáng... An bước vào thế giới của thành đạt và kiêu hãnh, được thán phục, được chiêm ngưỡng của bạn bè đồng nghiệp, quen biết thêm những người tên tuổi, ai cũng lịch sự và bật thiệp - An thấy mình hạnh phúc, bơi trong hạnh phúc....

Rồi mùa thu đến. Màu vàng nhuộm trên những tàng cây. Màu trời xanh ngắt. Không gian như có tiếng nhạc... Tất cả hòa điệu với trái tim rộn ràng hạnh phúc, yêu đời.

An mua nhà đẹp để chuẩn bị cho ngày cưới. Thâm tâm An hầu như đã quên hẳn mẹ. An nghĩ đến ngày cưới tung bưng với thực khách tham dự toàn những người tên tuổi. Vợ là một sinh viên Mỹ tóc vàng óng ả.

Cầm phone gọi mẹ, lòng cũng một chút xót xa, nhưng một chút hình như là mâu thuẫn.

An nói nhỏ:

- Mẹ à. Tháng sau con đám cưới, đám cưới tổ chức xong, sau đó con còn đi xa nữa. Vợ con là người Mỹ nên cũng không tiện nói phone với mẹ... Thôi có điều gì con sẽ gọi sau. Thế nhé. Mẹ mừng cho con chứ?

Mẹ nói nhanh:

- Ừ. Mẹ mừng. Mẹ mừng cho con.

An cảm nhận được giọng mẹ qua âm thanh như nghèn nghẹn. Cái cảm giác khó chịu từ lâu lắm, nay lại trở về. An hình dung giọt nước mắt lăn ra từ một con mắt mẹ. Thật là khó chịu và kỳ cục!

Đám cưới tung bừng. Thời gian vẫn trôi. Ngày đưa con đầu lòng đầy tháng. An nhắc phone gọi mẹ báo tin. Giọng mẹ xin xỏ và run rẩy:

- Có dịp nào bồng cháu về cho mẹ xem mặt nhé. Con ở xa quá, mẹ bây giờ yếu rồi chẳng đi thăm được... Vội lại gặp vợ của con, mẹ chẳng biết nói gì.

An âm ờ:

- Được rồi, chuyện ấy tính sau. Mẹ đi nghỉ đi. Con làm việc đây. Chào mẹ.

Và An cúp máy.

... Không gian như chùng xuống. Ôm con trong buổi sáng nắng vàng trong vắt. Da thịt đứa bé mềm và ấm. Xúc giác va chạm, An rung lên cảm nhận xót xa máu thịt. Thoáng chốc An thấy mình dường như là tàn nhẫn - Đã gạt mẹ ra khỏi cuộc đời! Dù sao An đã có những ngày trưởng giả, an thân, hạnh phúc. Thật là ích kỷ... Nhưng vẫn có nhủ lòng là không đến nỗi để mẹ sống thiếu thốn. Thôi đành vậy!

Đó là buổi chiều.... Trong màu nắng nhạt nhòa sắp tắt. Dì Quế gọi báo tin mẹ mất, mất vì tai nạn giao thông - lý do mất kém và trong tâm trạng bất thường, bước chân lại tật nguyên không vững. Mẹ đã vấp ngã khi băng vội qua đường.

An đem vợ và con về viếng mẹ.

Dì Quế đón nơi sảnh đường của nhà quần.

Trong bộ cánh màu đen tang chế, dì Quế vẫn đẹp và sang. Dì thông thả, ngập ngừng trong nước mắt nói bằng tiếng Mỹ:

- Mẹ cháu mất, mất rất nhanh. Mất trong cảm giác mãn nguyện và hạnh phúc. Đó là hạnh phúc cuối cùng lớn nhất của một đời người... Sáng nay bà len lén đến nhà trẻ thăm cháu, xin người giữ trẻ cho được sờ nắm cánh tay cháu nội, và hít mùi da thịt bé thơ... Nhưng thật bất hạnh, trong cái hạnh phúc tràn ngập và xôn xao ấy, bà không nén được cảm xúc đến nỗi ra về loạng choạng băng qua đường và xe đụng. Cái chân chậm chạp vì tật nguyên với một con mắt.... Cháu biết đấy, con mắt ấy, là bà đã hiến cho cháu trong một tai nạn năm xưa, cháu chạy băng qua đường. Xe trở tới, mẹ cháu chỉ kịp ôm cháu lăn vội vào lề, mà què chân trái... Sau đó biết cháu bị hư một mắt, mẹ thà còn một mắt, đã sung sướng đến run rẩy, khi cuộc giải phẫu thay mắt cho cháu thành công.

Dì ghen ngào kết luận:

- Ít ra trong đời mẹ cháu có được hai lần hạnh phúc: lần một, giải phẫu thành công khi tặng cháu con mắt trái; lần hai, được cô nhà trẻ cho nắm tay và hít được mùi da thịt của cháu nội bà.

Bóng chiều đang xuống. Màu mây xám tang chế phủ ngập hồn.

Đưa con nghiệt ngã đáng thương của mẹ... Và Trời ơi! Bây giờ con đã hiểu.

Nỗi lòng huyền thoại mẹ ơi.

Nay con đã hiểu, một đời xót xa.

nguyễnthịmátnâu

(trích trong tập truyện *Hoa Hồng Trắng*, cùng tác giả)

ME

Mẹ từ Nam, nén lệ trào
Thăm con “*cải tạo*” Ba Sao, Nam Hà
Đôi vai oằn nặng đường xa
Mẹ ra đến Bắc mới mua sữa bò
Hai lon sữa đặc sao no?

“*Khoan hồng*”? Chính Sách Dày Vò: miếng ăn!

Ân cần thăm hỏi, bần khoản
Thương con nuốt hận, nhục nhằn trầm luân
Dáng con ôm sữa khuát dần
Trái tim mẹ ghen, rời sân, bần thần...

NĂM VÙNG

Bà không thích nhắc **Tháng Tư**,
Ông không muốn nhớ hai từ “**Thuyền Nhân**”
“*Quân Nhân*”? Quốc Hận quên dần,
Quen dần “*kiều vận*” my dân nhập nhằng?

Đi, về? “**gám lượ**” kiêu căng
Đỏ hồng loạn thị! Lãng xằng* sắc cam!

Ý Nga, 27.3.2020

*Lãng xằng: không đứng đắn

CƠN

Vô ngần, thương Mẹ gian truân
Đóng đinh khui sũa: thấy toàn bùn đen!
Vết hàn, lính chẳng cần khen
Sũa: ai rút ruột, nhỏ nhen kiếm tiền?
Người Hà Nội hoặc tà quyền
Trả thù thâm độc? Kẻ điên hại người?

Bây giờ kẻ ấy khóc, cười?
Vần thơ tôi hỏi: bị Trời phạt chưa?
Hay là của cải lọc lừa
Nhà dân: “rút ruột”, kẻ thừa Bùn Đen*?
Nghênh ngang, lỗ mãng, thấp hèn
Tràn vào chiếm đoạt. Rủ ren thêm thù!
Nga, 27.3.2020

*Bùn Đen viết hoa: xin hiểu như danh từ chung chỉ bọn đảng viên tàn ác.

*Nhà dân “rút ruột”: Việt Cộng đuổi thân nhân của Lính VNCH đi “Kinh Tế Mới” để lấy của, cướp nhà, thay ngôi, đổi chủ.

MÙA XUÂN CỎ MƯỢT HƠI SƯƠNG

*Mùa xuân
Lạnh cóng chỗ nằm
Em âm bản cũ
Anh tàn ngàn hong
Hiu hiu phiêu sợi tóc bông
Con đông vụt đến vết bong xước trầy.*

*Vèo theo
Tan/hợp bèo mây
Em phù du nổi
Anh gầy chiêm bao
Mùa xuân gió trú nơi nào
Thối đời héo úa hư hao tháng ngày.*

*Lá sầu
Nhật Nguyệt chia hai
Phân thân hạt cát
Đầu thai sai nguồn
Mùa xuân cỏ mượt hơi sương
Em ngồi như thể đất thương nhớ trời.*

*Hiên ngoài
Khuya thả mưa rơi
Em ngồi nhặt...
Cuối phần đời tặng anh.*
Kiều Mộng Hà, 3/26/2020

TỶ NẠN CHÍNH TRỊ

Đề đi đến đích ung dung
Bám vào **Chính Nghĩa Oai Hùng: Quốc Gia!**
Cộng nào trà trộn: không tha!
Nếu không đồng bộ phe ta: dẹp liền!
Thuyền nhân ty nạn vượt biên
Giữ gìn Chính Nghĩa: phải nghiền ngẫm luôn!
Ý Nga, 27.3.2020

ĐẢNG GIÀU SAO DÂN KHÔNG MẠNH?

Người khôn vấy bẩn: rửa liền!
Cộng nô ăn bẩn? Rửa... tiền sạch trơn!
Thấy đâu lắm uất khí hờn?
Bào trơn tham nhũng, xanh rờn đô la!

Vinh thân: đánh bóng, dôi lừa
Phi da cán bộ: cướp bừa kiếm ăn.
Mặc dân bi, phẫn, nhọc nhằn
Đảng no cơm, ấm gối chăn quá mà!
Làm nhiều, dân phải kêu ca
Ăn nhiều, đảng cứ tối đa chơi bời!

Tháng Tư được thuở? Quên thời
Dép râu, nón cối tả toi, cù lần
Được vài “**trí thức**”: cầu an!
Mấy ai biết hận, lo toan giặc vào!
Ý Nga, 27.3.2020

TRI THỨC

Chúng ta cùng mẫu số chung
Hiểu nhau thấu đáo: oai hùng miền Nam
Đấu tranh: phối hợp cùng làm!
Gian tà quyết dẹp! Không đàm, hòa chi!
Tri! *

Ý Nga, 27.3.2020
Không có dấu sắc:
*TRI: biết.
*TRI THỨC: người hiểu biết nhiều.

ĐÚNG LÀ HỒ KHÔ, ĐỒNG CẠN!
Người khôn “**Có chí thì nên!**”

TỘI CỦA ĐẢNG

Dân mấy triệu chịu án oan đã chết?
Bao nhiêu còn: dở sống, dở chết, than?
Bệnh ung thư, nhiễm độc đã lan tràn
Số còn lại: lúc nào Cộng giết hết?
Ý Nga, 24.3.2020

CỘNG GIAO “DỊCH” CHO AI?

Cộng Tàu giao dịch khắp nơi
Bây giờ gieo... dịch khơi khơi hại người

*

Chết rồi Sô Viết* tả toi
Bóc hơi Phát Xít: người đời reo vui!
Giỡn chơi Mao-ít thịnh thời?
Lenin, Karl Marx gọi mời ai nghe?
Bét be chủ nghĩa lập lòe
Cặp kẻ Việt Cộng, khum che chur hầu.

*

Không dân bầu, chạy đến đâu?
Nổi niềm **Quốc Hận**, đêm thâu thương Nhà!
Ý Nga, 24.3.2020

*Soviet Union, Nazi (Đức), Mao Zedong (Mao Trạch Đông)

DANH SÁCH BỆNH NHÂN VIÊM PHỔI WUHAN cập nhật lúc 8g49'13" ngày 24.3.2020

TỔNG CỘNG nhiễm bệnh: 422.652 bệnh nhân, ở 170 quốc gia

-Chết: 18.901 bệnh nhân

-Hồi phục: 108.349 bệnh nhân

(Chưa tính những con số thật sự nhiễm bệnh và qua đời mà các nước cộng sản đã giấu giếm)

Cô rô na! Cô rô na!

Từ Vũ Hán ra
Gọi là covid-19
Hiện nguyên hình
China original Virus tháng 12, 2019
Chạy quanh chạy quán
Như bọn cộng Tàu
Ném đá dẫu tay
Đòi cho nước khác
Cs VN mồm 5 miệng 10
Như bậc đàn anh
Môi hở răng lạnh

Đảng viên lắm “**chí**”, mấy tên ngựa đầu?
Việt Nam về đâu về đâu?
Đỏ cò khoe khắp địa cầu làm chi?

Tướng nhiều “**lon**” lá làm gì?
Lắm “**Đường cách mạng**” lại đi... xuống mò!
Dân đà sợ sống tái nô*
Còn nuôi “**Hồ**” chết nằm khô Ba Đình!

*

“**Hồ khô, đồng cạn**” thật tình!
Cửu Long ngập mặn, “**triều đình**” nhạt... “**Minh**”

*

Tiền Giang, Đồng Tháp... bắt bình
Long Xuyên, sông Hậu, Trà Vinh... mất mùa.

Nước ngậm trữ lượng ngọt, chua?
Mê Kông cung cấp? Dân mua? Thiếu, thừa?
“**Chữ**” kêu mà đảng chẳng thừa
“**Tớ**”: đây! * Nhậu, mấy cho vừa rảnh rang!

Từ Kiên Giang xuống An Giang,
Bến Tre ai khóc? Sóc Trăng bê bàng
“**Cục**” chi “**Thủy Lợi Tiền Giang**”? *
Miền Tây Nam bộ xốn xang người người!

Lúa khô, cháy, đỏ: “**Cục**” cười?
Ai cùng nạo vét lảng bời kênh mương?
Cà Mau mếu, hỏi ai thương?
Đâu mua nước ngọt? Đâu “**thiên đường**” gần?

*

“**Vô thần**” sao có “**Minh**” quân?
Nói gì chỉ Vụ Đông Xuân khóc rờng!

Ý Nga, 24.3.2020

* Tái nô: lại bị nô lệ giặc Tàu

* Đồng bằng sông Cửu Long có diện tích đất liền chiếm hơn 12% diện tích cả nước và có dân số hơn 20 triệu người.

* “**Chi Cục Thủy Lợi Tiền Giang**”

* Cửu Long ngập mặn, “**triều đình**” nhạt...

“**Minh**”: con cháu Hồ Chí Minh hèn nhát, không dám lên tiếng hậu quả phá nguồn nước của đàn anh Tàu Cộng.

* “**Tớ**”: đây! Gửi thêm nghĩa ngậm “**Đầy tớ**”
(đảng cộng sản VN)

“**THỐNG NHẤT**”: ĐẢNG TRÔNG TOÀN TIÊU... ĐIỀU

Toàn “**bần cố... nông**” * kiêu
“**Trông người**” xưng hùng bá

VN điếm đến
An toàn không nhiễm
Chữa lành bệnh ngay
Bệnh nhân 2 người
Bó hoa cầm tay
Nước ta vĩ đại
Chúng tôi đã lành
Như kẻ sanh đôi
Làm trò quảng cáo
Rồi một ngày kia
Trump đã ra tay
Giúp cho các nước
Bị nhiễm virus
Chút tình nhân loại
Đảng ta vĩ đại
Giờ tay đón mừng
16 ca nhiễm
Trở thành 63
Rồi tăng dần dần
Để nhận tiền đô
Của bọn giầy chết
Lết lét xòe tay
Miệng vẫn loay hoay
Đeo dây thừng Tàu
Bầy ra chiêu bài
Vừa tung vừa hứng
Mướn cả máy bay
Đón người anh em
Từ các nước về
Chữa lành virus
Nước ta nào có
Cái thứ bệnh này
Cô rô na, cô rô na
Cám ơn nhé
Nhờ cô nhờ rô
Mà ta na nét
Được món béo bở
Của lũ Mỹ ngu
liếm chút tiền đô
Đảng ta nập noè
Lập ra bộ kít
Nói vung nói vít
Xuất khẩu 10 nước
Cả nước không cần
Vì chưa có dịch
Đúng là vô địch
Cái đảng cộng nô
Của não già Hồ
Suốt đời bung bát
Phúc Niêng khoác lác
Mỗi dân cư

“**Trang trại**” tiêu... điều: liệu
Nhập nô toàn “**non nui**”?

Thủ thế THUA ĐỦ ĐIỀU
(Thua miền Nam thê thảm!)
Báo cáo: “**Vượt chỉ tiêu!**”
Khẩu hiệu toàn: “**Quyết thắng!**”

*

Chữ chi chít vẽ vờ
Toàn NGHỊ QUYẾT mưu mẹo.
Chia chác? Chuyện chẳng chơi:
Lắm NGHỊ ĐỊNH lươn lẹo! *

Đêm nhậu nhẹt nhòm nhোam,
Ngày nhừa nhựa ngái ngủ:
Dọ dẫm, nói, không làm
Bánh bao toàn ca cầm.

Thịt rượu còn lằng lằng
Thòm thềm thêm: giải... khát
Bè khen phái, nể nang
Đảng-rong-rêu-rác-rười!

Quyền chức, chiếm của công
Chăm chỉ cúc cung giặc
“**Chân dài**” ngắn, hoa bông
Tuyên, thu: quăng vục thắm!

Ăn? Kim cương, bạc vàng!
Làm: thùng tha thùng thẳng,
Cứ bóng bóng, bang bang
Tìm những nơi béo bở.

“**Thống nhất**”: đường đã đi
Mấy mươi năm lỗi lầm
Đảng đạt đến chuyện chi?
Bán nước! Dân cơ cực!

Ý Nga, 24.3.2020

*“**Bàn cố nông**”: nhắc lại cách ám chỉ giai cấp
“đặc biệt” của RIÊNG CS

*NGHỊ ĐỊNH lươn lẹo: để đảng thi đua luôn lách
tội tham nhũng.

DỊCH VIÊN PHỐI WUHAN XUẤT PHÁT TỪ ĐÂU?

Tàu Cộng muốn tẩy não
Trí nhớ của loài người
Nên chi con virus
“**Đổi quốc tịch**” khơi khơi.

phải là pháo đài
phòng ngừa bệnh dịch
Cái đầu nghiêng nghiêng
Nở nụ cười duyên
Ra chiêu đặc chí
Nghe Mỹ tuyên bố
Thật nà có ný
Bèn khúm núm thừa
Pháo đài hết đạn
Xin đàn anh giúp
Cho người hoạn nạn
Đảng em quá nghèo
Vì nòng yêu lược
Nước Mỹ mở nòng
Đảng em mang ơn
Vạn tuế vạn tuế
Xưa kia em nộn
Em đang giầy chết
Không phải các anh
Trăm điều ăn năn
Vạn tuế vạn tuế
Rồi lại thì thâm
Cám ơn cô rô na
Đã giúp cho ta
Tặng thêm trí tuệ!
Tiểu Mai, 3/22/2020

Wuhan nhập tịch: Ý,
Nhật, Đức, Pháp, Iran...?
Trút cho ai ách nạn
Để danh Cộng an toàn?

Năm nay sử thế giới
Nếu “kiêng” nhắc tên Tàu
Chắc chắn nhắc Wuhan
Nhân loại bao niềm đau!

✱

Con “vi khuẩn” nhân tạo?
Từ phòng thí nghiệm nào?
Sao Tàu Cộng muốn xóa
Mày được sinh làm sao?

Để phục vụ nhân loại,
Giúp ích tốt cho đời?
Hay mi bị đánh cắp
Đem giết người mà chơi? *

Vi bùng bít Tàu Cộng
Mà thế giới lâm nguy
Việt Cộng khờ, thiên cận:
Cảnh giác không thì tùy!

Duy nhất một thủ phạm
Bao nhiêu chuyện phi nhân
Bấy nhiêu niềm bi phẫn
Ôi chủ nghĩa vô thần!
Ý Nga, 24.3.2020

Tây Nguyên
Tướng Lê Minh Đảo
19/3/2020
Minh Thúy

Sớm nhận tin buồn Tướng Đảo đi
Cầu mong giấc ngủ được yên vì
Anh hùng một thuở điều binh mạnh
Tuần kiệt bao phen đánh giặc lì
Việt cộng kinh oai ngôi nghĩa khí
Nam nhà quý lực bậc uy nghi
Quê người khắc khoải tình non nước
Bảo vệ tàn hơi lá Quốc Kỳ

Tưởng Niệm Tướng Lê Minh Đảo

Sớm nhận tin buồn tướng Đảo đi
Cầu mong giấc ngủ được yên vì
Anh hùng một thuở điều binh mạnh
Tướng đừng bao phen đánh giặc li
Việt Cộng kinh oai ngời nghĩa khí
Nam nhà quý lực bậc uy nghi
Quê người khắc khoải tình non nước
Bảo vệ tàn hơi lá quốc kỳ.

Minh Thủy

KHỐC TƯỚNG LÊ MINH ĐẢO

Người đã ra đi đến chốn nào?
Tiên ai bỗng thấy dạ nao nao
Bài ca NHỚ MẸ nay còn đó
Mà đã xa rồi, một ánh sao!

Tôi khóc thương anh một tướng hùng
Bao năm vùng vẫy giữ quê hương
Rạng ngời danh tiếng LÊ MINH ĐẢO
Một kiếp tù nhân quá đoạn trường

Anh là chiến sĩ miền biên giới
Chàng trai hào khí ngất trời xanh
Uy phong, oai dũng ai người sánh?
Chỉ cả hùng anh chẳng toại thành!

Thời nhé anh đi, giấc ngủ hiền
Trời Nam giờ sáng dậy triển miên
Anh linh đừng tướng còn đi hận
Xin hãy tìm quên trong cõi Tiên.

VI VÂN, Cali-19/3/20

* Lúc trong tù ông có sáng tác nhạc phẩm **NHỚ MẸ**

* Ông là người ra tù sau cùng (13 năm)

CÁO PHÓ

Gia đình chúng tôi trân trọng kính báo cùng thân bằng quyến thuộc,
quý Công Đồng người Việt Nam ly nạn cộng sản
tại Hoa Kỳ, Canada, Úc Châu, Âu Châu, Việt Nam, Thủ Đức Sài Gòn và tỉnh Gia Định,
cùng thân hữu xa gần:

Chúng, cha, anh, ông nội, ông ngoại, ông cố của chúng tôi là:

Thiếu tướng Louis Lê Minh Đảo

Cựu Tư lệnh Sư Đoàn 18 Bộ Binh, Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa

Sinh ngày 5 Tháng Ba năm 1933 tại tỉnh Gia Định, Thủ Đức Sài Gòn
Qua đời vào lúc 1 giờ 45 ngày 19 Tháng Ba năm 2020,
tại bệnh viện Hartford Connecticut
Hưởng thọ 87 tuổi

Tướng Đảo ra đi trong lúc Việt Nam đang hấp hối, linh hồn Tướng giờ này chắc đang trên con đường của chiến trận Bình Long và Xuân Lộc, đang hội ngộ lại với tướng Lê Văn Hưng, Nguyễn Khoa Nam, cùng bao nhiêu chiến sỹ nghĩa quân và Địa Phương Quân mà Tướng từng vinh danh ca ngợi, nhắc nhớ cho thế hệ trẻ rằng, chính họ là những người đã âm thầm chiến đấu đêm ngày để bảo vệ xã ấp, xóm làng. Bao nhiêu chiến sỹ vô danh hòa chung với hồn thiêng sông núi cho đất nước mình hồi sinh.

Lời dạy dỗ nhắc nhở của Tướng vẫn còn vang vọng bên tai chúng con: "30 tháng 4 là điểm đen cho lịch sử VN",

- Làm cho người Việt lưu vong khắp nơi
- Mất tất cả sự cao đẹp dân tộc tự hào
- Mất mát quá nhiều từ Nam tới Bắc: miền Bắc từ 1945 bị cộng sản lừa dối một cách tinh vi; miền Nam phải hy sinh quá nhiều, vừa chiến đấu vừa xây dựng.
- Cộng sản đổi trắng thành đen
- Cộng sản không làm đẹp lòng dân, luôn gây chia rẽ và thù ghét
- Tuổi trẻ các con phải thương cha mẹ học hành thành danh để tạo uy tín, thế lực mạnh cho VN, đừng quên nguồn gốc, hãy làm cho quê mẹ.

Sắp tới tháng 4 Đen ngày Quốc hận, ngày mà bao nhiêu chiến sỹ VIỆT NAM CỘNG HÒA đã hy sinh cho tiền đồ dân tộc, ngày mà từ đó nhà tù nhỏ, nhà tù lớn mọc ra trên khắp miền QHVN, ngày khai sinh cho người Việt lưu vong.

Trước linh hồn Tướng Lê Minh Đảo chúng con thành kính nghiêng mình tri ân Người đã bảo vệ cho người miền Nam sống an lành cho tới ngày 30.4.1975 để rồi bị tra thù, tù tội suốt 17 năm dài, nhưng vẫn một lòng son sắc với quê hương, dù đất tuổi trẻ nuôi chi chờ ngày quang phục

Chúng con tiễn linh hồn Tướng về lại quê hương, nơi biết bao anh hùng chiến sỹ VNCH đã miệt mài dâng hiến đời mình cho đất mẹ Việt Nam và luôn nhớ lời Tướng dạy dỗ cho tuổi trẻ chúng con

Đêm nay trời lại trở lạnh, con nghe trong lòng trống vắng, như mắt mắt điều gì không níu kéo được, con nghe đầu đầy vang lại lời ca "mông sê về đây lui bóng tối, còn yêu thương là còn mãi nhé con!"

Tùng đôi sao đêm như ánh mắt Mẹ Việt Nam đang dang tay chào đón Tướng Lê Minh Đảo về với quê hương.

Quê Hương Việt Nam bắt diệt trong lòng chúng con, những đứa con lưu vong sẽ trở về cùng nhau xây dựng lại đất nước. Chúng con sẽ trở về để giương cao lá cờ chính nghĩa trong đó có hồn thiêng sông núi của bao tướng lãnh và những chiến sỹ vô danh để cùng nhau hát lên "Mẹ Việt Nam ơi, chúng con nguyện đi dựng lại Quê Hương" (thơ Võ Đại Tôn-Hoàng Phong Linh do cố nhạc sĩ Nguyễn Anh 9 phổ nhạc).

Tưởng niệm Tướng Lê Minh Đảo

Sáng nay vừa thức giấc
Bàng hoàng như trong mơ
Nghe tin tướng Đảo mất
Như mất cả trời mơ.

Con mơ ngày quang phục
Có Tướng đi hàng đầu
Cờ vàng ba sọc đỏ
Ngạo nghễ khắp trời cao.

Con cúi đầu kính cẩn
Tiễn biệt Tướng ra đi
Hòa hồn thiêng sông núi
Việt Nam sớm thanh bình.

Tiểu Mai

Gừng Càng Già...

Soi Bóng - Tranh Hoàng Thanh Tâm

Càng Cay

Xong đại học, tôi ngoài 35 tuổi. Như trúng số độc đắc, tôi nhận việc ở tổng hành dinh của một ngân hàng lớn trên nước Đức. Sếp cũng như đồng nghiệp, ngỡ tôi cùng tuổi với sinh viên (bình thường) mới ra trường, tức là gấp ghé 25 tuổi. Bởi thế, họ chăm sóc tôi theo hàng con cháu. Tuổi không trẻ, tài không cao, là người Á châu duy nhất trong nhóm, tôi rét, đi đứng khép nép. Đồng nghiệp hướng dẫn điều gì, tôi ghi chép cẩn thận. Tôi để ý, bà Becker trong nhóm rất có uy. Tiếng nói của bà nặng ký lắm, có gang, có thép hăn hoi. Nghe đâu, bà là dân kỳ cựu, chung vai, sát cánh với ngân hàng gần ba chục năm. Vì vậy, lúc nào được bà dạy dỗ, tôi nhất nhất khắc cốt, ghi tâm. Việc gì bà chỉ bảo tôi làm, sếp yên tâm, chẳng cần phải bới lông tìm vết. Sau vài tháng tôi gia nhập Phòng Tín Dụng Quốc Tế, tôi được dự sinh nhật của bà. Bà tròn năm mươi tuổi. Sếp nhỏ, sếp lớn đến chúc tụng. Mọi người cười nói vui vẻ, *je oller, desto doller*, càng già, càng gân.

Tôi ngẫm nghĩ, ồ, thì ra, chuẩn mực gừng càng già, càng cay cũng có giá trị ở xứ này. Tôi cung kính chúc mừng sinh nhật bà. Bà tưởng tôi còn nhỏ, bằng tuổi con bà. Bà vỗ nhẹ vai tôi: “*Mein Kind, Du hast noch viele, viele Jahre bis Du so alt bist wie ich*. Con gái, còn nhiều, nhiều năm nữa con mới già bằng bác bây giờ”. Lúc đó, tôi tưởng chắc lâu lắm, tôi mới đến tuổi năm mươi. Mặc dầu làm phép tính đơn giản, chưa tới 15 năm, tôi sẽ bước vào tuổi ngũ tuần như bà. Tưởng tượng ít bữa, khi tuổi tôi tròn nửa thế kỷ, tôi được trọng vọng ra trò. Dự định của tôi, sống ăn trắng, mặc trơn trong văn phòng cho đến khi về hưu, đành phải gạch bỏ, vì ngân hàng lỗ lỗ, buộc phải cắt giảm nhân sự. Tôi già từ ngân hàng khi tuổi ngoài bốn mươi đã mấy năm. Gửi đơn xin việc, tôi bán khoán, lo lắng, bối, các “địch thủ” đang cùng trên đường chạy đua tìm việc nhỏ tuổi hơn tôi rất nhiều. Ấy, vậy mà chỉ qua hai vòng “tra khảo”, tôi nhận hợp đồng dài hạn với công ty viễn thông có tầm vóc quốc tế. Tôi cho phép mình hiu hiu tự đắc, tám tặc: “Biết mà, tây cũng như ta. Hễ gừng càng già, tất phải càng cay.”

Về sau, tôi mới biết, bé cái lắm. Tôi may mắn xuất hiện đúng lúc, đúng chỗ. Chứ chẳng phải tại tôi “càng cay” mà được việc. Hãng đang cần gấp nhân viên. Tưởng tượng như người đói là, bát cơm nguội cũng quý. Cho nên, thấy tôi có tay nghề thích hợp, hãng muốn ngay. Không nề hà chuyện tuổi tác.

Càng É

Mất việc lần thứ hai, khi tôi đã thối 50 ngọn nến sinh nhật trước đó vài năm. Nhân viên Sở Lao Động trấn an: “Cô yên tâm. Tuổi trên 50, nhưng cô có nhiều năm làm việc cho những hãng quốc tế. Thế nào cô sẽ tìm được việc sớm.” Trong khóa học của Sở Lao Động dành cho trí thức cao cấp, tôi gặp người bạn Đức tốt bụng. Anh bạn (tôi lịch sự gọi vậy, chứ “anh” nhỏ hơn tôi 5 tuổi), tiến sĩ ngôn ngữ học, đồng cảnh ngộ, anh ta giúp đỡ tôi rất tận tình. Những năm qua, tôi chỉ một lòng, một dạ với hãng đang làm. Tôi nghĩ, công ty cho mình “túp lều lý tưởng”. Có chi phải ngó ngang, liếc dọc tìm chỗ khác. Tôi không còn khái niệm viết đơn xin việc làm. Bất ngờ, hãng đóng cửa. Tôi xính vính. Tôi dày dặn kinh nghiệm làm việc, nhưng rất non tay xin việc. Tôi nhờ anh bạn Đức đọc giúp, chỉnh sửa lý lịch, đơn xin việc, để hồ sơ của mình bắt mắt các nhân viên xét đơn. Tôi để trống dòng ngày sinh tháng đẻ. Có lẽ vì thế, anh ta định ninh tôi nhỏ tuổi hơn anh ta. Anh ta xuýt xoa mãi: “Lý lịch của em vậy thì lo gì không có việc. Em rồi đất như tôm tươi. (Thiệt ra, anh ta nói *wie heiße Semmeln*, đất như bánh mì nóng. Ở Đức, tôm tươi là mặt hàng bán rất chậm, tại mắc tiền và không phổ biến). E rồi em phải lo nghĩ không biết chọn hãng nào...” Nghe anh ta nói, tôi yên bụng, đem mẫu lý lịch đã được vẽ vôi tô điểm, điền năm sinh, lựa tấm hình đẹp gắn vào, gửi đơn đi. Xin việc làm mà tôi cứ phớt tình Äng- Lê. Tưởng như những hãng đang tranh giành nhau *händeringend*, lôi kéo tôi cho được. Gửi chục cái đơn. Mấy tuần đầu chẳng nghe ai ừ hừ. Nhiều tuần sau mới có vài thư trả lời, uể oải, rằng rất tiếc...

Tôi chột ngộ ra, thôi rồi, gừng càng già, càng é. Hàng hóa khi é phải nhanh chóng có biện pháp thích hợp về tiếp thị, về chính sách giá cả. Viết đơn xin việc, có gì phải vạch áo cho người xem... tuổi. Tôi ngâm nghĩ, phải rồi, trẻ khỏe, già che, mục ngày sanh tháng đẻ phải rút ra ngay. Lựa tấm hình căn cước có đầy đủ tiêu chuẩn khỏe, trẻ, đẹp gắn vào lý lịch. Làm sao để hãng không đánh rớt mình ngay vòng loại. Chủ yếu là mình có cơ hội gặp hãng, có cơ hội thuyết phục họ. Lúc đó, có già đi vài tuổi chẳng sao. Quan trọng hơn, để khách hàng cảm thấy mua được giá hời, tôi quyết định chương trình đại hạ giá, bán rẻ chất xám.

Càng Rẻ

Nhóm làm việc của tôi có thêm người mới. Ông ta gom chung tôi với đám đồng nghiệp lóc nhóc, gọi tụi tôi là *junge Leute* mấy người trẻ. Tôi đảm trách phần dạy việc cho ông. Ông bảo:

- Cô còn trẻ, nhanh nhẹn. Nhưng cô áp dụng vận tốc này cho tôi đâu được. Tôi 55 tuổi rồi.

Tôi không đại, lay ông tui ở bụi này. Tôi tùm tùm, an ủi:

- 60, 70 tuổi vẫn coi như còn trẻ măng ông ạ. (Sấn dịp, tôi cũng tự an ủi, vì tôi hơn ông vài tuổi mà.)

Ông than van:

- Ngày trước, tôi làm quần quật. Lương tiền hậu hĩnh. Khổ nổi, đâu còn thì giờ và hứng thú để tận hưởng cuộc sống. Đùng một cái, tôi ngã bệnh. Ở nhà dưỡng bệnh gần hai năm trời. Giờ có việc gì, nhận việc ấy, chứ đâu dám chọn lựa. Tôi bắt đầu thấy xuống dốc rồi cô ơi. Công ty trả lương lậu rẻ mạt. Lúc mình trẻ, hãng vắt kiệt sức mình. Giờ mình già, hãng xường lơ là, tiền bạc èo uột.

Tôi cắt nghĩa thành ngữ vắt chanh bỏ vỏ của tiếng nước tôi. Ông gật gù:

- Tiếng Việt của cô thú vị thật.

Thấy ông mặt mũi vẫn dầu dàu. Tôi điều cho ông bớt buồn:

- Ông ơi, hời giờ vắt chanh xong, ai cũng quăng vỏ, chứ chứa vỏ làm chi cho chật nhà.

Ông tâm sự:

- Cô biết không, thời buổi vật giá leo thang, tiền lương của tôi bị giảm gần phân tư. Hời đó, tôi chạy xe hãng, phong lưu lắm. Còn bây giờ, cò kè, xin hãng phụ cho tiền đi xe lửa. Cầm đồng bạc trên tay, muốn tiêu gì, phải lật qua, lật lại, năm lần, bảy lượt.

Tôi một nách chồng con và bây... cá vàng ngoài vườn mà vẫn tỉnh bơ. Còn ông, chỉ lo mỗi thân ông và con chó lông xù. Chuyện nhỏ tí tẹo. Ngó bộ ông lăm le đi làm... mỏ than. Tôi cười cười:

- Tiền bạc chỉ là chuyện vặt vãnh thôi ông ạ. Tui lãnh lương ngang ngang với thời mới vào nghề cách đây mấy chục năm. Ngó bản lương, tui thấy mình non choẹt như sinh viên mới ra trường. Mình dùng phương tiện công cộng là đóng góp hiệu quả vào việc bảo vệ môi trường. Nhờ ông và tui đi xe lửa nên trái đất bớt nóng đó ông. Ngoài ra, ít tiền cũng lợi lắm nhen. Bớt ăn, tránh được béo phì. Càng tốt chứ sao.

Ông lắc đầu, chép miệng:

- Tôi bái phục suy nghĩ lạc quan của cô. Nhưng tôi chịu thua, không bắt chước cô được.

Càng vui

Mấy chục năm sống ở Đức, thời đi học cũng như đi làm, tôi luôn dùng phương tiện công cộng. Trên đường đến trạm xe, sai bước. Rồi khỏi xe, rảo chạy. Lúc nào tôi cũng trong tư thế chạy đua, chạy cho kịp chuyến xe, chuyến máy bay, buổi họp... Nhưng giờ đây tôi đã bỏ tác phong công nghiệp sau lưng. Vắng mợ, chợ vẫn đông. Hãng không có tôi, chẳng “chết thẳng tây” nào. Hơi đâu, mà vội, mà vàng. Ngồi trong xe điện ngẫm đến chỗ làm, lắng nghe người nhạc công chơi đàn guitar bài *La Chanson D'Orphée*, hay mê mẩn. Khi người nhạc công xuống xe để đổi qua tuyến đường khác, tôi quyết định ngay, sẽ đến hãng trễ. Tôi tức tốc chạy theo người nhạc công, hỏi ông ta có dạy đàn không. Tôi tập dần thói quen đi đứng nhảnh nhả. Chẳng phải tôi bắt chước cô bé đi chùa Hương của thi sĩ Nguyễn Nhược Pháp, không dám đi mau, sợ số gian nan không giàu. Nhưng tôi thích chậm chân, ngắm trời đất, ngó cỏ cây.

Xem ra, các đồng nghiệp trẻ cực hơn tôi nhiều. Có người vừa làm, vừa tiếp tục mài mài kính sử để lấy *master*. Có người, vào văn phòng, hồn vía để đâu đâu, vì tai còn văng vẳng tiếng đứa con khóc rúc rức khi mang con đi gởi nhà trẻ. Tôi có sẵn bằng trong túi hơn 20 năm, cần là lấy ra xài. Con “mọn” của tôi đã vào tuổi ba mươi, yên thân ấm chỗ rồi. Có người mới ra trường, đang trong thời kỳ thử việc, probation period, cố gắng đến sớm, về trễ. Thấy sếp không hài lòng, cậu ta cuống cuống đến tội nghiệp. Phần tôi, bắt chước các cụ “lục thập” ngày xưa, sao cũng “nhĩ thuận” được. Tôi mặc kệ lời căn nhắc, xóc xĩa của sếp. Sếp có đem miếng mồi tăng lương ra nhử, tôi chẳng thèm.

Cuốn sách “*Die Bessere Hälfte*” (Phân Nửa Tốt Hơn) của bác sĩ Von Hirschhausen và giáo sư y khoa Esch như món thuốc bổ tinh thần cho giới trung và cao niên. Nếu tính chung chung, đời người trăm tuổi, thì sau 50 tuổi, theo như định nghĩa của hai tác giả, xét về mặt tâm lý học, đây là nửa đời tốt đẹp hơn. Đó là lý do hai người đặt tựa thật kêu cho cuốn sách. Nhiều năm, hai tác giả cùng theo đuổi nghiên cứu về nếp sống tích cực trong mọi lứa tuổi. Qua những tìm tòi, tra cứu, cũng như thăm dò ý kiến, hai tác giả đưa ra nhiều nhận xét có liên quan đến tuổi tác. Đa số người ta cảm thấy hài lòng ở tuổi 70 hơn là tuổi 17. Trong cuộc sống hằng ngày, lối hành xử, nếp suy nghĩ sẽ quyết định chất và lượng nửa đời sau của chúng ta.

Thì ra, những suy nghĩ của tôi, thật tình cờ, cũng tương tự như những tiếng nói chuyên ngành trong y khoa. “Ta” thường nói, gừng càng già, càng cay. Riêng tôi, tôi tâm niệm, gừng càng già, càng... vui. Bởi, nếu không vui, gừng vẫn cứ tiếp tục già.

Hoàng Quân

Tháng Ba 2020

HOA GẠO NĂM NAY

Tôi về thăm thân nhân ở Việt Nam và đến Hà Giang vào đầu tháng ba.

Chị Hảo là chị họ của tôi từng là dân Hà Giang, chị đưa tôi trở lại nơi này khi biết tôi muốn thăm những phong cảnh núi đồi vùng đông bắc.

Chúng tôi thuê khách sạn ở huyện Mèo Vạc. Chuyến viếng thăm đầu tiên chúng tôi về một thôn xã cách huyện cả giờ đồng hồ đi xe gắn máy và đi bộ

Năm nay hoa đào nở muộn, hoa đào rừng phơn phớt hồng cùng với hoa gạo đỏ đầu mùa đang tung bừng khoe sắc trên các lối đi, trên vách đá, trên những rẻo núi cao...

Tôi theo chân chị Hảo trèo ngược con đường dốc càng lên cao càng nhỏ hẹp gồ ghề và ngoằn ngoèo, trời khô nên đường còn dễ đi, chị bảo nếu ngày mưa thì con đường đất này sẽ nhão nhẹt bùn sinh làm người ta chùn chân khi muốn bước tới con đường dẫn lên chón thiên thai mây núi chập chùng, hoa bay trong gió....

Chị Hảo cũng mơ màng:

- Mưa ướt đường, bản đường, nhưng nhìn màn mưa xuân mờ non cao, mờ cả rừng hoa đào, mờ hàng cây hoa gạo lại thấy lòng thôn thức thương mưa và... cứ mong mưa mãi.

Hai bên con đường dốc lên thôn là những cây xoan trồng thưa, là hoa dại và vách đá xám đen pha sắc trắng, những tảng đá to xù xì và tảng đá nhỏ chen nhau lờm chờm, tạo thành những hình thù kỳ dị. Xa xa thấp thoáng vài căn nhà cũng một màu tối xám của vách tường của mái nhà và hàng rào đá xung quanh nhà.

Lên tới một thôn xã trên ngọn núi tôi đã phải năm lần bảy lượt dừng chân ngồi nghỉ rồi mới đi tiếp. Tôi say sưa ngắm cảnh núi mây hùng vĩ, núi xa mây xa phủ lớp sương mờ như chiêm bao, như ảo ảnh. Thấp lung chừng núi là những thửa ruộng bậc thang chưa được cấy xới vào mùa trồng trọt vì nông dân còn đợi mưa về cho ướt đất, là màu xanh biếc thăm thẳm của một khúc sông Nho Quế dịu dàng uốn lượn giữa hai khe núi cao ngất ngưỡng.

Chị Hảo và tôi đến trước ngõ dốc dẫn lên một căn nhà. Tôi chột rợn rợn với sắc đỏ rực rỡ, thân cây gầy gò chia ra những cành mảnh khảnh nhỏ bé mang trên mình những chùm hoa xinh đẹp, sừng sững nhô lên khỏi mái hiên nơi đầu nhà. Màu hoa đỏ làm tươi sáng cả một góc trời.

Tôi thốt reo lên:

- Hoa đào đẹp quá.

Chị Hảo nói:

- Không, hoa gạo đây em. Hà Giang tháng ba có hoa gạo.

Tôi hào hứng vì hoa gạo và muốn dừng chân ở đây lâu hơn. Đó là một căn nhà nhỏ bằng gỗ khá khang trang. Trước sân có một phụ nữ trẻ đang vừa đi con vừa khâu những ô mủi trước cửa vào trong nhà. Chị Hảo kể:

- Chị có chút quen biết với nhà này. Chị cùng một nhóm bạn làm từ thiện đã đến nhà họ cách đây hai năm, giúp đỡ tiền bạc và quần áo đồ dùng cho những gia đình nghèo vùng cao. Cặp vợ chồng này còn rất trẻ, họ lấy nhau khi cô vợ tuổi 15 và chồng 18. Em đừng ngạc nhiên, phong tục họ là thế người kinh chúng ta không dễ dàng hay nhanh chóng thay đổi được họ.

Tôi tò mò:

- Mình ghé vào nhà được không chị?

- Chị dẫn em đến đây cũng là muốn ghé vào thăm họ xem cuộc sống hiện nay thế nào. Mình vào đi em.

Cả hai vợ chồng trẻ đều ở nhà, họ là người H'mong, anh Phừa biết nói tiếng kinh nên chị Hảo không cần phải bập bẹ nói vài tiếng dân tộc với họ.

Vợ chồng anh Phừa rất đẹp đôi, anh đẹp trai, cô xinh gái rực rỡ như những hoa gạo đỏ ngoài sân. Anh Phừa thật diễm phúc, có đóa hoa gạo trong nhà luôn tươi thắm và thêm cây hoa gạo ngoài sân mỗi tháng ba mùa xuân về cũng rất thắm tươi.

Anh Phừa mời chúng tôi ở lại ăn cơm, anh sẽ thịt một con gà xào măng đãi khách. Hôm qua vợ anh đã xuống núi đi chợ thị xã mua muối, dầu ăn, bột nêm và mấy khúc măng tươi để sẵn trong nhà.

Chúng tôi từ chối ăn cơm vì không muốn làm mất thì giờ của vợ chồng anh, người H'mong thật hiếu khách, anh Phừa nhiệt tình lấy bánh dày ra nướng trên bếp đang đỏ lửa để mời chúng tôi cho bằng được, chiếc bánh dày màu trắng, nướng hơi vàng cả hai mặt bánh, mùi nếp thơm mùi than lửa ăn thật ngon miệng.

Anh nói bánh dày do anh làm bằng nếp nướng. Từ khâu nấu nếp giã nếp và làm bánh anh đều học được khi ở nhà với cha mẹ.

Anh Phừa ra dáng là một người đàn ông trụ cột trong gia đình. Anh yêu cô vợ trẻ bé bỏng nên muốn làm tất cả những gì anh có thể, dù anh cũng trẻ chẳng già dặn hơn vợ bao nhiêu, nhưng anh là một người đàn ông mạnh mẽ cho vợ con nương tựa.

Qua những câu chuyện trò thăm hỏi của chị Hảo và anh, tôi đã nhanh chóng hiểu anh Phừa giỏi giang biết làm đủ thứ. Anh biết sửa nhà, làm nhà, anh biết cày cấy, làm nương và anh cũng biết nấu cơm làm bếp....

Trước kia vợ chồng anh ở trong một căn lều nát tối tăm, nay được các nhà hảo tâm giúp đỡ tiền bạc làm nhà mới. Anh đã phá dỡ căn lều bằng tre mái phủ tấm bạt nhựa để dựng nên căn nhà vách gỗ lợp mái fibro xi măng vững vàng khang trang với sự chung tay giúp đỡ của hàng xóm.

Vợ chồng anh Phừa nghèo, không có ruộng có đất, Anh theo bạn bè làm nghề thợ xây, khi không có việc anh ra đồng cấy cấy và lên núi làm rẫy trồng ngô khoai luân phiên hay ăn công đồng trong thôn xã. Hai vợ chồng cùng chăm chỉ làm kiếm cái ăn và đồng tiền chi tiêu cho cuộc sống.

Tôi đã hình dung ra anh Phừa, chàng trai H' mong đeo dao quắm bên hông, chàng trai của núi cao, của nương rẫy, người chồng của cô vợ trẻ, đã đi bộ cả giờ từ nhà để lên núi làm rẫy. Anh đi qua những bờ bụi, những vách đá màu trắng, màu xám màu đen bí hiểm cheo leo, chọn chỗ đất phẳng nhất, rộng nhất khi cầm những gốc khoai mì. Anh len lỏi cuốc xới đất hiểm hoi giữa từng khe đá để gieo hạt ngô giống và rải phân bón. Màu xanh sẽ vươn lên trên triền núi khô, củ khoai sẽ lớn dần dưới lòng đất cứng...

Đến khi thu hoạch cũng chính anh với đôi tay mạnh mẽ nhổ cây khoai mì lên, anh rút con dao quắm sắc bén chặt củ khoai lia thân lia gốc và chặt khoai thành đồng. Vợ anh vai địu con, cùng chồng sẽ cho khoai mì vào bao và chuyển dần xuống núi để bán.

Những đứa trẻ con H' mong nằm trong địu theo cha mẹ ra đồng lên nương từ khi còn bé, chúng đã quen với mưa rừng gió núi, quen với mồ hôi vất vả mẹ cha và chúng cũng sớm học hỏi những công việc lao động khó nhọc bằng tiềm thức vô hình từ lúc còn ngoẻo đầu ngoẻo cổ thức ngủ trên lưng cha lưng mẹ.

Thu hoạch ngô cũng thế, cả nhà anh Phừa cùng làm việc. Những quả ngô bẻ ra chặt thành đồng, cho vào bao mang về nhà phơi khô để dành làm lương thực.

Hiện giờ vợ chồng anh đang ước mơ để dành đủ tiền mua hai con lợn về nuôi.

Tôi cảm kích trước tình yêu và hạnh phúc của hai vợ chồng trẻ.

Trước khi từ giã họ tôi tặng vợ chồng anh Phừa hai trăm đô la để mua lợn và chúc họ sẽ đạt được ước mơ, hai con lợn sẽ đẻ ra thành một đàn lợn và vợ chồng anh sẽ đẻ thêm đứa con nữa. Vợ chồng con cái anh sẽ sum vầy hạnh phúc trong căn nhà này. Ước mơ đang ở trong tâm tay họ.

Tháng ba năm nay tôi lại về Việt Nam và muốn đến Hà Giang. Tôi nhớ cây hoa gạo đỏ trước nhà anh Phừa và nhớ đôi vợ chồng trẻ. Không hiểu sao một cây hoa gạo đỏ rực lẻ loi giữa những gam màu xám tối của căn nhà ấy lại làm tôi cảm xúc đến thế.

Đã hai năm rồi chắc vợ chồng anh Phừa đã bán được mấy lứa heo con, và chắc cô vợ đã đẻ thêm đứa nữa, đứa lớn đã gần 3 tuổi, đứa nhỏ lại địu trên lưng. Họ vẫn còn quá trẻ, anh năm nay 23, cô vợ mới vừa tròn 20 tuổi xuân xanh

Tôi và chị Hảo lại đi bộ ngược con đường dốc lên công trời, tôi háo hức bước vội khi nhìn thấy cây hoa gạo đỏ nhà anh Phừa xa xa, dường như nó biết tôi yêu nó nên nở nhiều hoa đẹp chào đón tôi về ngắm nghĩa.

Tôi đứng dưới gốc cây hoa gạo. Gió từ những đỉnh núi cao, gió từ chân mây hay từ mệnh mông thung lũng thấp lồng lộng thổi về làm một vài cánh hoa Gạo rơi xuống, đủ lãng mạn khi tôi đứng làm kiêu cho chị Hảo chụp vài tấm hình.

Lần này không thấy bóng cô vợ địu con đứng trước sân. Chúng tôi bước vào nhà, cảnh nhà một thoáng lạnh vắng khi bếp không đun lửa, chỉ có anh Phừa và thằng con trai quần áo bẩn thỉu nhếch nhác, mũi dài quệt nhờn ra hai bên má, đứng nép vào lòng bố khi thấy có người lạ. Chắc cô vợ đi chợ xa ngoài thị xã chưa về?

Anh Phừa thì tiều tụy trông thấy, khi anh đứng dậy chúng tôi mới biết anh bị thương tật ở chân trái. Anh bị tai nạn khi đang làm xây cất.

Bức tường đã xây cao hơn đầu người, thợ xây phải đứng trên giàn giáo kê sơ xài bằng hai khúc cây thông để xây tiếp. Anh đã bị trượt chân ngã xuống đất, may mà không chân thương đến cột sống hay động đến não, anh chỉ bị thương ở chân trái cấp độ 6/10

Lợn lớn lợn nhỏ đều bán hết trong khi anh nằm bệnh viện giải phẫu chân.

Anh không thể tiếp tục làm nghề thợ xây được nữa, dù anh vẫn cố lê bước lên nương làm rẫy ngô khoai nhưng không đủ nuôi ba miệng ăn dù là rau cháo.

Cô vợ trẻ nghe theo lời người ta sang Trung Quốc xin việc làm để kiếm thêm thu nhập. Chẳng biết cô làm công việc gì mà vài tháng đầu còn mang tiền về nhà với chồng con. Sau đó cô bật tin cho đến bây giờ. Hàng xóm cùng sang làm bên Trung Quốc đồn nhau rằng cô đã... lấy một người đàn ông Trung Quốc và ở lại với nó.

Anh Phừa đã mỗi mòn trông mong tin vợ, đã có lần anh cũng thẳng con nhỏ vượt sang biên giới Trung Quốc tìm kiếm vợ nhưng hỏi ra chẳng ai biết. Bỏ lại cũng con về.

Anh kể đôi mắt buồn rung rung. Tôi tưởng như đằng sau đôi mắt ấy là một vực sâu nước mắt sẵn sàng tuôn rơi.

Tôi xin phép anh khi đi ra bếp mở chiếc vung nồi nguội lạnh, bên trong còn lưng nồi mền mền đã khô, có thể anh nấu từ chiều qua và để hôm nay ăn tiếp.

Tôi bước ra cửa sau để nhìn chuồng lợn, trông không hoang phế. Cái chuồng do chính anh Phừa làm nên, những lá khô và rác từ đầu bay về nằm vương quanh chuồng thành một lớp lá khô mục vì đã lâu không ai bén mảng đến và không ai quét dọn.

Bên trong chuồng vẫn còn chiếc máng lợn bằng gỗ mà anh Phừa đã nâng niu đóng khi bắt lợn về chuồng. Bên ngoài hai chiếc xô nhựa cũ rách mẻ miệng vẫn thường dùng để múc cám cho lợn ăn nằm lẫn lóc tự bao giờ.

Chỉ vì vắng đi một người phụ nữ. Chỉ vì không còn một người thương.

Cuộc sống của cha con anh chệnh vênh và buồn bã.

Tôi và chị Hảo lựa lời an ủi và khích lệ anh cố gắng làm lưng nuôi con. Anh khẳng định dù thế nào anh vẫn tin và đợi vợ trở về vì không ai có thể yêu cô bằng anh đã yêu. Cô đã từng yêu anh và thương thẳng con lắm. Nhất định một ngày nào đó vợ anh sẽ trở về.

Tôi nghiệp đưa bé thiếu mẹ. Tôi nghiệp người chồng trẻ chung tình. Tôi cũng cầu mong cô vợ sẽ trở về.

Tôi tặng anh Phừa 200 đô trước khi từ giã.

Bước ra khỏi cửa, đi xuống con ngõ dốc nhà anh Phừa tôi chạnh lòng quay đầu nhìn lại. Cây hoa gạo khảng khiu vươn mình trong gió khoe sắc đỏ rực rỡ giữa mây núi lừng lờ, giữa trời xanh bao la như cách đây hai năm lần đầu tiên tôi đến. Nhưng năm nay trong sắc hoa gạo đỏ ấy tôi thấy có cả nỗi mong chờ và nỗi buồn rung rung như đôi mắt anh Phừa lúc này...

Nguyễn Thị Thanh Dương

March 12, 2020

BAO NIỀM ĐAU QUÁ KHỨ!

Cùng Tưởng Niệm Tháng Tư

Nhà nhà cúng Đại Ky*

Chuyện buồn vốn đã dư

Bao niềm đau quá khứ!

Vậy mà cãi nhau như
Không nhớ niềm Quốc Hận?

Người nói dóc tổ sư,

Kẻ chửi dư thậm từ.

*

Cãi cho đến kỳ cùng
Người thành ra kỳ... lạ
Chẳng hiền lại thêm hung
Thi điên khùng, đánh đá?

Kiên thức hẹp đóng khung,
Miệng rộng lời lý lẽ
Trẻ lác đầu, nương ngung:

THÁNG BA NGÀY ĐÓ

Tháng Ba phi trường bị pháo kích
Đêm chun hằm run cả mạ lẫn con
Chị gái ôm em, mắt còn ngái ngủ
Mẹ chồng khóc thắm, lòng dạ héo hon.

Tháng ba Đà Nẵng trong cơn sốt
Cái chết thật gàn, kẻ mất người còn
Hậu cứ tan rời, chiến trường sôi bỏng
Dân thật ngỡ ngàng, lính lại thắm hơn.

Có lệnh tan hàng, mạnh ai nẩy chạy
Loạn lạc khắp nơi, cướp bóc đầy đường
Những kẻ trở cờ huyênh hoang tự đắc
Ba gác chôm đồ tủa khắp phố phường.

Em khóc ôm con, lòng như lửa đốt
Anh vẫn bật tin. Chết, sống thế nào?
Mẹ già yếu đau, con thơ hai đứa

- *Gì cũng gân cổ cãi!*

Chuyện nhỏ cũng mang phùng! *
Má trộn có thôi bé?
Cộng Đồng thêm nhọt ung:
Điếc tai nghe tổ tụng?

Ý Nga, 19.3.2020.

*Đại Ky: giỗ lớn, giỗ chung

*Thành ngữ: “Phùng mang, trộn má”

“GIẢI PHÓNG”: BA ĐỜI CHƯA YÊN!

(Viết thay tuổi trẻ trong nước.)

*

Ra tù, đất nước nhuộm hồng
Thương Ông bỏ học lông bông phiêu bồng
Theo Ông, Cha phải lông nhông
Ngày no tháng đói vác gông xuôi dòng.

Mẹ thương Cha, cố theo chồng
Khi mua bột, lúc ra đồng, xuống sông
(Câu lên toàn bọc ny lông*
Cá to đảng lưới, lòng tong chẳng chừa.)
Mẹ buồn, khóc những đêm mưa
Ngoại già, đảng cướp nhà xưa: mất rồi!

*

Đời Cha, Nội-Ngoại, đời tôi
Ba đời “*giải phóng*” chỗ ngồi chưa yên!
Không quang khăn (đỏ tuyên truyền)
Tôi không “*kế hoạch*” hảo huyền: bán bao! *

Thương Ông dày dạn công lao
Giữ Thành, chiến đấu ra vào tử sinh;
Thương cha tự học một mình
Làm người tử tế, tài tình dạy con;
Thương bà, thương Mẹ héo hon
Dẫu trong nghèo khó vẫn còn giữ danh!

Ý Nga, 19.3.2020

*Phong trào “Kế Hoạch Nhỏ” của VC sau tháng 4.1975: bắt trẻ em ngày ngày phải “*thi đua*” đi bươi rác lược bọc nylon, giấy phế liệu để tái chế cho... đảng làm giàu nhưng cũng chẳng đi đến đâu. Toàn báo cáo “*thành tích*” láo!

BIÊN GỌI TÊN NHAU

Xứ lạ không quen, em biết làm sao?

Tháng Ba người lính về... bại trận!
Hoảng hốt, hoang mang cả thầy lẫn trò
Cái chết gần kề trong cơn hấp hối
Áo trận, giày sault, súng đạn xác xơ.

Tháng Ba không biết khóc hay cười
Mừng chồng còn sống nụ cười vui
Lệ rơi! Cờ đỏ chạy đầy ngõ
Phải biết làm sao? Đã muộn mất rồi.

Tháng Ba mới biết đá biết vàng
Từ đây đời mình đã sang trang
Nước mắt, nhà tan. Bây giờ đối diện
Như con chim non, mắc bẫy giữa đàng.

Cờ đã đổi màu, người đổi đời
Thế cuộc vẫn xoay nước mắt rồi
Người lính đi tù trong nhục nhã
Cúi mặt thẹn thàm. Đáng giá hay không?

Bốn một tháng Ba đã trôi qua
Người lính ngày xưa giờ đã già
Thân xác, tâm hồn đều thương tích
Ai hiểu cho mình, trong nỗi xót xa.

Tháng Ba chiều Cali mưa tuôn
Xe đẩy anh ngồi. Mắt lệ vương
Em khóc cho mình, cho tất cả
Tháng Ba ngày đó. Kỷ niệm buồn.
Nguyễn thị Thâm
Tháng 3/2016

THÁNG BA BÂY GIỜ

Tháng Ba bây giờ có gì vui
Bốn mươi bốn năm những ngậm ngùi
Chuyện xưa dâu bể chưa khóa lấp
Chuyện giờ dịch bệnh cấm tới lui.

Tháng Ba anh có biết hay không
Nói ra uất nghẹn ở trong lòng
Tàu Cộng âm mưu làm vũ khí
Quyết làm bá chủ khắp Tây Đông.

Trời hại "Gậy ông đập lưng ông"
Wuhan dịch lan đâu không xong
Người chết tràn lan, nhà phong tỏa
Thế giới hoảng kinh, lập tức đề phòng.

Tháng Tư nhớ tháng Tư nào
Biển thì thâm gọi tên nhau bốn mùa
Nằm nghe gió chở mưa thưa
Đêm khuya nổi nhớ, tình vừa lên men.

Ai ngồi xoã tóc vai mềm
Chiều phơi sợi nắng, tôi phiền muộn giăng
Trăng non còn chữa ra ràng
Lạc nhau từ thuở tan hàng tháng Tư.

Bếp chờ lên lửa, nhào như
Vòng tay chưa ấm đã hư cuộc tình
Chiều ra biển đứng một mình
Dấu chân trên cát vớt tình vừa trôi.

Biển và tôi mãi đơn côi
Chiều đau đau gọi
Sóng nhồi biển đau.

Kiều Mộng Hà

March 20th 2020

Thơ vui: dịch cúm China

Đi ra rồi lại đi vô
Cũng bởi virus Cô-rô-na Tàu
Ở nhà không được đi đâu
Cũng bởi virus từ Tàu lan ra
Cắm đi gài lẫn đi xa
Cũng bởi virus tràn qua từ Tàu
Loanh quanh từ trước ra sau
Cũng bởi virus từ Tàu lây sang
Ngồi không nghĩ đến chuyện ăn
Cũng bởi virus khó ngăn từ Tàu
Ngủ mãi sẽ bị... đau đầu
Cũng bởi virus cúm Tàu ác gian
Bạn nhà hàng xóm khó sang
Cũng bởi virus Wu Han* của Tàu
"Giới nghiêm" lệnh cấm do đâu?
Cũng cúm Vũ Hán từ Tàu – China
Con nít tù túng hết la
Cũng bởi virus China Tàu phù
Ăn hoài sẽ... mập ú ù
Cũng bởi dịch cúm Tàu phù phát sinh
Mai kia lắm kẻ... bụng sinh
Cũng bởi dịch cúm người rình từ Tàu
Ăn nhiều... tào tháo rượt theo
Cũng bởi dịch cúm... "giấy cầu" tranh nhau

Nhưng muộn mất rồi Virus đã lan
Nước Ý giờ đây chết mấy ngàn
Châu Âu phong tỏa không lui tới
Tường chừng thế giới sắp sang trang.

Thống đốc Cali lệnh ban ra
Người dân tốt nhất phải ở nhà
65 tuổi phải nên cẩn thận
Virus Tàu Phù kết người già.

Đường phố vắng người. Food to go
Chợ búa bây giờ ít người vô
Chúng khoán mỗi ngày đều tuột dốc
Học trò vô net thấy nhớ thầy cô.

"Cách Ly" hai chữ thật xót xa
Thuốc ngừa, thuốc uống chưa tìm ra
Mỗi ngày theo dõi tin chống dịch
Hồi hộp còn hơn coi phim ma.

Lạy Chúa, Phật, Trời hãy xót thương
Người dân vô tội rất thê lương
Ra tay dẹp sạch con Wuhan
Để cho dân chúng được phú cường.
Nguyễn thị Thêm

THỎ "CHẠY" BẰNG CHÂN RỪA?

Đảng khoe: "*Ta tiến rất nhanh!*"
Nhanh hơn cả thỏ! Hợp hành liên miên.
Chân rùa, mình thỏ vô duyên
Ừ à, ừ ịch ngã nghiêng tà quyền!

Ca hoài điệp khúc "*Trung kiên!*"
Rủ nhau bán Nước, chia tiền, trùm chẵn
"Tờ" ăn tham, "chủ" bị ăn
Mồ hôi phải đổ nhọc nhằn vì đâu?

Thêm con Quốc Hận: rước Tàu
Tháng Tư tưởng niệm ai đau, chia cùng?
Ý Nga, 19.3.2020

CỘNG ĐẾN ĐÂU LÀ NGU DÂN ĐẾN ĐÓ!

Toàn những "*nhà khoa học*"
Con cháu lũ tà quyền
Đi đánh cắp bí mật
Cho đảng làm của riêng.

Dịch cúm không biết bao lâu?
Mai này hết dịch “giấy cầu on sale”
Lệnh truyền xin hãy làm theo
Nhà ai nấy ở “chè queo” đừng phiền
Cầu cho thế giới an bình
Dịch cúm Vũ Hán Tàu rình về dùm
Dùng có đồ thừa tùm lum
Mồm loa mép lẻ thúm um lâu rồi
Có làm có chịu đi thôi
Cảm Bình gian ác “chầu trời” nay mai.
Mong lắm thay.

Lê thị Hoài Niệm

*đọc tiếng Anh

AI LO CHO DÂN TÔI?

Mùa cày cấy vụ xuân
Năm nay ai xới đất?
Ai gieo hạt, ủ phân
Ở Iran, Tàu, Ý?

Đại dịch, phải cách ly
Bao tuyến giao thông khóa
Trăm tội bởi Tàu lý
Các quốc gia phong tỏa!

Nhiều nông phẩm hư hao
Sẽ thiếu gạo, ngũ cốc...
Lấy đâu mà giúp nhau
Hoa, gạo, rau, củ, quả...?

Máy ai biết Việt Nam
Thông tin bị bung bít
Nhiễm bệnh: bao nhiêu kham,
Bao nhiêu dân đã chết?

Cộng báo: lão ai bằng!
Biết đâu nhiều hơn Ý,
Qua mặt cả Iran
Thua chẳng chỉ Tàu Cộng!

Tôi nhìn về quê hương
Tương lai rõ không khá!
Càng nghĩ lại càng thương
Lo cho dân tôi quá!
Ý Nga, 15.3.2020

*

Công nghệ và thương mại?
Làm như bọt sóng trôi!
Trộm thông tin: sản xuất?
Chưa dùng đã lôi thôi!

Hàng trời ơi đất hồi
Thế giới chê ý ôi
Đảng tăng bốc ca ngợi,
Tự hoan hô đã đời!

Sang xứ nghèo đào xới
Ăn lệch đất, nghiêng trời
Toàn nghĩ chuyện trục lợi
Vết cạn sạch, tả toi.

Nghiên cứu và phát triển?
Phải học hành ngược xuôi!
Nhanh chi bằng ăn cắp
Óc tước đoạt quen rồi!

*

Dù Cộng Tàu, Cộng Việt
Cũng chỉ “**bản cổ nông**”:
-“**Em**” cong cho “**anh**” duỗi
Mình cùng dốt đại đồng!

Cộng rộng miệng “**đả đảo**”
Bắt “**hoan hô**” ồn ào
Ai no cơm, ấm áo
Ngoài đảng viên trên cao?

Nghèo đói và lạc hậu
Dân một cổ mấy trùng!
“**Thống nhất**” sau “**giải phóng**”?
Mất tự do (đại đồng!)
Ý Nga, 19.3.2020

“BÁC SĨ” GOM
KHẨU TRANG ĐEM BÁN
Chính Giám Đốc gom khẩu trang đem bán
Bán nước ngoài mới được giá rõ cao!
Đọc mà nghe tức giận giùm đồng bào
“*Như từ mẫu*”? “**Lương**” y “*làm từ thiện*”?

Nào!
Ý Nga, 15.3.2020

Đường Vui Chung Bước

(Tặng Quỳnh Lâm, bạn tôi.)

Hình minh họa Nguyễn Đức Tuấn Đạt

Hai đứa cùng lớp từ tiểu học. Nhà Quỳnh Lâm ở gần sân vận động. Nhà tôi ở đường Quang Trung, gần trường Chấn Hưng. Hai đứa đến trường Nữ Tiểu Học từ hai hướng khác nhau. Vậy mà vẫn cứ đi vòng, để cùng đến lớp. Hai đứa vẫn thường tắm chung trước khi rời nhà. Quỳnh Lâm mặc mấy áo đầm kiểu trong báo *Thăng Bờm*, *Thiếu Nhi*. Ba tôi bảo thủ, cho tôi diện những kiểu đầm xưa lắc, xưa lơ. Có năm, kiểu áo đầm xoáy, tay cụt rất thịnh hành. Chị Thanh Tâm xin Mạ ra tiệm Ly Ly may cho tôi một áo. Nhưng Ba bắt phải cải biên, tức là phải dài quá gối (đâu còn thuộc họ *mini jupe* nữa đâu), và tay phải dài che cùi chỏ.

Mùa hè đỏ lửa, Ba ở lại Quảng Ngãi. Mạ đưa các con vô Sài Gòn, tránh lằn tên, mũi đạn. Mạ tôi dẫn tôi lên đường Nguyễn Thông, thăm gia đình ông bà Nguyễn Tiên, Ba Mẹ của Quỳnh Lâm. Gặp lại nhau, tụi tôi vui quá trời. Cuối hè, chiến cuộc dịu bớt. Ba kêu Mạ dẫn các con về lại Quảng Ngãi. Chẳng biết vì lẽ gì mà hai đứa mất tin nhau. Tôi nhờ chị dâu tương lai của tôi, hỏi thăm tin tức của gia đình Quỳnh Lâm, nhưng chị không biết. Đầu năm 1975, tôi thấy trên tuần báo *Thiếu Nhi* có bài thơ *Giọt Sương Long Lanh*, ghi: “Tặng Ngọc Thúy và kỷ niệm.” Tôi cứ tin chắc, bài thơ đó của Quỳnh Lâm, dù tên tác giả lạ hoắc, lạ huơ. Tôi viết thư lên tòa soạn *Thiếu Nhi* hỏi, nhưng không nghe trả lời.

Bị đất Quảng Ngãi hắt hủi, mùa hè 1976 Mạ cho chị Thanh Tâm dẫn mấy chị em vô Sài Gòn. Dù tôi không có “hộ khẩu”, chị Thanh Tâm vẫn tìm những trường nào “chiến” cho tôi học. Ban đầu chị Tâm chọn trường Gia Long cũ. Sau, chị Thanh Tâm xin cho tôi vào Marie Curie. Thời gian đầu ở Marie Curie, tôi cảm thấy cô đơn, lạc lõng, dù bạn bè trong lớp mở rộng vòng tay chào đón tôi. Tôi ngồi cạnh Quang Ngọc Quyên, cô bé Nam kỳ rất, nói chuyện ngọt xớt. Ở Quảng Ngãi bạn bè thân, mày tao với nhau. Ở Sài Gòn, chỉ xưng tên. Có khi, xưng trò với tui. Một hôm giữa giờ ra chơi, tôi bắt gặp một khuôn mặt ngỡ ngợ. Chỉ mấy giây sau, chúng tôi nhận ra nhau, Cẩm Vân của lớp tám bốn, Nữ Trung Học Quảng Ngãi. Nơi “xứ người” có nhau, hai đứa mừng dễ sợ. Cẩm Vân học ban toán lý, gồ ghề quá trời. Giờ chơi, thỉnh thoảng tôi bỏ Ngọc Quyên, “đi hoang” qua lớp 11 C2, tìm Cẩm Vân. Cẩm Vân kể tôi nghe, đã gặp những người Quảng Ngãi nào ở Sài Gòn. Tôi vui mừng, chân cẳng quỳnh quý, khi Cẩm Vân hứa sẽ dẫn tôi đi gặp Quỳnh Lâm. Gặp lại nhau, tôi không hỏi có phải Quỳnh Lâm đã làm bài thơ tặng tôi trên báo *Thiếu Nhi*. Không quan trọng, chúng tôi có nhau, không sung sướng quá trời đất sao! Tôi học xong lớp 12 B1 ở Marie Curie. Quỳnh Lâm xong trung học ở Nguyễn Thượng Hiền. Hai đứa cùng nhau luyện thi vào đại học. Cùng đậu vào Đại Học Sư Phạm, khoa ngoại ngữ, vào lớp Anh 1B...

Quỳnh Lâm rất “tiên tiến”, đã là đoàn viên. Còn tôi, mấy năm đại học, anh Kiệt đề nghị làm cảm tình đoàn. Tôi rí tai Quỳnh Lâm, nếu được, tôi sẽ cố gắng có cảm tình với mấy anh đoàn viên, nhưng làm "cảm tình đoàn" thì xin miễn. Anh Kiệt là bí thư chi đoàn của lớp. Nghe đâu ba anh Kiệt “gộc” lắm. Tôi thi vào đại học với lý lịch “công nông”. Ba tôi làm ruộng. Mạ tôi là nội trợ. Tình hình tài chánh của gia đình gần như hoàn toàn suy sụp, sau khi nhà bị tịch thu. Mạ tôi vẫn chèo chống, cho tụi tôi không những chỉ đủ ăn, đủ mặc, mà nhiều khi ăn ngon, mặc đẹp nữa. Lúc có tiếp viên của anh Hải, chúng tôi lại mượn mà hơn. Anh Kiệt biết tông tôi không phải con nhà nông. Anh Kiệt kể ra nhân từ với đám năm đứa lóc chóc tụi tôi. Tụi tôi cúp cua giò Giáo Học Pháp, đi xem xi-nê. Tụi tôi chuẩn giờ Chính Trị Học, ra ngồi tán láo ở sân giữa của khuôn viên trường. Năm đứa đặt

mua ba ly trà đá, vài trái cóc xanh. Chọc ghẹo nhau, lâu lâu rú lên cười. Đang cười, sực nhớ, phải làm thực nữ, cả đám tắt tiếng cười cái phụp (mới mong “chống lầy” được, như lời Thu Hào). Con bé bán hàng đặt tên tụi tôi: Mấy chị có giọng cười cụt ngủn. Trốn giờ Tâm Lý Học, tụi tôi đi lậu qua bên Đại Học Tổng Hợp mua bánh bao. Vừa đi, vừa phân tích, ai là tuýp người đa sầu, đa cảm *mélancolie*, ai là tuýp người lừa rom *frêle*. Anh Kiệt biết hết đó chứ. Anh khéo léo nhắc nhở, chứ chưa mạnh tay với tụi tôi bao giờ.

Có lần, anh Kiệt cho cả đám mượn máy *cassette* và một băng nhạc ngoại quốc. Thuở ấy, máy và băng nhạc là một xa xỉ phẩm người người mơ ước. Năm đĩa tụi tôi trên lò luyện nhân tài của nhà tôi. Cái gác nhà tôi, mùa hè nóng oi là nóng. Chúng tôi chụm đầu nghe và chép lại lời của những bản nhạc: *Imagine, The End of the World, Words*. Bản *Down Town* Petula Clark ca là một thách thức cho tụi tôi. Nhiều chữ ca sĩ hát nhanh quá, tụi tôi cứ phải nghe đi nghe lại hoài. Trong bản *Play Me*, Neil Diamond hát có câu “ruột” của tụi tôi: *You are the sun, I am the moon, You are the words I am the tune...* Thuở ấy, ai cũng “suy dinh dưỡng” nhạc trầm trọng. Cho nên bản nhạc Việt nào không tả cảnh đào kênh, vét mương, được đón nhận thắm thiết để hát công khai. Nhạc Anh, Pháp thì khỏi nói, làm mọi con tim non thốn thớt, dù lắm khi chẳng biết bản nhạc nói cái gì. Sang Đức, có lần xem *show* của Neil Diamond trên ti-vi, ông ca bài *Play Me* với một nữ ca sĩ khác, trông có vẻ kỳ cục sượng sượng, làm tôi thất vọng nãy nê. Phải chi tôi không tình cờ xem được *show* đó, thì trí tưởng tượng, đôi khi hơi quá phong phú của tôi, vẫn dành cho bản nhạc bao hình ảnh đẹp đẽ, thơ mộng.

Trong lớp có nhiều nhóm nam, nhóm nữ. Tụi tôi năm đứa: Quỳnh Lâm, Lệ Hiền, Cúc, Thu Hào và tôi, đã kháng khít nhau từ năm thứ nhất. Lệ Hiền và Thu Hào chăm lo đời sống vật chất cho cả đám. Lệ Hiền làm lớp phó đời sống. Tôi vì vụ hộ khẩu làng nhàng, nên chẳng bao giờ phiền hà Lệ Hiền về vụ gạo com mắm muối. Mỗi lần mua vải xong, Thu Hào đảm trách “kinh doanh”. Bán vải xong, cả đám kéo nhau đi xi nê, đi ăn chè, ăn gói, ăn bao nhiêu thứ hằm bà lằng. Cúc tướng xì-trum nhất trong bọn. Gia đình Cúc có vẻ rất khó với Cúc. Nhưng Cúc vẫn có những biểu hiện “cấp tiến” ngậm. Quỳnh Lâm xì xào:

– Coi! Con Cúc nó ghê chưa! Nó mặc áo, mà không xài xú xí gì cả.

Thu Hào xinh nhất trong đám. Nhưng chưa chắc đã là cao thủ võ lâm, nếu đem so với cặp mắt lá dăm và nước da ngăm ngăm của Cúc.

Sài Gòn 1982

Trong lớp Anh 1B, Hoàng và Linh dường như nhỏ tuổi nhất bên nam, tức là bằng tuổi tụi tôi. Tôi vẫn xem những người bằng tuổi như em út. Hoàng có mái tóc gọn sóng, hơi giống kếp Minh Vương. Linh mang mắt kính, chính hiệu thư sinh bạch diện. Hoàng tính lau chau. Linh chẳng mấy khi thấy mở miệng. Vậy mà hai người lại chơi thân với nhau. Cùng một lúc, Quỳnh Lâm và tôi nhận được hai lá thư tình của Hoàng và Linh. Cả đám xúm lại phân tích mổ xẻ. Linh nắn nót trên vuông giấy trắng:

Đêm qua nằm mộng gặp thương thương,

Hai má đỏ au đẹp lạ thường.

Lệ Hiền cười hi hí:

– Kỳ cục vậy! Mặt thiếu máu của con Ngọc Thúy làm sao mà đỏ au được hả?

Tôi vừa quê, vừa bực, khi tụi bạn ghẹo tôi là thương thương. Thấy Linh từ xa, tụi nó rù rì:

– Chắc đêm qua nằm mơ gặp thương thương, nên hôm nay mặt mày hí hửng.

Tôi đâm ra khó chịu với Linh. Dầu nghĩ cho kỹ, Linh đâu có tội tình gì. Nhưng số phận của Hoàng thì “oan trái” hơn Linh trăm lần. Hoàng viết đôi lời thương mến bằng quơ, chưa lớn tội. Hoàng kết thúc lá thư tình bằng tựa

đề của một bản nhạc: *Sealed with a Kiss*. Quỳnh Lâm nổi cơn tam bành lục tặc. Cả bọn cười bò lăn. Quỳnh Lâm mặt từ đỏ như vang, chuyển sang vàng như nghệ, khi tụi tôi lái nhái ca: “*Darling, I promise you this, I send you all my love...*” rồi cùng lên giọng: “*sealed with a kiss.*” Tụi tôi càng ca, Quỳnh Lâm càng tức tới lồng lộn, tung ra những “chính sách thù nghịch” đối với ứng cử viên. Thấy Quỳnh Lâm nộ khí xung thiên, tụi tôi càng mê bài hát dữ: “*I see you in the sunlight, I hear your voice everywhere...*” Hồng chừng Quỳnh Lâm đòi tru di tam tộc của Hoàng luôn.

Năm 1995 tôi về lại Việt Nam lần đầu. Quỳnh Lâm và một số bạn bè rủ nhau họp mặt. Hoàng bấy giờ thành ông đại thương gia rồi. Tôi muốn gheo Quỳnh Lâm có xao xuyên tâm hồn khi gặp lại người xưa không. Linh bận rộn sao đó, không đến được. Uống chưa, “thương thương” mặt vẫn thiếu máu như xưa, nhưng có mỹ phẩm hỗ trợ, không chừng cũng đẹp lạ thường chứ chẳng chơi. Mấy năm ở trường Sư Phạm, Quỳnh Lâm lắm khi xất bắt xang bang vì vai trò ông Tư bà Nguyệt cho tôi. Quỳnh Lâm không chỉ mang thư lui tới, mà còn quản lý cả kho thư tình cho tôi nữa. Cứ như ngồi trên đồng mìn nổ chậm. Mùa hè, khi về Quảng Ngãi thăm Ba Mạ, phải xa “người ấy” mấy tháng trường. Tôi viết sẵn thư, nhờ Quỳnh Lâm trao lại. Tôi nắn nót với cả tâm tình: *Nơi đây không có biển, nhưng đêm đêm tôi vẫn nghe sóng vỗ trong hồn*. Tôi nói thiệt đó chứ. Về thăm Ba Mạ thì vui sướng vô kể, tôi chỉ muốn ở luôn lại Quảng Ngãi. Nhưng cũng đôi phút trong ngày, tôi thấy mình ra ngẩn, vào ngơ. Hết hè, vô lại Sài Gòn. Buổi trưa cả đám quây quần bên mây lon *guigoz* cơm trộn bo bo. Lệ Hiền nói:

– Nơi đây không có biển.

Cúc tiếp lời:

– Tao vẫn nghe sóng vỗ rì rào.

Tôi rên thảm trong bụng, thôi rồi, nằng tì tê không chỉ cho chàng nghe, mà cho cả đám bạn “yêu quý” nghe chung. Lúc nhờ Quỳnh Lâm đưa thư, thì thúc, thì hỏi, bắt chày có cờ. Đến khi không thích nữa, cũng bắt Quỳnh Lâm phải đóng vai lạnh lùng. Thân chim xanh của Quỳnh Lâm bao lần xém thành chim mía, bị xô xâu đem nướng.

Những năm cuối của thập niên 70, người Việt, ai nấy tự nhiên thành quân tử ăn chẳng cầu no. Quỳnh Lâm nhai bo bo dài dài. Vậy mà, tướng tá Quỳnh Lâm rất giống kiến càng, rất đô. Mỗi đứa có một chiếc xe đạp. Khi xe Quỳnh Lâm hư, thì tụi tôi phải tính toán ngoằn ngoèo.

Từ ngã tư Bảy Hiền, Quỳnh Lâm tìm cách đến nhà Cúc ở Nguyễn Văn Trỗi, gần nhà thờ Tân Sa Châu. Tôi từ Nguyễn Huỳnh Đức chạy tới Cúc. Từ nhà Cúc, Quỳnh Lâm đạp xe *mini* của Cúc. Còn tôi chờ Cúc ngồi trước dàn ngang của chiếc xe “cuộc”. Cúc xì-trum, tôi mới kham nổi. Chớ Quỳnh Lâm thượng lên, sợ gãy giàn xe. Mà sức lực qua cầu gió bay của tôi, đâu làm sao cho bánh xe lăn được. Xe “cuộc” cao nghều, mỗi lần muốn dừng xe, tôi phải tìm lê đường chống chân. Chờ Cúc đi, tôi cho Cúc đo sân trường nhiều lần. Khi biết sắp té, tôi nhảy ra được. Còn Cúc, chịu chết, ê ằm đầu đuôi thủ vĩ. Nhất là què một cục với những khán giả tình cờ được chứng kiến màn xiếc ngoạn mục của chúng tôi. Bị té nhiều lần, Cúc không muốn cho tôi chờ. Mà Cúc lại thiếu thước tắc để trị con ngựa sắt thể thao của tôi. Nếu Cúc đòi chờ, tôi không đủ can đảm đưa thân chịu khổ. Cho nên, hể Quỳnh Lâm không có xe, Cúc đành phải lao vào vòng tay của tôi, van xin tôi chạy cẩn thận.

Một lần, anh Dũng bạn học cùng lớp, ghé nhà Quỳnh Lâm để mượn bài vở. Quỳnh Lâm, mặc “quân phục”, đang lau nhà. Anh Dũng nhận vở trong tay xong, mới tức cảnh làm thơ:

Người đi một nửa hồn tôi mất,

Một nửa hồn kia mặc quần đùi.

Quỳnh Lâm kể cho tụi tôi nghe, mà “hận thù” ngút ngàn. Quỳnh Lâm mau lớn (bề ngang) quá, nên hay mặc quần *short* (nghe êm tai hơn là quần đùi) ở nhà cho tiện. Chớ tôi, còn mấy cái áo đầm hôi lớp tám, mặc vẫn vừa. Chắc hồi đó Mạ tôi theo nguyên tắc con nít may ra. Chớ không lẽ từ lớp tám đến mấy năm đại học, tôi không lớn được tí tẹo nào sao!

Lên năm thứ tư, chúng tôi có giờ Văn Học Phương Tây do thầy Trương Minh Đức dạy. Thầy Đức du học từ Mỹ về. Thầy nói tiếng Anh như Mỹ, nghe lung bùng lỗ tai. Thầy dạy hay ghê, mà nói chuyện đời cũng khỏi chê. Thầy cận thị nặng. Sau cặp kính đít chai, ánh mắt của thầy đôi khi không... sự phạm mấy. Thầy tuổi trạc tứ tuần, vẫn còn lẻ bóng. Một trưa, sau khi đi lậu qua trường Đại Học Tổng Hợp ăn bánh bao, cả đám kéo nhau về

phòng vệ sinh ở gần văn phòng khoa Ngoại Ngữ. Thường, tôi vẫn mang tiếng lè mè. Hôm đó, không hiểu sao, tôi ra trước. Gặp thầy Đức đang thờ thần trong sân. Thầy hỏi chuyện, trò trả lời. Hai thầy trò cứ dậm chân tại chỗ, xeo xéo trước nhà vệ sinh, hàn huyền. Bôn nằng lập ló ở cửa, không dám ra. Tôi liếc liếc thấy tình trạng đau khổ của bạn bè, nhưng đâu có chước nào thoát đâu. Thầy kể về thời kỳ thầy ở ngoại quốc. Tôi chưa ra khỏi nước Việt Nam. Nhưng có nhiều tưởng tượng khi đọc thư và xem hình của ông anh gởi về. Thầy thông thái dễ sợ. Nói chuyện với thầy vui quá chừng. Khi thầy đi, cả đám phóng ra phỏng vấn tôi. Tụi nó thất vọng, câu chuyện thầy trò vô thưởng vô phạt, chẳng ăn cái giải gì cả. Phải chi tôi lanh hơn một tí. Hỏi khéo khéo, hông chừng thầy bật mí cho biết chút chút về bài thi. Môn học của thầy thuộc loại rất khó nuốt. Trước ngày rời Việt Nam, tôi đến từ giã thầy và nói đùa, xin gởi gắm đám bạn vàng lại cho thầy. Khi tôi đi rồi, Quỳnh Lâm viết thư tường thuật rằng, thầy chăm sóc Quỳnh Lâm hơi kỹ, làm Quỳnh Lâm nhiều khi muốn dựng tóc gáy.

Quỳnh Lâm và tôi lạc tin nhau nhiều năm. Lệ Hiền ở Úc. Cúc ở Mỹ. Thu Hào thành trùm sách, giàu sụ. Về Việt Nam năm 1995, tôi chỉ còn Thanh Thúy. Dù Thanh Thúy không học chung ở Đại học Sư Phạm, hai Thúy vẫn rất chi là đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Hai đứa thư từ chăm chỉ đều đặn. Thỉnh thoảng, tôi hỏi Thanh Thúy về Quỳnh Lâm. Nhưng xem ra bóng nhận biệt tăm. Tối nọ, tôi rủ Thanh Thúy thả bộ lại khu nhà Quỳnh Lâm ở hồi xưa, thử thời vận. Tôi chẳng hy vọng gì. Tôi đoán, Quỳnh Lâm chắc không còn ở Việt nam. Chứ Sài Gòn bé tí như vậy, mà chẳng ai gặp Quỳnh Lâm. Hai Thúy giống như Từ Thức trở về. Con đường khu nhà đó, giờ đây tấp nập, hàng quán, cửa hiệu san sát nhau. Đầu hẻm nhà Quỳnh Lâm ngày xưa có tiệm phở với giai thoại lầy lừng. Cậu con trai tiệm phở, tuổi đôi mươi, dáng người rất hiên ngang, có lẽ do ăn nhiều phở tái nạm gầu sữa béo, hay đứng phụ xắt thịt ở cổ thót to tướng. Có tiêu thư dài các nọ, sau khi thưởng thức một tô phở đặc biệt, khoan thai rời tiệm, sần nhá tron trượt, cô trượt chân ngã. Đông, tây, nam, bắc không có gì cho cô vịn, chỉ có công tử mặc xà lỏn phở đứng gần đó. Giây phút sinh tử, cô đâu kịp tính toán gì, cô túm lấy cái quờn của chàng. Theo luật sức hút trái đất, quờn của chàng rơi xuống, dòn đống trên bàn chân chàng. Hình như chàng đứng đó mấy giây trong y phục chào đời. Từ đó, tiêu thư không dám đi qua khu vực “oan nghiệt”, không chừng từ bỏ luôn món phở ác ôn. Nghe Quỳnh Lâm kể chuyện phở, tôi muốn kiến kỳ hình chàng công tử phở. Mà chưa có dịp. Giờ đây tiệm phở đã được thay thế bằng một tiệm áo quần lộng lẫy. Trong hẻm thay đổi nhiều, nhà nào cũng mấy tầng (tôi mới học được từ mới, chữ tầng thay thế cho chữ tầng). Hai đứa đi, cứ nhìn lom lom vào từng nhà. May, mặt mũi hai đứa không đến nỗi gian tà. Chứ không thôi, chắc có người xua chó ra rượt. Đến trước căn nhà hai tầng, nhìn vào có hai, ba cô bé đang ngồi nói chuyện, trông quen quen.

Thanh Thúy gọi:

– Em ơi, cho hỏi thăm một tí.

Một cô nhỏ đi ra:

– Úa, chị Thanh Thúy. Cô nhìn qua tôi ngờ ngợ. Chị Ngọc Thúy phải không?

– Ừ, Quỳnh Tương hả? Thanh Thúy hỏi.

– Dạ, đúng rồi.

Ba Mẹ Quỳnh Lâm có già hơn xưa, hơn một thập niên rồi còn gì. Bầy em của Quỳnh Lâm đã lớn bộn. Quỳnh Diên gọi điện thoại báo cho Quỳnh Lâm. Khi tôi cầm điện thoại, phút đầu tiên, cả hai dường như khựng lại, không biết bắt đầu từ đâu. Hình như hai đứa đặt một câu hỏi... lằng nhách như sau:

– Ngọc Thúy đó hả? Tao đây.

– Quỳnh Lâm đó hả? Tao đây.

Quỳnh Lâm giờ đã ra riêng. Quỳnh Lâm kéo tôi về nhà để làm tiệc tái ngộ. Mấy bà chị chồng của Quỳnh Lâm họp khẩn cấp. Xem làm những món sơn hào hải vị gì đãi tôi. Mấy chị chung hứng, khi tôi nói, tôi thích ăn khổ qua xào tỏi. Món này tôi mê theo Mẹ tôi. Thấy Mẹ thích ăn, thương Mẹ quá, nên cũng thích theo. Dần dà, tôi thích món này thật. Quỳnh Lâm bây giờ gầy nhom, chỉ bằng phân nửa của đô lực sĩ Quỳnh Lâm ngày xưa. Hai đứa nói đủ chuyện, đầu cua, tai heo. Tôi vừa xong đại học. Chưa thật sự bước vào trường đời. Quỳnh Lâm đã hơn mười năm kinh nghiệm gõ đầu trẻ, bây giờ đang là giáo viên của Trường Quốc Tế, ngon lành.

Quỳnh Lâm vẫn cứ lo lắng cho tôi như xưa. Năm 1999, khi tôi đi công việc cho hãng về Việt Nam, Quỳnh Lâm háo hức: “Mày về, trời có sập, tao cũng đi đón.” Tôi về tháng 11, trời trong biển lặng. Nhưng Quỳnh Lâm bận bất ngờ, không đi đón. Quỳnh Lâm thành người quan trọng rồi. Quỳnh Lâm trao trọng trách cho phu quân. Tôi gặp anh Đức trước đó mấy năm rồi. Chỉ nhớ, đó là một trang công tử, đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu. Nhưng tôi chẳng nhìn thấy anh giữa đám đông xa lạ. Đến khi tìm được tôi, thừa lệnh phu nhân, anh lùa luôn cả đám

bạn lau nhau và tôi đến một tiệm ăn. Từ chỗ họp đầu đó, Quỳnh Lâm chốc chốc lại gọi điện thoại đến cho anh Đức điều khiển từ xa. Anh Đức ngồi chịu trận không biết bao lâu, nghe bốn cô nói những chuyện đầu Ngô, mình Sở. Tôi mệt, Quỳnh Lâm mới tới được, cứu bồ cho anh Đức.

Quỳnh Lâm cứ chiều chuộng tôi một cách quá đáng. Nghe tôi đến nhà, trong tủ lạnh đầy mít, măng cầu, chôm chôm, nhãn. Quỳnh Lâm mau mắn trong vai trò làm thư ký, hẹn hò cho tôi, tìm gặp bạn bè cũ, người quen theo đơn đặt hàng của tôi. Lần nào về, tôi cũng nằng nặc đòi Quỳnh Lâm dẫn đi mua sách và mua nhạc. Hai đứa tới tiệm bán đĩa nhạc quen lón của anh Đức, say sưa lựa. Tiệm đĩa hơi chật cho nên khách vào tiệm, gần như chung vai, sát cánh nhau mà ngồi. Biết vậy, nên tôi cũng không rầy rà gì, khi có người kéo ghế đầu ngồi sát lưng tôi. Khi tôi trọ trọ:

– Quỳnh Lâm ơi, mỳ lấy đĩa này chưa? Có bài *Đừng Lừa Dối Nhau*, Ý Lan ca, nghe nhưc nhối.

– Ủa, chị Thúy, nãy giờ ngồi cạnh đây mà không thấy chị Thúy và Quỳnh Lâm. Anh Đức ngạc nhiên.

Thì ra, quá sức chú tâm vào “nghệ thuật”, nên không ai để ý đến “nhân loại” chung quanh. Sẵn gặp kho bạc, Quỳnh Lâm ưu ái dành cho phu quân cái danh dự thanh toán tiền bạc và rinh đồng đĩa về nhà. Quỳnh Lâm nói, để tui mình còn đi chợ Bến Thành mua quà nữa chứ. Ban đầu tôi định mua ít muống sứ để ăn bún phở. Dùng muống kim loại làm giảm đi hương vị của thức ăn. Không biết tự lúc nào, tôi đắm ra tẩn mẩn trong nghệ thuật ẩm thực. Chắc là một trong những hiện tượng của mùa thu cuộc đời. Uống nước suối, nước trái cây trong ly thủy tinh mới ngon. Uống trà trong tách sứ nhỏ mới đậm đà. Có lần, nói chuyện chơi với Chui Lai, cô bạn đồng nghiệp cùng phòng. Tôi kể, nhà có khách, anh Lợi thầy ra bàn một mớ cốc sứ Villeroy & Boch để uống bia. Tôi thấy vừa tiếc cho cốc, vừa tội cho bia. Bia thì phải uống trong ly thủy tinh cao, to, ít ra phải 300ml. Còn mấy cốc sứ nỡn nà, phải để ôm lấy hương ngào ngọt của cà phê. Chui Lai là luật sư, lớn hơn tôi vài tuổi, gốc Singapore, sống lâu ở Anh quốc, chồng là bác sĩ người Đức. Máu Âu trong Chui Lai mạnh hơn máu Á. Chui Lai cười cười:

– Thúy à! Em đừng bận tâm, khi ông xã xài ly tách lộn xộn. Cứ tưởng tượng đi, nếu ông xã em nốc bia thẳng từ trong chai, ngà ngà, lấy chai bia gõ đầu em, biểu em đi tìm đồ nhắm, lúc đó, em sẽ làm gì?

– Ô, chị nói cũng phải. Hình như tính em hơi khó không phải chỗ. Rốt cuộc, chỉ làm khổ mình thôi. Tôi gật gù.

Tôi sắm một mớ chén, bát, đĩa sứ Minh Long có mẫu đám cưới Việt Nam. Tôi thích mua ít đĩa mun đẹp. Hai đứa thấy hàng đĩa có nhiều kiểu mẫu hàng thật đẹp, mà cô hàng mặt mỳ... bà la sát quá trời. Tôi rờ rờ mấy đôi đĩa. Quỳnh Lâm rụt rè:

– Đĩa này bao nhiêu một chục đây chị?

Tôi nghĩ thầm, thường thì Quỳnh Lâm ăn nói có khẩu khí lắm. Sao hôm nay lúng búng trong mồm, nghe như có... khẩu trang.

– Một trăm tám. “Mụ” bán hàng hết giá.

Tôi tính nhẩm, không biết có nhầm không, tức là gần 30 đức mã. Thôi đi Tám, đĩa mun chớ có phải đĩa trầm, đĩa quế đâu. Tôi khèo khèo Quỳnh Lâm tính tịnh khẩu và chầu.

– Ứng bao nhiêu thì trả mở hàng cho tui một tiếng! “Mụ” ra lịnh.

Thiện tai! Thiện tai! Hai ba giờ chiều, mà mụ còn đòi mở hàng. Hai đứa phải hết sức cẩn thận để bảo toàn tính mạng. Quỳnh Lâm lễ phép:

– Dạ, tám chục được không chị?

– Mở hàng gì mà đập đồ vậy! Hai chị có hàng đem bỏ sỉ tui. Giá đó, bao nhiêu tui cũng lấy. Trả thêm một tiếng nữa coi. Mụ đánh đá.

– Dạ, hàng của chị thì đẹp thiệt nhưng tui em không đủ tiền. Một trăm nha chị.

Thôi, tránh voi chĩa râu mặt nào. Hai đứa thiếu đường muốn co giò chạy trốn như trong bài hát *Hai Chú Gà Con*.

– Thôi, tui bán lỗ để mở hàng đây. Mụ xia xói, tay đưa nắm đĩa.

Tôi kính cẩn đưa tay đón. Quỳnh Lâm lập cập trả tiền. Hai đứa gần như bay ra khỏi chợ. Hú hồn, hú vía. Về đến nhà, tôi thấy bộ đĩa vẫn đẹp, đem ra sẫm soi, mới hay là bà la sát chỉ đưa có 9 đôi đĩa rưỡi. Mụ sư tử cà chón vô cùng tận.

Từ khi trần gian có mặt thư điện tử, tui tôi liên lạc với nhau hầu như hằng ngày. Thường, tui tôi viết tiếng Việt không dấu. Khi nào có chuyện quan trọng, sợ hiểu lầm, tui tôi chêm tiếng Anh trong ngoặc đơn. Một lần Quỳnh

Lâm viết: “Anh Đức thích may lam”. Tôi nghĩ bụng, anh Đức kín đáo thiệt. Lúc tôi ở Việt Nam, anh có bao giờ tỏ lộ chút gì để ý đến tôi đâu. Chưa kể, anh có đủ lý do, để không ưa tôi. Vì tôi, Quỳnh Lâm “đi” anh, bắt anh làm trăm công, nghìn chuyện ruồi bu, kiến đậu. Anh gan cùng mình đó chú! Dám nói với phu nhân rằng, anh thích bạn của phu nhân. Tay hảo hán chứ chẳng chơi. “Anh Đức khen may đẹp”. Tôi chớp chớp mắt làm duyên, mặc dù chỉ có mình tôi ngồi trước máy tính. Tuổi đời ngày càng mênh mông. Lời khen hiếm hoi như lá thu trong mùa đông. Ừa, có lúc nào anh Đức nhìn tôi kỹ kỹ chút chút đâu, mà có được nhận xét này. Chắc là anh nói không đúng với sự thật. Hề chi! Một lời khen khéo, dù khác với sự thật, vẫn hơn là không có lời nào. Quỳnh Lâm viết tiếp: “ma lai re nua”. Hồn tôi đang trên mây, tưởng tượng mình là mỹ nhân, rớt xuống đất cái bịch. Cái gì! Bộ anh gan hùm sao, dám đưa ra nhận xét này. Anh muốn nói là tôi ăn mặc hay ăn nói rẻ tiền đây. Bất kể là ý nào, tôi phải ba mặt một lời, làm cho ra lẽ, chớ ăn nói vậy là... dễ xa nhau lắm đó. “Gap ai anh cung khỏe”. Máu Trương Phi trong tôi từ từ hạ xuống. Ô, bé cái nhâm. Mừng hụt rồi. “May” đây không phải “mày”, là tôi, mà là “máy” chụp hình tôi mua từ Đức về. Thôi thì thôi thế, kiếp sau xin chớ làm người, làm ca-me-rá được chàng care hơn.

Quỳnh Lâm tính tình thiệt thà như đếm. Đếm như sau: một, hai, ba... chín, mười, bồi, đàm, già, ách. Tôi có người quen sơ sơ ở Đức về Việt Nam. Tôi nhờ anh ta mang về cho Quỳnh Lâm một chút quà. Gặp gỡ thăm hỏi xong, Quỳnh Lâm nhờ anh cầm qua cho tôi ít quà. Quỳnh Lâm hỏi anh có thể nhận bao nhiêu. Anh nói giọng giỡn: “Bao nhiêu cũng được, miễn dưới 10kg.” Thế là Quỳnh Lâm giả mù sa mưa. Rinh tới một thùng quà độ 9 kg, nhờ anh vác qua Đức cho tôi. Nhờ “đức” thiệt thà của Quỳnh Lâm, mà tôi có thêm mớ sách và băng nhạc. Quỳnh Lâm thuộc tuýp việc nhà thì nhác, việc chú bác thì siêng. Có lẽ Quỳnh Lâm không nhác việc nhà. Nhưng phu quân của nàng quá siêng, quán xuyên mọi việc, cho nên Quỳnh Lâm còn thì giờ, đi vác ngà voi. Quỳnh Lâm sẵn sàng lo toan mọi việc tôi nhờ, hoặc không dám nhờ. Ngoài những “dịch vụ” cho đời sống vật chất, Quỳnh Lâm luôn hăng hái trong công tác “tư vấn” về những tục lụy trần gian. Những lần gặp gỡ nhau, Quỳnh Lâm vẫn hay “răn bảo” tôi. Quỳnh Lâm không phải là “nghị gật” của thời sinh viên nữa, chiều lòng tôi mọi điều. Quỳnh Lâm giờ thành bà giáo già, nghiêm khắc nhắc nhở tôi làm người lớn. Tiểu học, trung học, đại học, trường đời... chúng tôi cùng nhau lớn lên, cùng chứng kiến sự trưởng thành của nhau và sự khôn lớn của chính mình phần nào qua sự quan sát của nhau.

Sài Gòn 2012

Khả năng viết đọc tiếng Việt không dấu trong *email* của Quỳnh Lâm xem ra cũng loạng quạng như tài nghệ chạy xe gắn máy của nàng. Nhưng lúc nào tôi cũng hiểu thông-điệp-giáo-dục của Quỳnh Lâm. Tôi bây giờ đã lớn, hay ít ra phải lớn cho bằng Quỳnh Lâm. Hai đứa đã cùng những bước đi từ thuở còn thò lò mũi xanh. Bốn mươi năm sau, dù không gian cách trở, tôi vẫn thấy được hình ảnh của đôi bạn Quỳnh Lâm – Ngọc Thúy tiếp những bước đi trên con đường vui trước mặt...

Hoàng Quân

ĐI CHỢ THỜI ĐẠI DỊCH

Tình hình kinh tế toàn cầu đang điêu đứng. Thị trường chứng khoán Mỹ đang lao dốc thê thảm kể từ khi dịch Coronavirus xuất hiện ở Vũ Hán Trung Quốc và lan tỏa ra hàng trăm quốc gia trên thế giới. Hôm nay thứ sáu 13 năm 2020 ông Trump tuyên bố tình trạng khẩn cấp quốc gia.

Vùng chị Bông ở thời tiết chợt lạnh và lê thê mưa cả ngày, phụ họa cho lời tuyên bố của Tổng thống trước tin buồn hiềm họa của đại dịch được mang tên Covid- 19 đang tràn vào nước Mỹ

Chị Bông lục tìm trong ngăn kéo mớ khẩu trang mua “vớ vét” ở Costco hôm nọ và thay quần áo để đi chợ.

Tuần trước, đi chợ Costco thấy thiên hạ ào ào chen nhau, tranh nhau mua hàng chị Bông đã ngán ngẫm và đứng đưng... tội nghiệp họ quá lo xa, vất vả bon chen mua đồ dự trữ. Chị chỉ mua mớ khẩu trang là món vật dụng cần thiết để bảo vệ sức khỏe.

Nhưng nay ông Tổng thống đã phải tuyên bố khẩn cấp là quan trọng lắm rồi. Chị Bông... thay đổi lập trường. Đi chợ gấp!

Khoác chiếc áo lạnh dày, quàng cái khăn len cổ, đội mũ trùm đầu và đeo khẩu trang xong chị Bông nhìn gương... tưởng là bà nào chứ không phải mình. Người bung bít kín mít thế này thì Coronavirus đừng hòng tấn công.

Nghĩ mà... ghen tị với mấy bà đạo Hồi, họ chỉ cần quốc phục từ đầu tới chân che kín ra đường là an toàn, khỏi mất công trang bị.

Chị Bông đến chợ Mễ đầu tiên, đi chợ giữa ban trưa những ngày bình thường bãi xe vắng, hôm nay tìm không ra một chỗ để đậu xe, chị lái xe lượn qua lượn lại mấy vòng và đành đậu xe tuốt luốt ngoài xa, đi bộ trong gió lạnh mưa rơi vào chợ.

Lại thêm một nỗi khổ nữa, những chiếc xe chợ không có, người ta đi chợ đông như kiến thế này thì làm gì còn chiếc xe chợ nào để không sẵn sàng cho mình. Bây giờ mà quày ra bãi parking lấy một cái vào thì mất công quá, chị Bông đành xách giỏ chợ đựng được bao nhiêu mua bấy nhiêu miễn là ráng chịu mỗi tay.

Bình thường các nhà Mễ đi chợ đã đầy xe, hôm nay còn kinh khủng hơn nữa, họ chồng chất hàng hóa một đống, trong xe là thực phẩm trên xe là giấy vệ sinh, napkin và dưới gầm xe là mấy case nước lọc, nước ngọt và bia... Corona. Thế mới oái ăm. Cái loại bia nổi tiếng ấy lại trùng tên với loài virus đáng sợ hiện nay.

Đứng đợi tính tiền cho mỗi nhà Mễ này bằng ba bốn khách hàng lúc bình thường, chị Bông sốt cả ruột trong khi chị chỉ mua một giỏ chợ trái cây. Chị đi chợ Mễ vì trái cây luôn rẻ hơn chợ khác.

Thoát ra khỏi chợ Mễ, chị Bông đến chợ Mỹ Kroger. Bãi parking nơi đây cũng đầy nghẹt. Rút kinh nghiệm chợ Mễ chị Bông kiếm ngay một chiếc xe chợ ngoài parking và đẩy vào trong chợ. Thật không uổng công, bên trong cũng không có lấy một chiếc xe chợ nào.

Tưởng rằng chợ này nhiều người Mỹ, ít con cái thì sẽ “thanh lịch” hơn người Mễ đông con thế mà người người đang ùn ùn mua sắm, mọi thứ thầy vào xe và chồng chất.

Chị Bông thích Kroger vì thịt luôn tươi tốt, không bao giờ tìm thấy miếng thịt nào quá hạn bày bán trong chợ và chị cũng thích Kroger có hiệu Greek yogurt ngon.

Đang đứng chọn miếng thịt bò chị Bông nhác thấy phía xa một vóc dáng quen quen. Thôi rồi, đó là chị “Tám” chứ không ai khác. Thời buổi đại dịch này càng ít tiếp xúc đám đông và ít tiếp xúc trực tiếp như chuyện trò người đối diện càng tốt. Đi chợ mua thực phẩm là điều cần thiết nên người ta phải đi, còn bạn bè thì... để lúc khác, với lại chị “Tám” nhiều chuyện này mà nói chuyện thì dứt không ra, lia không khỏi, nên chị Bông mới đặt danh hiệu “Chị Tám” chứ thật ra tên giấy tờ của chị đẹp và... ngon lành lắm: Nguyễn thị Sương Sa.

Chị Bông lấy vội một vỉ thịt bò cho vào xe và đẩy xe nhanh vào một dãy hàng đồ hộp gần đây để né tránh. Đợi chị Tám đi qua dãy hàng thịt thì chị Bông sẽ đẩy xe vòng ra dãy bơ sữa mua yogurt.

Đang nghĩ thế, xe chưa kịp đẩy ra thì chị “Tám” đã lù lù đứng ngay trước mặt, chị “Tám” hớn hờ:

- Úa, chị Bông ..

Chị Bông.... hết hồn và ngạc nhiên, mình trùm kín từ đầu đến chân thế này mà chị “Tám” vẫn nhận ra hay thật. Chị “Tám” vui mừng tiếp:

- Lâu rồi chưa gặp chị, nhờ hôm nay đi chợ mùa đại dịch mới gặp nhau nha. Mà cực quá trời, mình tưởng ở Mỹ an toàn số một chứ, không ngờ Coronavirus của thằng “Vũ Hán” Trung Quốc theo tới Mỹ luôn.

Chị Bông đành kéo khẩu trang xuống để trả lời và ngụ ý nhắc nhở:

- Chào chị. Chị mua sắp xong chưa, người ta mua âm âm coi chừng hết đồ mình muốn mua đó...

- Không sao, mình đi chợ mua thêm thôi. Tuần trước mình chen lấn Costco mua nhiều thứ lắm rồi..

Chị “Tám” chuyển đề tài bất ngờ:

- Chị Bông ơi, gia đình thằng con trai bà suôi gia của em chồng bà chị họ tôi đang làm bà lo âu hết sức. Chị nhớ bà này không?

- Trời ơi, chị làm tôi chóng cả mặt, để tôi từ từ suy nghĩ ra mối quan hệ lòng thòng này đã. Thôi, chị nói thẳng vào người nào, vào vấn đề nào đi.

- Thì con dâu bà Trang, nó khoái du lịch Châu Âu, lòi chồng con đi theo dù bà Trang đã khuyên ngăn đừng đi mùa dịch. Nay dịch đang làm Châu Âu điêu đứng, gia đình thằng con trai bà Trang đang mắc kẹt cách ly ở Ý đó. Không lo sao được. Cũng tại cô con dâu ngang bướng và thằng chồng thì luôn nghe lời vợ hơn là nghe lời mẹ.

- A, bà Trang, bà giàu có với nhiều tài khoản Mutual Fund và hứa sẽ để gia tài vài triệu cho thằng con trai duy nhất mà trước đây chị đã kể đó hả?

- Chính xác, vậy là chị Bông nhớ ra rồi. Phen này đừng hòng nha... bà tức cô con dâu lắm, mà “sì tóc” cũng đang xuống giá thậm tệ, chưa biết bao giờ bà mới chuyển nhượng tài khoản cho vợ chồng nó.

Rồi bà “Tám” tự bình luận:

- Dù bà Trang tức phát điên thì trước sau gì tài sản ấy cũng cho thằng con trai bà chứ cho ai. Bởi thế cô con dâu mới y y tha hồ hưởng từ bây giờ đó...

Chị Bông nào biết mặt mũi bà Trang, nào biết mặt mũi cô con dâu bà Trang mà phải nghe về họ đã vài lần nên chỉ ừ hử cho xong và tạm biệt:

- Thôi, chào chị tôi đi mua đồ tiếp nghe...

Mua hai hộp yogurt xong chị Bông mua thêm mấy vỉ trứng, đến quầy thịt nguội mua mấy vỉ thịt bò xúc xích xông khói, món này để dành khi lỡ làng là có ăn ngay rất tiện, rồi chị mới đi ra chỗ tính tiền. Chỗ nào cũng đang rỗng rảnh người xếp hàng chờ đợi, chị đành đứng nổi đuôi.

Vừa ôn định chỗ đứng xong, chị Bông giật bắn người khi nghe tiếng nói quen thuộc cất lên từ phía sau:

- Ủa, chị Bông. Minh lại có duyên gặp nhau nữa nè.

. Chị Bông quay lại là chị “Tám”.

- Trong cái chợ chật hẹp này thì dễ gặp nhau thôi mà. Duyên nợ gì...

Chị “Tám” hớn hờ:

- Nhưng mà cũng có duyên mới gặp chứ bộ, nếu vô duyên có khi đứng trước mặt cũng không để ý đến nhau. Tiếp vụ bà Trang lúc nãy nha, bà lo tiền của vào tay vợ chồng con trai, chúng sẽ tiêu xài không đúng chỗ hay mất đi vì nhiều lý do khác như chúng li dị, hay chẳng may con trai bà chết trước thì tiền của gia sản nhà bà bỗng dưng vào tay thiên hạ... không ai lường trước được những tình huống này. Uông công bà làm ăn dành dụm, đầu tư suốt bao nhiêu năm nay.

Chị Bông lại phải hạ khẩu trang xuống để trả lời:

- Trên cõi đời này chẳng có tài khoản nào là chắc chắn bền vững cả, mà chúng ta không thể mang theo của cải xuống mộ huyết. Đó bà Trang dám ôm khối tài sản ấy mà không chia cho con cháu.

Chị “Tám” tha hồ nói thêm về bà Trang, chị Bông không buồn thắc mắc vì quá mệt mỏi mỗi lần kéo khẩu trang lên xuống để trả lời, chưa kể mấy người đứng gần đang... né hai bà nói chuyện vì sợ dính vi khuẩn Corona.

Tính tiền xong chị Bông coi như thoát nợ, giơ tay vẫy chào chị “Tám” và vội vàng đẩy xe ra khỏi chợ Kroger.

Ra tới chỗ để xe chị Bông vẫn hồi hộp, vội vàng mở trunk xe va cả vào trán đau điếng. Chị vừa cho đồ vào xe vừa dớn dác ngó xung quanh, chỉ sợ chị “Tám” lại bất ngờ xuất hiện và sung sướng reo lên: “Ủa, chị Bông” lần nữa thì đúng là chị Bông và chị “Tám” chẳng những có duyên mà còn nặng nợ nhau nữa.

May quá, điều ấy không xảy ra.

Chị Bông lên xe nổ máy lái ra khỏi bãi parking. Trời đã tạnh mưa nhưng vẫn còn lạnh và trời mây u ám.

Chị Bông đến một chợ Việt Nam để mua mì gói và gạo, chợ Việt Nam cũng đông người. Những tâm hồn Việt Nam gặp gỡ nhau đây, xe nào cũng thấy gạo, nước mắm và mấy thùng mì gói.

Chị Bông ra dây gạo, hàng gạo chông chát cao như mọi khi đã vơi đi gần hết, chị tìm kiếm hiệu gạo quen thường ăn không còn đành mua hai bao gạo hiệu khác dù lòng không vui.

Lại chờ đợi khi ra chỗ tính tiền

Xong chị Bông đến một chợ Việt Nam khác để tìm mua loại gạo mình thích, chợ này buôn bán ế ẩm quanh năm, thế mà hôm nay cũng đông khách. Dây gạo cũng không còn nhiều, nhưng may quá vẫn còn nhãn hàng chị Bông mong muốn, bèn lấy 5 bao gạo, con số limit chợ cho phép.

Chị Bông mua được loại gạo vừa ý, lòng vui vui. Thế là nhà chị có nhiều gạo, có mì gói, có cá hộp, thịt hộp, xúc xích, trứng, đồ khô... để dự trữ nếu vì lý do phải cách ly thế giới bên ngoài mùa đại dịch.

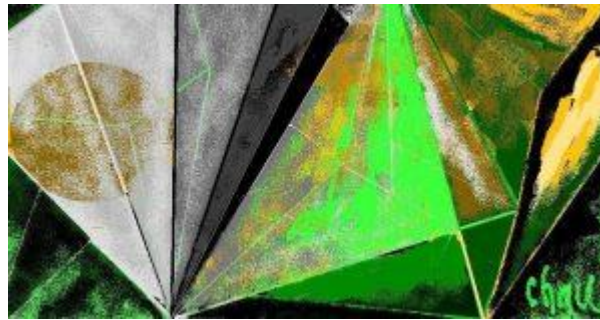
Ngồi vào xe nổ máy chị Bông cởi bỏ khẩu trang cho dễ thở và thoải mái lái xe về nhà.

Chúc về tới nhà chị sẽ rửa tay lau mặt thật kỹ. Hi vọng không có con Coronavirus nào theo chị về nhà.

Nguyễn Thị Thanh Dương

March 15, 2020

Đồng Nghiệp Dị Chủng

Tranh: Trần Thanh Châu

Ông anh họ, là nhân viên ngân hàng ở Việt Nam, gật gù:

– Vây ra, Thi làm phòng Tham Mưu Tín Dụng Quốc Tế.

Tôi giật bản cả người:

– Úi trời trời, nghe sao mà dao to búa lớn quá vậy. Việc của em đơn giản lắm, sấm soi mấy con số trong báo cáo tài chính của con nợ, vạch lá tìm sâu. Rồi viết lời đề nghị, nên cho vay bao nhiêu. Hội đồng quản trị của ngân hàng quyết định, chớ em đâu có quyền hạn gì.

Ông anh nghiêm giọng:

– Mấy lời bàn ra bàn vô đó, tiền không! Chẳng biết ở Tây thì sao. Chứ ở ta, mấy ghé này, phúc lợi từ cửa sau nhiều lắm, xây cửa, xây nhà mấy hồi.

Tôi ngồi ở “ghế” này mấy năm. Bỗng lộc đến bằng cửa trước đảng hoàng, ghi tên tôi là người nhận ngay ngắn. Có lịch các loại, hoặc dao rọc thư, hoặc khối thủy tinh, thẻ kim loại để chặn giấy. Cứ đà này, tôi bám trụ ở đây mãi kiếp, vẫn chưa đủ vật liệu xây nhà. Thật ra, tôi chẳng hề mơ màng đến những đặc quyền, đặc lợi của công việc. Nhưng đôi lúc, giữa những tám tiếng ở văn phòng, tôi hay có những ý nghĩ rất... khoa học giả tưởng. Chẳng hạn như Diedrich không phải từ Hamburg, tí tặn bắc Đức, mà là Đình, dân Hà Nội. Chẳng hạn như Viktor, chẳng phải là dân Frankfurt ở trung Đức mà là Vinh, chàng trai xứ Huế. Ngồi đối diện tôi là Ralph, người *Bavarian* duy nhất trong nhóm. Khi ông trưởng phòng xếp chỗ ngồi, tôi than thầm, xúi quẩy thiệt, *boss* đặt đâu phải ngồi đó. Chớ nghe nói, dân miền nam Đức khó chịu, kỳ thị chủng tộc lắm. Ban đầu, tôi kính nhi viễn chi. Dần dà, tôi thấy thiên hạ dường như gieo tiếng ác cho người dân *Bavarian*. Ralph rất dễ thương, đã nhiều lần “quạt” thẳng tay những ai dám xách mé hình thức và nội dung da vàng, mũi tẹt của tôi. Trong văn phòng, Ralph nói tiếng Đức tiêu chuẩn... quốc tế. Nhưng khi nói chuyện với người nhà, Ralph chuyển “tông” qua tiếng địa phương. Tôi nghe, tiếng được, tiếng mất. Tưởng tượng như nghe một người Việt miền tây nói, “bắt con cá gô bỏ trong cái gô nó kêu gột gột”. Tôi chớp vội vài ba chữ hiểu lồm bồm, láo lếu nhại giọng Ralph. Ralph không chấp nê tôi – chửi cha không bằng pha tiếng – mà còn chỉ cho tôi dăm ba câu thổ ngữ thú thiệt của nhà quê *Bavaria*. Lâu lâu, tôi trả bài, cả đám có dịp cười rân. Tôi nghĩ, nếu nói tiếng Việt với Ralph, sẽ xung hô ông tui, chớ không lẽ mày tao sao. Có lần Ralph kể về một chuyến nghỉ hè ở Úc và Tân Tây Lan. Ấn tượng sâu sắc nhất đối với Ralph là Tân Tây Lan không có thú dữ. Tôi trề môi, tỏ vẻ nghi ngờ:

– Thiệt không? Tui chưa đi Tân Tây Lan lần nào. Nhưng tui chắc chắn bên đó có thú dữ.

Ralph giọng chắc nịch:

– Đã không biết mà còn bày đặt hỏi vặn vẹo. Đánh cá một cây kem nhe. Tôi sẽ đưa sách nói về thú vật xứ đó cho Thi coi.

Tôi nhún vai rất “lạnh”.

– Khởi cần, ông đưa cho tui coi lại xấp hình ông chụp bên đó đi.

Ralph đẩy xấp hình qua:

– Đây, người đẹp cứ tự nhiên. Trưa nay đi mua kem, nộp cho tôi.

– Đừng có mơ với mộng!

Tôi chùn mũi, rút tấm hình Ralph chụp giữa phố, thấy ra trước mặt Ralph. Tôi chỉ mấy cô gái trong hình, nhướng mày hỏi:

– Đây là gì hả? Không phải thú dữ sao! Quê nhà tui, quý ông khơi khơi gọi tui tui là cọp, là sư tử.

Ralph không nín cười được:

– OK, chịu thua. Vậy chớ Thi là cọp hay sư tử?

– Vừa cọp, vừa sư tử mà còn hơn nữa...

Tôi bỏ dở câu nói, nhớ đến bài hát *Ta Yêu Em Lâm Lữ* của nhạc sĩ Phạm Duy thuở nào. Ai đời, đường đường một đấng nam nhi, hậu duệ của Lạc Long Quân, mà tự xưng là *loài cỏ cây man rợ, loài ma quái ngu si*. Rồi rên rĩ *ta yêu em lâm lữ, bây giờ đường nào đi. Ta hỏi lâm cầm xong, ta dài giọng chì chiết em yêu ma quỷ dữ đã đến gieo sầu đau*. Vừa phải thôi chớ, *em* nghe mà sôi cả ruột gan, *ta* rặt một tuồng đem than gặp bỏ tay người.

– Sao, là beo, báo hay gấu?

Tiếng Ralph kéo tôi khỏi cơn nóng mặt giùm cho bao nhiêu con cháu Âu Cơ. Tôi rùn vai:

– Là gì nữa hả? Chắc tui cần cả nửa ngày để cắt nghĩa. Mà thôi! Tui còn cả đồng việc. Lúc khác nghen.

Nói vậy, chớ tôi nghĩ, Ralph chẳng bao giờ có thể hiểu được. Tiếng Đức của tôi, dù được rèn luyện qua nhiều năm trung học và đại học với người bản xứ, cộng thêm dạn dày kinh nghiệm thông ngôn. Nhưng tôi làm sao cắt nghĩa *Ta yêu em vất vả, ôi! lần cuối lần đầu, em là cành gai sắc cho thịt nát xương đau...* Tôi có đánh đá với Ralph rằng, người khôn nói với người... kia bực mình. Chắc Ralph cũng chẳng thấm, để mắng tôi điêu ngoa, chua chanh, chất khế.

Ralph kể, khi ông trưởng phòng dẫn tôi đến nhận việc, Ralph nghĩ, tôi là người Hoa, tức sẽ gặp vấn đề với chữ R. Tôi cười lục khục:

– Ông yên tâm. Tui không gọi ông là Lalph đâu. Nhưng cái chữ L rắc rối ở giữa lại làm tui tréo cả lưỡi. Nếu ông cho phép tui gọi ông là Raph, chắc tui sẽ tăng tuổi thọ thêm vài năm.

– Ừ, gọi sao cũng được. Hy vọng Thi thông cảm. Trong con mắt Âu châu của chúng tôi, người Á châu nào cũng giống nhau.

Tôi đâu thèm để bụng chuyện lật vặt này. Tại, nhầm lẫn như vậy đã xảy ra nhiều lần. Mà tôi rầu nhất, là lần người đồng hương nhầm. Trong hội tết, khi mấy cô bé bắc kỳ đang quay quanh chông tôi hỏi chuyện, chông tôi chỉ tôi:

– Bà xã anh tới rồi đây. Mấy em thắc mắc gì, thì cứ hỏi chị đi nhe.

Một cô bé láu táu:

– Chị chắc là người Trung?

Tôi lật đặt mừng rỡ. Thường thì, trời có tối như đêm ba mươi, nghe giọng tôi cũng biết tôi từ nơi *quê hương em nghèo lắm ai ơi*. Nhưng đằng này, tôi đã mở miệng đâu. Mà cô bé nhận ra, chắc trông tôi ngoan hiền như mấy o Huế chính hiệu chớ gì. Chao ơi, sao hồi giờ, bao người nhận ra điều này, mà chẳng nghe ai “thành thật” góp ý cho tôi vui. Tôi chưa kịp lên tiếng để xác nhận cho cô bé, là cô có nhận xét rất chi chính xác, thì cô khác phản đối:

– Này, đằng ấy nói thế nào đấy chứ. Mắt chị ấy không xéch, mà lại to nữa.

Nếu hơi “chậm tiêu” như thường lệ, chắc tôi vội lên tiếng đính chính rằng, cô bé ơi, có lẽ tại cô bé chưa đặt chân lên đất thần kinh, nên cô có suy nghĩ sai lạc về đôi cửa sổ linh hồn của người xứ đó. May quá, bỗng nhiên, trong đầu óc rù rờ của tôi sáng lên ánh chớp. Trung đây là Trung Quốc nằm phía bắc của Cao Bằng. Chứ không phải là Trung Việt, nằm ở phía nam Hải Phòng. Tôi nào trách chi lời con trẻ nói thiệt, tưởng nhầm tôi là thím xầm. Cho chừa cái tật xí xọn, mặc áo chèn nút vải. Chỉ ngậm mà nghe thôi, đã đau nhoi nhói ở tâm thất trái hết mấy chục phút.

Vào hăng, như thường lệ, Ralph chào “Hi”. Tôi muốn gheo, giả dò hỏi:

– Ông nói Hai với ai đó?

– Với Thi. Tại sao?

- Tại tui không phải Hai mà là Năm. Biết chưa! Tui là con thứ năm trong gia đình, hai là *Zweite*, mà tui là *Fuenfte*, là Năm.
- Trời đất, tui có biết nói tiếng Việt hồi nào đâu. Tui là người Đức mà.
- A, vậy ý ông nói tui là cá mập. (*Hai*: tiếng Đức có nghĩa là cá mập)
- Aha, tui đâu chào bằng tiếng Đức. Tôi không nghĩ đến điều này. Nhưng bây giờ tui thấy Thi đúng là cá mập. Ralph cười cười.

Từ đó, Ralph hay gọi tui là *Hai* hoặc *Sharky*. Giữa hai bàn chúng tôi, gần hai màn ảnh *computer* to tướng, tui trưng mấy chậu cây hết đất sống ở nhà tui, một chậu long tu, một chậu thủy trúc và cây lan hồ điệp chỉ toàn lá. Có lần, tui đang chăm chú truy cập thông tin trên liên mạng, tay điều khiển con chuột, tay kia cầm hộp xí muối nhâm nhi. Bất chợt, tui có cảm tưởng bị “theo dõi”. Ngược lên, nhìn qua mấy chậu cây, Ralph đang quan sát tui. Bị bắt gặp, Ralph lúng túng:

- Thấy Thi đang ăn say sưa món gì đó. Tôi nhìn nãy giờ vẫn chưa nhận ra.

Tôi phìa:

- Đây là một món trăn châu. Vừa ngon, vừa bổ.

Tôi lạng ghế qua học tử, lấy hộp kẹo ho đựng xí muối. Mở nắp hộp, tui chồm qua bàn:

- Mời ông ăn thử miếng ngon quê tui.

– Cám ơn Thi.

Ralph nhón một hộp xí muối, cho vào miệng. Tôi không kịp hướng dẫn cách ăn, chưa kịp tưởng tượng phản ứng của Ralph. Mặt Ralph nhăn quéo, quýnh quýnh lấy khăn giấy, nhả hộp xí muối vào khăn. Ralph như chưa hoàn hồn, lấp bắp:

- Xin lỗi, xin lỗi Thi nhe. Vị của món này lạ quá. Tôi, tôi không vớt đâu. Lát nữa tui sẽ ăn, và ăn hết.

- Ông biết không, ăn chậm chậm thưởng thức. Chứ ông thả cả hộp vào miệng như ăn sô- cô -la là hỏng.

Tôi nói từng chữ, cố giữ cho mình đừng cười rú lên. Chớ Ralph vừa hoảng sợ, lại vừa cảm thấy bị quê mà ngã lãn ra, tui mang tội ngộ sát, hay cố sát chứ chẳng chơi.

Ôi, bây giờ lên lớp cho Ralph về nghệ thuật ẩm thực của lứa tuổi thích ô mai, chắc như đàn gảy tai trâu. Tôi biết tông Ralph chờ tui quay đi, len lén vớt hộp xí muối vô thùng rác. Tôi tội nghiệp cho số phận hẩm hiu của hộp xí muối... trao thân nhằm tướng cướp.

Ralph xúi... khôn tui nhiều chuyện. Tôi nhận được thư báo tặng cổ phiếu của ngân hàng, phần thưởng đồng đều cho nhân viên còn trong mức lương cố định. Tôi nói, sẽ bán để đãi gia đình tui vài bữa đại tiệc. Hỏi Ralph sẽ làm gì với mớ cổ phiếu đó. Ralph sửa sửa gọng kính:

- Tôi lãnh lương ngoài mức. Nên chờ đến tháng ba, khi có kết quả tổng kết tài chánh của ngân hàng, mới có tiền thưởng.

Buổi trưa khi đi ăn chung, Ralph rành rẽ chỉ dẫn cho tui nhiều lập luận để nói chuyện với sếp, đòi lên lương. Tôi rất ngại nói chuyện tiền bạc:

- Ralph à, tui cảm thấy hài lòng với lương bổng hiện tại. So với đồng nghiệp cùng phòng, tui là người đến sau rất lâu.

– Thi nghĩ như vậy là sai. Thi cũng nhận công việc tương tự như những người khác. Những đòi hỏi trong việc làm buộc phải có thù lao tương xứng. Nếu Thi không chu toàn trách nhiệm, thì sếp đã “búng” Thi đi rồi.

Tôi hoãn binh:

- Ờ, ờ, thông thả tui lựa lời nói với sếp.

- Thông thả là bao giờ. Chắc Thi không đủ tự tin để nói chuyện chớ gì?

Tôi sừng cò:

- Còn lâu à. Ông chóng mắt coi nhe. Nội trong tuần tui sẽ lo xong chuyện này.

Có lẽ do câu nói khích của Ralph, tui dưng dưng gặp *boss*, đồng dạc, “Thưa sếp, tui có thể nói thẳng với ông...”

Khi nhận được thư báo tăng lương từ phòng nhân sự, tui vui, vì có thêm xu hào mỗi tháng trong trương mục. Nhưng có lẽ vui hơn, vì thấy mình đã biết... mở miệng. Tôi kể cho Ralph nghe, rồi đùa:

- Vậy là từ nay gia đình tui sẽ ăn tôm gỗ.

Ralph ngây thơ, tưởng đó là loại tôm, như tôm sú, tôm thẻ, tôm hùm...

- Tôi không rành về hải sản, nhưng đoán tôm gỗ ngon lắm.

Tôi rõ ràng từng chữ:

– Không phải hải sản, mà là mộc sản. Tôm bằng gỗ mà.

Ralph nói như reo:

– Tôi đoán, sắp được nghe một câu chuyện lý thú.

Tôi đều đều giọng văn tả cảnh:

– Ừ, hồi giờ tui tui thích ăn đồ biển lắm, mà không có tiền mua. Cho nên tui sắm con cá gỗ. Mỗi bữa dọn lên bàn, ngày nào cũng có cảm tưởng thưởng thức hải vị. Bây giờ lên lương, ăn món sang hơn, ăn tôm gỗ đó.

Ralph xuýt xoa:

– Chúa ôi! Tôi thấy người Việt có óc khôi hài dễ thương ghê.

Tôi ngoe ngoáy:

– Ông đừng có vợ dũa cả năm nghe. Có tới mấy chục triệu người Việt. Ông mới nghe một mình tui nói, đã vội vàng nhận xét này kia.

– Thi làm tôi tò mò muốn biết về quê hương của Thi lắm. Kỳ nghỉ tới, có lẽ tôi sẽ đến Việt Nam, để coi thú dữ ở đó... dữ chừng nào.

Tôi thấy vui vui. Ralph đâu đến nỗi “u mê” như tôi vẫn thỉnh thoảng hồ đồ tuyên bố.

Ralph đi ngang, gõ gõ nhẹ bàn tôi:

– Thi à! Ngồi thẳng lưng lên. Khòm như vậy hại cột sống đó.

Tôi sửa thể ngồi, âm ừ, mắt vẫn không rời màn ảnh, tay vẫn nhấn bàn phím rào rào. Hồi xưa, tôi đã có thời hải lòng với cái tật khòm của mình. Tại có người “chôm” đâu đó câu thơ *Dáng đứng lưng còm, dễ thương dữ dội!* Cho tôi lô... độc đắc. Bây giờ, lô độc đắc xài hết rồi, tôi đôi lúc muốn “sửa lưng” mình, mà coi bộ tật thành mãn tính. Tôi đành tự trao giải an ủi, mình có tật, chắc có tài. Tật thì rành rành đó, mà tài nằm đâu kỹ quá, tìm hoài chẳng thấy. Ờ, ờ, nếu bây giờ người ta có hỏi *Vấn tóc ngang vai, vẫn dáng đứng lưng còm?* Thì tôi sẽ trả lời rằng...

– Thi à, Thi nói bà Krone thủ kho bút chỉ văn phòng đặt mua loại nệm ghế đặc biệt để ngồi cho đúng.

Vừa nói, Ralph vừa đưa cuốn *Hướng Dẫn Chăm Sóc Sức Khỏe Cho Những Người Làm Việc Văn Phòng*. Khi thiệt, Ralph lại “phá đám”.

– Ừ, ừ.

Tôi đang tiếc phút mơ màng, để tâm hồn treo ngược ở cành cây, nên không thấy Ralph đang nhìn tôi chờ đợi lời cảm ơn.

Thứ Hai vào, tôi còn mệt đừ vì cuối tuần khách khứa. Lâu lắm rồi, rủ rê được bạn bè đến chơi tán nhảm. Vui quá trời, nhớ lại, tôi cười tùm tùm. Ralph gửi *email* cho tôi, “Trưa nay đi ăn với tôi nghe”. Tôi trả lời trong *email*. “Hẹn hôm khác. Cuối tuần tui đã ăn đủ cho cả tháng rồi”. Buồn cười, ngồi đối diện nhau, mà thỉnh thoảng, tui tôi vẫn thư qua lại vèo vèo. Ralph lại gửi *email*, “Tôi cần nghe ý kiến của Thi. Ăn trưa nhe”. Chà, hấp dẫn đây, được làm quân sư quạt mo. Tôi đứng dậy, chỉ vào đồng hồ, hẹn giờ. Chẳng biết chuyện gì, mà mặt Ralph giống đưa đám suốt bữa ăn. Lúc qua bên *cafeteria*, tôi nhắc, nói giọng *Bavarian*:

– Ông làm ơn dẹp cái bản mặt bầy ngày trời mưa của ông đi.

Giọng Ralph rầu rĩ:

– Ừ, tôi cố gắng lắm, mà vui không nổi. Tôi tìm được đúng người của đời tôi. Nhưng sai thời điểm. Tôi đang buồn muốn chết.

Tôi ráng nín cười. Chu choa ơi, người Đức mà bày đặt tương- tu-thồn-thức- thất-tình- toan- tự -tử... Chuyện lạ bốn phương đó chứ. Tôi dịch đại khái câu thơ cà... muối cho Ralph nghe. *Chung vui anh gửi lời mừng, Mai kia ly dị xin đừng quên anh.*

Giọng Ralph rảo hoảng:

– Tôi đâu có phải chờ. Bettina ly dị rồi.

Tôi tỏ vẻ hiểu chuyện:

– À, vậy, cô ấy không yêu ông?

– Có, có chứ!

– Ừa, vấn đề ở đâu? Thôi, tui không biết sao nữa. Hay là bây giờ ông lấy cái “văn hóa” của tui. Lâu lâu nghệt mặt buồn một bữa, mà chẳng có lý do gì rõ ràng.

Ralph chẳng thềm để ý đến cái giọng xóc óc của tôi:

– Tôi rủ Bettina dọn về ở chung. Nhưng nàng không chịu. Ban đầu nói, cần thời gian suy nghĩ...

Tôi sốt ruột, không chờ Ralph dứt lời:

– Thì cũng phải. Chuyện sống chung, phải cân nhắc kỹ càng. Ông thương người ta, phải tập kiên nhẫn chứ.

- Tại Thi không biết đó. Cả năm nay rồi, cuối tuần nào tôi cũng chạy mấy trăm cây số thăm nàng.
- Trời, trời, tưởng gì. Tự thủa khai thiên lập địa, con Rồng cháu Tiên chúng tôi, khi yêu nhau, bắt kể mấy núi, mấy sông, mấy đèo cách trở, có ai nề hà gì đâu.
- Thì ông chạy thêm một năm nữa, hay miết cho đến bao giờ cô ấy xiêu lòng thì thôi.
- Đang ủ rũ, Ralph bật cười:
- Bộ Thi tính trừ cho tôi như vậy cho đến khi về hưu hay sao? Mà đến lúc đó cũng chẳng có gì thay đổi. Mới đây nàng nói với tôi, nàng rất thương tôi, nhưng không muốn bước vào một quan hệ nào nữa. Có lẽ, những sóng gió trong hôn nhân vừa qua đã làm nàng ngại.
- Ông còn muốn gì nữa. Ông yêu và được yêu, hạnh phúc quá trời rồi.
- Nhưng đâu có sóng chung với nhau đâu.
- Tôi nghiêm chỉnh:
- Thì ông hẹn với cô ấy kiếp sau.
- Ralph quay qua hẳn nhìn tôi:
- Thi không giỡn đó chứ. Thế nào Thi sẽ hét toáng rằng, người Âu châu chúng tôi hời hợt, cạn cợt. Nhưng tôi nói thật, tôi thực tế lắm. Những gì đang hiện hữu trước mắt, mới đáng kể. Kiếp trước, kiếp sau gì đối với tôi chỉ đơn thuần là những từ, những ngữ mà thôi.

* * *

Tôi nhìn băng quơ qua cửa kiếng. Mùa thu đã đến tự hồi nào. Rừng cây trước *cafeteria* đổi sang màu vàng, cam, đỏ. Thấy gió lùa từng đám lá rơi lả tả, tôi tự nhủ, mùa này đi đứng, phải cẩn thận từng bước chân. Không phải tìm *chiếc lá vàng* để làm *bằng chứng* yêu ai. Mà lo đạp nhầm lá ướt, trơn trượt, dơ tay với thử trời cao thấp, có nước đi đo giường bệnh viện. Chao ơi, thời gian, không gian. Sao mà trật lất vầy trời. Nếu đứng đối diện tôi, bên tách cà phê thoang thoang hương, không phải là Ralph, mà là một Tuấn, Tú, Tài, Toàn nào đó, một chàng trai nước Việt, chắc tôi sẽ ân cần khuyên nhủ *Kiếp nào có yêu nhau thì xin tìm đến mai sau*. Cứ áp ù, nâng niu niềm mơ ước như vậy, cũng đủ hạnh phúc cả kiếp này. Mà không chừng, vầy lại đẹp hơn, chứ lẽ... *có thành đôi lứa chắc gì ta đã thoát ra đời khổ đau*...

– Chiều nay họp tổng kết quý ba đó. Thôi, trở về văn phòng kéo trễ.

Tiếng Ralph kéo tôi về thực tại. Còn mười lăm phút nữa là phải nhọc lòng, mệt óc với những bận rộn của... kiếp này. Tôi không còn đủ thì giờ để tâm sự với đồng nghiệp đồng chung trong tưởng tượng rằng, tôi thương lắm câu ru, *Tóc mai sợi vấn sợi dài, Láy nhau chẳng đặng thương hoài ngàn năm*.

Hoàng Quân

Ghi thêm:

Tôi gửi tặng Dương Kim, một người bạn văn ở Na Uy, tập truyện *Bông Hoa Trên Phím*. Khi Kim viết thư cảm ơn, tôi mới biết, Kim là con trai của cố văn sĩ, luật sư Dương Kiên.

Dương Kim kể: “*Trước khi bị bệnh, bố em đã đọc xong cuốn sách của chị. Ông khen lời văn trong sáng, dễ hiểu, nhí nhảnh. Đáng lẽ bố em sẽ viết một bài giới thiệu cuốn Bông Hoa Trên Phím trên tờ Viết & Đọc Na-Uy. Ông chưa kịp viết thì ngã bệnh. Bố em có đề nghị đăng bài Đồng Nghiệp Dị Chứng trong báo Viết & Đọc Na-Uy 2016...*”

Bác Dương Kiên qua đời tháng 11.2015. Bài viết *Đồng Nghiệp Dị Chứng* không kịp đăng trong báo *Viết & Đọc, Na Uy*. Bởi thế, tôi đăng lại trong tập truyện *Nhớ Tiếng A Oï*, như để thực hiện lời đề nghị của bác Dương Kiên.

Hoàng Quân

Tháng Sáu 2016

Trích lời ca trong các nhạc phẩm:

Ta Yêu Em Lâm Lữ của nhạc sĩ Phạm Duy

<https://www.youtube.com/watch?v=I-va7SoCNw8>

Tiếng Sông Hương của nhạc sĩ Phạm Đình Chương

<http://www.nhaccuatui.com/bai-hat/tieng-song-huong-pham-dinh-chuong-thai-thanh-ft-thang-long.NvOeLvfOoC.html>

Kiếp Nào Có Yêu Nhau của nhạc sĩ Phạm Duy

<http://www.nhaccuatui.com/bai-hat/kiem-nao-co-yeu-nhau-pham-duy-le-thu.vAZgu8GZpn.html>

Bài Không Tên Trở Lại Cuối Cùng của nhạc sĩ Vũ Thành An

<http://www.nhaccuatui.com/bai-hat/bai-khong-ten-cuoi-cung-tro-lai-vu-thanh-an-tuan-ngoc.QtzWefgyAe.html>

Tóc Mai Sợi Vắn Sợi Dài nhạc sĩ Phạm Duy

http://lyric.karaoke.com/mp3-157343/toc_mai_soi_van_soi_dai_duy_quang_thai_hien.html

GIẶC ĐẾN NHÀ SAO ĐÀN BÀ KHÔNG ĐÁNH?

Sao nữ giới không được quyền tranh đấu?
Thế Triệu-Trung há đầu khấu giặc thù?
Mi nam nhi sao theo giặc lù đù?
Ham “*tơ lụa*”, mắt mù, miệng mai mỉa?

*

Cộng độc địa, vô nhân và bất nghĩa
Giết chỗ kia, bung bít, nhốt chỗ kia
Chả mấy mà đất Việt đã lăm vua
“*Đường tơ lụa mịn mà!*” Miệng ra rả.

Giặc cướp của, giết người. Đảng đấu đá
Địch đánh ta! Ta đánh.... lẫn trong Nhà
Thật đúng là “*người lạ*” chẳng đâu xa
Sau lưng cả! Chừa khôn ra thiên hạ?

Ý Nga, 13.3.2020

CÒN CHI MÀ GIỮ GÌN?

"Bạn" từ từ lộ ra
Cơ man là tính xấu,
Ta cũng mệt mỏi “*Ừa!*”
Từ từ ra người lạ!

Xót xa: này không nên,
Nỡ nề: kia bất khả
Mỗi ngày thêm buồn tênh
Đường không đi sao đến?

Vượt khúc khuỷu, gập ghềnh
Ta một mình ngược gió
Tự nhắc mình: chớ quên
Giữ sao Lửa đừng tắt!

Ý Nga, 13.3.2020

CHUYỀN LỬA

*

Một em đang ở Sài Gòn, hậu duệ của QL VNCH hỏi
rằng:

ĐỊNH CHỐNG THAM NHŨNG? ĐỊNH!

(Quốc Hội VC công bố: “*Trong 10 năm 2006-2016
ước đoán tham nhũng thiệt hại khoảng 60 ngàn tỉ*”
Chỉ cần những tên “*chủ tịch*” lớn, nhỏ của cả nước kê
khai tài sản ra là đã có ngay cả 100 ngàn tỷ rồi, nói chi
đến đám “*cán bộ đại gia*” tham nhũng xếp hàng theo
sau? Cái đuôi tham nhũng của đảng vốn rất dài thì làm
sao chỉ tham nhũng có 60 ngàn tỉ mà đất nước tan
hoang thế này?)

*

“*Nghị định soạn thảo*” xong
Chờ... “*thu thập góp ý*”
Nên nó... chạy lòng vòng
Xếp hàng chờ... “*chính lý*”!

“*Quốc Hội*” vội chi nhanh
“*Thông qua*” rồi... để đó
“*Thiếu hướng dẫn thi hành*”
Lại chờ... “*nghị định*” mới!

“*Nghị định*” này chờ... kia
Đảng vẽ vôi đủ thứ!
“*Đạo luật*” kia chờ... kia
“*Luật mới*” với không tới!

Cán “*Phó Tổng Thanh Tra*”
Gia tài vài chục tỷ
(Của “*Chính Phủ*” cơ mà
Phó thôi, nhưng lại Tổng?)

Thấy đô đồn, độn Đôn*?
Tiền đôn? Tự “*chính đốn*”:
Cán bộ thành du côn
Thay dân: tự “*làm chủ*”!

Cũng bạc tỷ như ai
Cán “*Chủ Tịch Thành Phố*”*
Toàn “*Chủ Tịch*” phát tài
Tham Nhũng* cười khả ó.

Ai chống, phòng cứ... phòng!

“Họ bùng bít thông tin về dịch viêm phổi Wuhan đang lây tràn lan ở đây. Chúng em biết rồi có sẽ sống sót? Nếu mai này chúng em không còn nữa, chị vẫn sẽ chuyên Lửa về đây?”

Xin trả lời:

Chị vẫn chuyên! Ai còn người ấy đọc!
Không thể nào chết hết cả Việt Nam,
Không thể nào bắt diệt đảng-tham-lam
Gương Trung-Triệu mình cùng noi: giữ Lửa!

Lửa phải giữ, phải chuyên! Ta cùng hứa!
Chị như em, không đảng phái lọc lừa
Không lơ là, vẫn nhớ Tháng Tư xưa
Tuy đơn độc Lửa vẫn chuyên tứ phía!

*

Hãy cứ sống từng ngày có ý nghĩa!
Mai ta đi còn lưu lại chút gì
Ai cũng rồi đến đoạn kết, lo chi!
Em với chị, biết ai người đi trước?

Đừng bạc nhược! Nhịp chân mình cùng bước
Đảng xa xăm? Ta ứng phó giặc gần!
Nào riêng ai khổ nhọc, nhiều triệu dân
Cùng bốn phận: đáp đền ơn Tiên Tổ!

Minh tộc Việt, họa Hán nô thách đố
Mai không em, sẽ còn nữa: con em
Rồi cháu em, chắt, chít, chút... thêm thêm...
Lửa giữ, để xua màn đêm tăm tối!
Ý Nga, 13.3.2020

KỂ BÁT THIỆN XÚM “ĂN” NÁT NIỀM TIN

Thích phá trái từ mâm non nhỏ xíu
Chúng hàm hồ theo mê lộ “Tam Vô”
Cứ ngây ngô hô biến rồi trầm trồ
Cùng tuyệt lộ như Cộng nô, ai giúp?

Hoa hé búp, chớ rung cành lụp chụp!
Không để dành, đâu trái mai trẻ ăn?
Thân nặng oằn, không chú bác cản ngăn
Mi không tránh, cả nhánh cây gần gần.

Những kẻ mạnh xung chị anh, táy máy
Hết cướp ngày, đâm bị thóc hướng Tây
Lại hướng Đông: thọc bị gạo xung thầy
Trò nào mạnh? Đường đấu tranh sao tới?

“Luật mới” hoài không cũ!
Vàng bạc chạy long nhong
“Đầy tớ dân” giàu sụ!

Ý Nga, 13.3.2020

*Nhân cách hóa: Tham Những cười trêu người “nhân dân” của đảng

*Đồn: các **cơ quan** của đảng, nơi cán bộ rất rành nghề **can thiệp** và **quơ quào**

TÂM CỘNG?

(Bọn cướp tràn vô từng góc phố,
Quân thù tiến đến tận thôn làng
Thơ **Bảo Trâm**: “CỜ VÀNG”)

*

Đồng tâm mà có **quyết tâm**

Hay rồi cũng chỉ nhôm nham* lỗi lầm?

Việt gian tán tận **lượng tâm**

Dã tâm Việt Cộng, miền Nam rõ rồi:

Trò đùa “**thống nhất**” ôi thôi
Tự do biến mất, đảng vùi âm no
Hành dân “**lao động**” cam go
Đêm ngày nuôi đảng: mập, to, giết người!

Ý Nga, 13.3.2020

*Nhôm nham: lem luốc

CỘNG ĐÁNH NHAU, TA CẦN NHAU!

Điều qua, tiếng lại bốc mùi
Lời ra mắ múi, kém vui tiếng vào
Sấm soi, sao có ngọt ngào?
Nhỏ nhoi, ích kỷ khi nào thặng hoa?

Đánh gian tà! Chẳng đánh... ta!
Tùm lum gây sự, tà la lạc đường
Nỗi niềm Quốc Hận khôn* lượng
Ai ơi! Đại sự có thương thì nhường!

Ý Nga, 12.3.2020

*Khôn: khó, không

*Nhường: nhịn nhường

NGƯỜI CHIẾN SĨ CỘNG HÒA

Dù mất Nước không xuôi tay nằm ngủ
Thoát cửa tù, sức còn đủ làm ăn
Nào khó khăn giữ Ngọn Đuốc đang cần

Mi đừng với ngoài tầm tay với với
Phải tâm thành, chớ ý mạnh hại non
Còn cháu con cần mầm sống ngọt ngon!
Mi phá hết lấy gì mai chia sẻ?
Ý Nga, 12.3.2020

CÙNG VƯỢT KHÓ!

Phải trực diện! Xin khí thiêng sông núi
Khắp ba miền: chuyện giữ Nước ưu tiên!
Nhắc thanh niên góp cao kiến, chiêu hiền
Cùng quyết chiến lật tà quyền, đuổi giặc!
Ý Nga, 12.3.2020

ÁNG MÂY CHIỀU

*Mây chiều theo vương nín cơn sầu
Người đã xa rồi như hải âu
Tình đến tình đi tự có lúc
Mây tan mây tụ bởi vì đâu?
Tro tàn ai đứng khơi tìm lửa
Mưa tạnh trăng nghiêng dỗi bóng câu
Lòng vẫn nhủ lòng thôi chờ đợi
Hoàng hôn buông xuống tím loang màu.*
Kiều Mộng Hà
March 10, 2029

LẶNG GIÓ

*Anh gửi ngoài hiên in dấu giày
Cho em nghe nhớ bóng hình ai
Đêm qua thơ thẩn chờ trăng rụng
Sáng sớm lơ mơ đợi cửa cài
Lặng gió mà sao tình chẳng ấm
Tàn đông ở nhĩ nắng vừa phai
Góc sân chanh khế vừa đơm nụ
Em với đưa tay quệt vết cay.*
Kiều Mộng Hà
March 10, 2020

Đem cảm phần dân thân vào chính nghĩa.
Ý Nga, 12.3.2020

VĂN GÓP LỬA! (Nghe nhạc DÂN CHỦ CA.)

*

Gió, dộc ngược, đường trường thân đơn độc
Em nhập dòng muôn dặm, mấy mươi năm
Năm nổi năm, tháng tiếp tháng âm thầm
Lửa vẫn góp, tay chuyên, tay giữ sáng!
Ý Nga, 12.3.2020

HẾT BẢY CÒN BA

*Ngôi buồn xem chuyện Cô Vi
Mới hơn trăm bữa Cô đi toàn cầu
Nghe tên trên nét cũng rầu
Bối đang nổi tiếng năm Châu vang rền
Từ “Hàn Vũ” Cô bò lên
Trẻ già bé nhón Cô “khèn ” chẳng tha
Từ người Cô hoá thành ma
Đưa vô lò sấy í a vi trần
Tàng hình cổ giấu đôi chân
Cô bay lơ lửng ghé gần sân bay
Chỉ cần tay chạm... tóc mai
Hương gây mùi nhớ, men cay hít vào
Cô Vi hôn hờ đến chào
Bao nhiêu nan phối ôi chao chứa đầy
Cô cười má đỏ hây hây
Tha hồ bày tiệc phen này no nê
Cách ly, ngăn chặn trò hề
Thênh thang cất bước theo mê lộ dài
Mask che, đeo kiếng... mặc ai
Cô Vi đồng đánh trở tài đó nha
Mười phần hết bảy còn ba.*
Kiều Mộng Hà
March 12, 2020

PHỤ NỮ VIỆT

Có một câu hỏi vui, thế nào là “Phụ nữ”?

Một người đàn ông trả lời: “Bởi vì Chúa đã lấy xương sườn đàn ông để làm thành đàn bà. Nên người đàn bà luôn phụ thuộc đàn ông. Chỉ là phụ thôi, không bao giờ là chánh. Chỉ có đàn ông mới là quan trọng.” Nhất nam viết hữu, thập nữ viết vô!

Có phải như vậy hay không các chị? Các chị phụ nữ ở Úc, Canada, Đức, Ý, Pháp, Mỹ, Việt Nam.

Có chương trình đàm luận, người ta đặt vấn đề: “ Khi người vợ làm tiền lương nhiều hơn chồng, các ông nghĩ sao? Có tự ái không? Có bất mãn không? Trong lòng có vui không?” Thật ra các ông chả vui tí nào. Mất cái uy nghi, mất cái quyền làm chủ, mất cái thể thượng phong. Họ nhìn người vợ mình với đôi mắt dè chừng, dọ dẫm.

Còn các chị nghe câu hỏi thường là nói: “Có sao đâu. Kinh tế gia đình dồi dào hơn, tiêu xài thoải mái hơn, có tiền dành dụm nhiều hơn để vợ chồng con cái đi du lịch khi có dịp.”

Có chị còn thỏ thẻ: “Nếu vậy chắc chồng em sẽ không vui. Nhưng không sao. Tùy theo thái độ của mình. Em sẽ khéo léo để ông xã không bị áp lực. Của chồng, công vợ. ”

Theo truyền thống dân tộc ta, người phụ nữ luôn là phụ thuộc đàn ông dù người đàn ông đó có bất tài vô dụng đến đâu. Có phải chăng khi gia đình chồng mang sinh lễ, trầu cau đi cưới. Trong cái lễ nghi

trang trọng đó, khi người mẹ chồng đeo cho con dâu đôi bông tai, sợi dây chuyền hay đôi xuyên vàng là đã nhắn nhủ: "Từ nay con đã thuộc về gia đình ta". Người con gái từ giờ đời sống tự do để "Lấy chồng là đeo gông vào cổ".

Người phụ nữ dù gia đình giàu có đến đâu nhưng nếu đã gọi là con nhà giã giáo đều phải học thuộc nằm lòng câu "Làm vợ là phải biết phục tùng chồng" là phải "Nâng khăn sửa túi cho chồng".

Cái thế hệ cha ông chúng ta, đa phần các ông có dăm ba bà vợ. Phụ nữ như những cây chùy gởi sống bám vào một người đàn ông. Dù đôi khi người đàn ông đó nhiều tật xấu: rượu chè, gia trưởng hay vũ phu. Vì hạnh phúc gia đình, người phụ nữ phải nai lưng làm quần quật để sinh nhai, để phục vụ chồng, để con và nuôi con.

Phụ nữ Việt Nam chúng ta phải cảm ơn bà Ngô Đình Nhu đã mạnh tay ra đạo luật hôn nhân "Một Vợ Một Chồng". Từ đó đến nay số lượng đàn ông đa thê đã giảm dần và dứt hẳn. Đạo luật đó đã giúp các bà vợ lớn không còn khóc thầm, đau khổ. Giúp các vợ lẽ khỏi xấu hổ một kiếp chồng chung.

Mẹ tôi là một trong số những người phụ nữ đó. Mẹ một đời hy sinh cho chồng, con và gia đình. Ba tôi yêu thương mẹ tôi sâu nặng như thế nào tôi không biết. Nhưng tôi biết chắc chắn ông cũng có 2, 3 người phụ nữ khác ông yêu thương hết mực. Người đàn ông trong ông trải đều cho những người đàn bà bên cạnh. Cho những đứa con ông sinh ra và có trách nhiệm với họ. Cái quan niệm chồng chúa vợ tôi đã khiến mẹ tôi nép mình vào đó chịu đựng để yêu thương chồng và con cái của chồng.

Mẹ tôi không được cái diễm phúc ăn sung mặc sướng làm vợ cả mà oằn lưng ra với bao nhiêu trách nhiệm. Gánh vác một gia đình đông người, nuôi dưỡng mẹ chồng cho tới lúc mòn hơi kiệt sức. Mẹ tôi yêu thương và chịu đựng ba tôi rất mực. Mẹ là cái bóng đi bên cha tôi mà không một lời phiến trách. Mẹ như cây cau óm yếu nổi bật trên nền trời, mang trên mình một đàn con chỉ chít những quả. Mẹ là người đàn bà đúng nghĩa phụ thuộc chồng. Mẹ tôi làm dâu đến năm bà 70 tuổi bà nội tôi mới mất ở tuổi 95. Tôi đã từng rơi nước mắt khi thấy mẹ ngàn ấy tuổi, có cháu nội, cháu ngoại, ăn trầu ngoáy vẫn tận tụy săn sóc mẹ chồng và phục vụ cho ba tôi.

Ba tôi ư! Ông coi việc chăm lo gia đình, nội trợ, việc nhà là của mẹ tôi. Ông ăn trên, ngồi trước và mọi quyết định quan trọng trong nhà là của ông. Khi tôi còn bé, cả 5 anh em tôi chưa bao giờ được mẹ cho ngồi chung bàn ăn cơm với cha. Ba tôi ăn riêng một mâm cơm thơm tất. Chúng tôi và mẹ ăn trước hoặc sau với một mâm cơm riêng biệt. Đôi khi bằng những thức ăn cha tôi đã ăn thừa.

Chúng tôi cũng không thấy đó là điều lạ vì nó đã được an định như vậy từ khi chúng tôi biết cầm muống để múc. Mẹ tôi thì coi việc cung phụng chồng là nhiệm vụ người vợ. Không oán than hay đặt vấn đề.

Những người vợ lẽ của ba tôi cũng vậy. Họ chiều chuộng ba tôi còn hơn cả mẹ tôi. Họ còn trẻ, tràn đầy tuổi xuân. Họ nói cười ve vuốt, nũng nịu với ba tôi mỗi khi ông đến. Những chiếc gối, cái mền thơm phưng phức mỗi khi ba tôi ở lại nhà đi đã khiến tôi bức tức, giận ba và ghét cay ghét đắng đi ghê. Sau này lớn lên, hiểu biết và nhìn vào thực tế tôi đã thấy mình sai. Tôi thấy thương hại đi và thông cảm khi đi đã chân tình thú nhận: "Ba con không có dụ dỗ đi đâu. Không hiểu sao gặp ba con đi đã thương và theo ông." Đi cũng vất vả bươn chải nuôi các em tôi, bởi vì đồng lương của ba tôi không thể đảm bảo cuộc sống cho một đại gia đình hai ba dòng con.

Tôi không ghét ba tôi vì thật ra ông không có lỗi. Quan niệm trọng nam khinh nữ, năm thê bảy thiếp đã đi sâu vào máu huyết và văn hóa VN. Ông từng dạy các anh tôi: "Đàn ông phải làm việc đại sự, chuyện lật vật trong nhà là của đàn bà, không được nhúng tay vào."

Kết cuộc ngoài việc đi làm các anh tôi không dám giúp mẹ, giúp vợ bất cứ cái gì gọi là việc vặt của đàn bà. Mà việc của đàn bà là việc vô hình làm hoài không hết. Ăn xong lại dãi, dọn dẹp xong thì lại dơ, nước vừa đầy xong, thì xài lại hết... Tôi chỉ thấy bất mãn cho một xã hội bất công. Một nền luân lý coi nhẹ người phụ nữ. Nhưng oái oăm thay, cái luân lý ấy đã đi sâu vào đời sống mọi người trong đó có mẹ tôi và mẹ chồng tôi.

Tôi lập gia đình năm tôi 23 tuổi. Cái tuổi chín chắn của một người con gái thời đó. Tôi bước vào một gia đình người Trung nặng về phong kiến. Mẹ chồng tôi góa bụa khi còn rất trẻ. Bà ở vậy thờ chồng, nuôi con và phụng dưỡng cha mẹ chồng. Cái mục tiêu đời sống của bà là thờ phụng gia nương bên chồng. Sinh con cháu nối dõi tông đường, khói hương thừa tự. Chồng tôi là con trai một của dòng dõi hiếm hoi, nên mặc nhiên anh ấy là trái tim của mẹ, là trung tâm của gia phả nhà anh. Và tôi là con dâu duy nhất phải thực hiện cho bằng được những mong ước, hoài bão của mẹ chồng tôi.

Tôi thương mẹ chồng tôi lắm. Không phải là vì bà thương chiều tôi, mà vì tôi cảm phục trái tim, nghị lực của một người đàn bà Việt Nam. Má ruột tôi tuy bị chồng có vợ lẽ, nhưng ba tôi không bao giờ bỏ gia đình. Ông là cây cộ thụ cho chúng tôi dựa vào và khôn lớn. Còn mẹ chồng tôi góa chồng năm bà chỉ hơn 30 tuổi. Bà một nách 4 đứa con dại, chồng chết sau khi bà đã kiệt lực đổ hết tiền bạc thuốc men săn sóc. Bốn tháng sau, nước mắt chưa khô, đứa con gái út cũng bị bệnh qua đời. Ấy vậy mà bà một nắng hai sương phụng dưỡng cha mẹ chồng, lo cho con ăn học. Bà gạt hết những mối mai xin cưới bà về, những lời ong bướm để sống trọn đời vì bổn phận làm dâu, làm mẹ.

Trong cuộc đời bà, bàn thờ là nơi bà hết sức tôn kính. Mồ mả các đấng tiên phụ gia đình chồng là nghĩa vụ bà phải chăm lo. Kỵ giỗ bên chồng bà làm chu đáo, không hề để một tiếng phàn nàn, chê trách. Anh em, bà con bên chồng bà hết lòng lo lắng, bảo bọc. Tôi đã bị bà lôi kéo vào cái trách nhiệm thiêng liêng đó kể từ khi tôi bước về nhà chồng. Nhất là khi tôi sinh đứa con đầu tiên.

Tôi sống ở miền Nam quen với sự tự do phóng khoáng. Thế nhưng sau ngày bão nổi, chồng tôi đi tù Cộng Sản, tôi theo mẹ chồng về cái làng chôn nhau cắt rốn của bà. Tôi phải làm một nàng dâu đúng nghĩa. Tôi phải biết mọi quy tắc và nề nếp gia phả nhà chồng. Tôi không những làm dâu mẹ chồng tôi, làm dâu cho gia đình chú chồng mà còn phải sống sao cho vui lòng họ tộc. Tôi nép mình trong đó cho đến một lúc tôi đã hòa nhập. Chấp nhận và hoàn thành nhiệm vụ của mình một cách xuất sắc tự nhiên.

Tôi đã thấy ở Việt Nam, những quán nhậu, tiệm ăn mọc lên như nấm. Một số người đàn ông VN nhậu bất kể ngày đêm. Cái quyền làm chồng có thể đánh vợ, đánh con bất cứ lúc nào và bất cứ lý do gì. Luật pháp một phần nào có bảo vệ, nhưng những tư tưởng phong kiến đã khiến người đàn bà cam lòng nhịn nhục, thủ phận không dám thoát ra.

Với thời đại mới định nghĩa người phụ nữ đã khác. Người phụ nữ ngày nay đã có một vai trò không nhỏ trong xã hội, gánh vác nhiều nhiệm vụ quan trọng, đã có thể ngang hàng với nam giới trong mọi lãnh vực.

Cái “phụ” của ngày nay không còn là lệ thuộc mà phải hiểu một cách công bình hơn là giúp chồng xây dựng một gia đình hạnh phúc. Một gia đình có một người phụ nữ giỏi giang, đức hạnh, biết cùng chồng lo chăm sóc con cái, gây dựng sự nghiệp sẽ là một gia đình đi lên và thành công.

Các ông chồng VN qua đây cũng thay đổi nhiều. Họ không còn khó chịu mỗi khi đi dự một buổi lễ lớn, MC mở đầu bằng câu chào: " Ladies and Gentlemen". Cái thời phụ nữ phải đi sau lưng chồng đã mất. Bây giờ giữa bàn dân thiên hạ, trước những người sang trọng, thanh lịch trong buổi tiệc hay buổi lễ, họ chào người phụ nữ trước. Hiện nay với đời sống kinh tế đi lên, trong gia đình cả chồng lẫn vợ đều phải đi làm. Thật bất công nếu khi về nhà ông chồng ngồi ghế sofa coi báo, xem TV. Người vợ đón con từ trường về thì nhào vào bếp nấu nướng, dọn cơm, rửa chén, lau nhà, tắm con, dạy con học, dỗ con ngủ... Ngoài việc làm ra tiền, người vợ còn làm một osin không được trả lương. Làm một người tình không có thời gian trau chuốt sắc đẹp. Làm một người vợ bận rộn, mệt mỏi và bị con quây rầy. Ngân ấy thứ sẽ tàn phai nhan sắc, hủy hoại sự hứng khởi sinh lý, mệt mỏi và bất mãn. Gia đình không còn là tổ ấm hạnh phúc. Nguyên nhân đổ vỡ hôn nhân sẽ đến rất gần xuất phát từ sự bất công ấy. Nếu đức ông chồng thật lòng yêu vợ thì hãy san sẻ công việc gia đình, vợ nấu ăn thì chồng tắm con. Vợ dọn bàn thì chồng rửa chén. Thỉnh thoảng hai người vào bếp, cùng nấu một bữa ăn. Những thức ăn ướp bằng hương vị tình yêu chắc chắn sẽ rất ngon.

Ngày nay, với sự phát triển không ngừng, người phụ nữ VN đã có những chức vụ đáng kể. Họ đã vượt lên số phận đàn bà bị ảnh hưởng phong kiến nước Tàu để thành công trên chính trường, chiến trường và tất cả mọi lãnh vực trong xã hội.

Nếu nói cho thật công bằng, dân tộc VN là một dân tộc nêu cao nữ quyền sớm nhất trên thế giới. Trưng Trắc và Trưng Trị là hai nữ vương oai hùng nhất trong lịch sử. Hai Bà đã phát cờ nương tử đánh tan quân Đông Hán xâm lược nước ta.

Đó là trang lịch sử oai hùng nhất của dân tộc VN có thật. Không ngụy tạo hay truyền thuyết thêu dệt. Vào thời kỳ Bắc thuộc lần thứ I và thứ II. Năm Kiến Vũ thứ 16, thời Hán Vũ Đế bên Tàu, năm 39-40 sau Công nguyên. Thái thú quận Giao Chỉ là Tô Định đã cai trị rất hà khắc và tàn ác với dân ta. Bắt dân ta phục dịch nô lệ và cống nạp của quý về bên Tàu. Họ muốn đồng hóa về tín ngưỡng, tập tục hôn nhân, y phục, lễ nghĩa nhiều đời của người Việt. Bắt người Việt phải thay đổi để biến thành người Hán. Lòng dân bất phục, ta thán, các lạc tướng phân họ cùng nhau đoàn kết lại để chống đối.

Bà Trưng Trắc là con gái Lạc Tướng huyện Mê Linh có chồng tên Thi Sách là con trai Lạc Tướng huyện Chu Diên. Không may, tướng quân Thi Sách đã bị Tô Định ra tay giết chết.

Bà nổi lên khởi nghĩa cùng em gái là Trưng Nhị chiêu mộ tướng tài chống lại nhà Đông Hán. Tộc trưởng ở các quận Cửu Chân, Nhật Nam, Hợp Phố cùng hưởng ứng. Các nữ tướng và nữ binh khắp nơi về quy phục dưới trướng. Bà chiếm được 65 thành trì, đánh đuổi Tô Định chạy về Nam Hải và lên ngôi xưng là Trưng Nữ Vương. Nhị vị Nữ Vương đầu tiên trong lịch sử thế giới.

Hai Bà cai trị lãnh thổ vùng Lĩnh Nam của người Việt. Thời gian ba năm không đủ để Trưng Nữ Vương cũng có lực lượng và xây dựng lãnh thổ. Năm 42 sau công nguyên Quang Vũ Đế sai Phục Ba Tướng Quân Mã Viện dẫn đại hùng binh sang đánh nước ta. Hai Bà chống cự không lại phải lui dần. Để giữ tròn khí tiết hai Bà nhảy xuống sông Hát Giang tự tử.

Để ghi nhớ công lao hai Bà và các nữ tướng dưới trướng, người dân đã lập đền thờ, sớm hôm cúng bái ngưỡng vọng. Có đến 103 nơi thờ trên khắp 9 tỉnh và thành phố. Nhưng nơi thờ chính vẫn là nơi lưu lại dấu tích Hai Bà thời thơ ấu, trưởng thành, xưng vương và định đô. Đó là thôn Hạ Lôi, xã Mê Linh, huyện Mê Linh thành phố Hà Nội.

Sau hai Bà Trưng, năm 248 sau công nguyên, thấy quan lại nhà Đông Ngô tàn ác. Dân chúng vô cùng khổ sở. Bà Triệu Thị Trinh tức Triệu Trinh Nương cũng khởi nghĩa, mộ quân chống lại.

Bà tên thật là Triệu Âu, sinh năm 226 tại Quân Yên quận Cửu Chân. Mồ côi cha mẹ sớm nên bà ở với anh là Triệu Quốc Đạt, một hào trưởng ở Quân Yên. Bà là một người dũng mãnh, giỏi võ và rất cương nghị. Năm 20 tuổi bà chiêu mộ binh lính khởi binh chống lại nhà Đông Ngô. Lúc đầu anh bà không tán thành, nhưng với nghĩa khí và quyết tâm đuổi giặc cứu nước của em gái, Triệu Quốc Đạt cùng sát cánh bên em.

Tương truyền khi ra trận, bà cười voi, mặc áo giáp vàng, mang guốc ngà, cài trâm vàng xinh đẹp nên được gọi là Nhụy Kiều Tướng Quân.

Được tin cuộc khởi nghĩa của Bà Triệu lan mạnh, vua Ngô là Tôn Quyền phái tướng Lục Dận sang làm thứ sử Giao Châu, đem 8000 quân sang đàn áp cuộc khởi nghĩa. Đồng thời dùng quyền lực, của cải mua chuộc làm suy yếu và chia rẽ lực lượng nghĩa quân.

Những trận đánh ác liệt diễn ra. Căn cứ Bồ Điền bị bao vây và cô lập suốt 2 tháng liền. Bà chống cự với quân Đông Ngô được năm, sáu tháng thì thua. Bà tuấn tiết trên núi Tùng (Xã Triệu Lộc thuộc tỉnh Thanh Hóa) năm Mậu Thìn (248) lúc bà mới 23 tuổi.

Nước Việt bị Đông Ngô đô hộ cho đến năm 265 sau Công nguyên.

Hiện nay nơi núi Tùng (Xã Triệu Lộc) vẫn còn di tích lăng mộ của Triệu Trinh Nương, cách nơi Bà tuấn tiết không xa. Hàng năm vào ngày 21 tháng 2 âm lịch người dân trong vùng làm lễ giỗ Bà.

Ngoài ra vua Lý Nam Đế sai lập miếu thờ, phong Bà là "Bà Chính Anh Liệt Hùng Tài Trinh Nhất Phu Nhân". Việt Nam ta bị Tàu đô hộ suốt 1000 năm. Phong tục, lễ nghi và văn hóa Tàu đã ảnh hưởng sâu đậm xã hội VN. Tư tưởng về quân thần, phu thê, nam nữ nặng chất phong kiến của Khổng giáo, chi phối đời sống người dân cho đến bây giờ. Cho nên "Phu xướng, phụ tùy", "Xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử"... là khuôn vàng thước ngọc cho người đàn bà phải tuân thủ.

Thuở còn là nữ sinh, chúng tôi tự hào mình là dòng dõi bà Trưng, Bà Triệu. Chúng tôi cất cao tiếng hát bài "**Cô Gái Việt**" của nhạc sĩ Hùng Lô:

Lời sông núi, lòng vang bốn phương trời.
Giục chúng ta, đường phụng sự quyết tiên.
Triệu Trưng xưa, đẹp gương sáng muôn đời
Giòng máu thiêng, còn đượm nồng vạt trái tim
Dẫu không cùng tài trai vui tranh đấu.
Gánh sơn hà còn trọng hơn xương máu
Dù thành thị hay thôn trang ai ơi
Lòng hẹn lòng, bạn gái ta xây đời.
Chị em ơi
Quê nước chờ mong ta sớm lập công
Tô thắm giang sơn Việt Nam
Ngoài những phút quán xuyến tề gia
Hãy hướng lòng ta đến những ai đang cơ hàn
Kìa cô nhi không chút tình thân
Đáy lớp tàn nhân năm tháng đau thương thâm trôi
Cùng cương quyết góp sức đồng tâm
Muôn dân vui một đời vàng sáng tươi.

Bài hát thật hay từ lời ca đến giai điệu. Nội dung nói lên ý chí và việc làm hữu ích của người phụ nữ thời đại mới. Hoàn tất nhiệm vụ với gia đình, tham gia tích cực công tác xã hội và góp phần xây dựng đất nước.

Sau 30/4/1975 những người phụ nữ trí thức VN đã bị xã hội mới liệt vào "gia đình nọ" vì có chồng từng là sĩ quan trong quân đội VNCH. Họ bị bắt buộc rời bỏ nghề nghiệp chuyên môn của mình và sinh nhai bằng lao động chân tay. Họ tần tảo để thay chồng nuôi con, phụng dưỡng cha mẹ chồng và tiếp tế cho chồng bị tù đày nơi rừng thiêng nước độc. Khi đã được đến bến bờ tự do thì tuổi đời không còn trẻ. Họ vẫn kiên trì học hỏi để hội nhập vào xã hội mới. Lo cho con ăn học thành tài và không ngừng trau dồi bản thân.

40 năm sau ngày tang tóc, cuộc đời đã trải qua bao giai đoạn truân chuyên. Ngồi nhìn lại quá khứ, khúc phim đời lần lượt quay về. Những ý tưởng, những điệu nhạc lời thơ thôi thúc viết một điều gì đó cho bản thân, cho bạn bè, cho văn hữu bốn phương. Thế là nhóm "Cô Gái Việt" ra đời.

Họ gồm một số bạn nữ tuổi đời không còn trẻ, nhưng yêu văn chương và muốn bảo tồn văn hóa Việt. Các chị ở khắp nơi trên thế giới, có thể đôi lần gặp mặt mà cũng có thể chưa gặp nhau lấy một lần. Nhưng họ mến nhau vì nhân cách, hợp nhau vì cùng chung lý tưởng, ái mộ nhau về văn, thơ. Họ đến với nhau như một gia đình. Đoàn kết, gắn bó và dùng văn chương để xích lại gần nhau.

Mỗi năm nhóm Cô Gái Việt họp mặt một lần. Địa điểm thay đổi tùy sự lựa chọn của các thành viên. Màu áo đồng phục có hơi hướng về màu tím nhạt, phảng phất giống màu áo dài của các cô nữ sinh Gia Long xưa.

Tôi hân hạnh là một thành viên trong gia đình Cô Gái Việt. Nơi đây tôi quen biết được rất nhiều phụ nữ tài giỏi, xinh đẹp có tâm lòng. Tôi học hỏi và cảm phục các chị em về mọi phương diện. Từ nấu ăn, gia chánh, tu học, thiền nhàn, sinh hoạt ở các trung tâm văn hóa, họp mặt hội đoàn. Các chị rất lạc quan trong cuộc sống, vui vẻ, nhiệt tình tham gia văn nghệ, thể dục, yoga, du lịch, làm thơ, viết văn, viết thư pháp, vẽ, làm tranh thơ, làm youtube...

Có người vừa bước qua tuổi 60, cũng có chị tuổi đời đã quá 80, nhưng vẫn tự hào mình vẫn còn rất trẻ trong tư tưởng và tư duy trong cuộc sống.

Quan niệm của chúng tôi là mỗi ngày hãy sống vui và nhìn tha nhân với một nụ cười bao dung. Hãy viết ra những gì mình nghĩ, những thao thức về quê hương, xã hội, con người và cuộc đời. Bây giờ tôi đang làm điều đó. Buổi tối của ngày 31/12/2019, tôi ngồi trước máy và viết bài này để đón chào năm mới 2020.

Tôi xin gửi đến các chị em, những người phụ nữ Việt Nam đang sống trong và ngoài nước một niềm tin và hy vọng. Phụ nữ được sinh ra để làm đẹp cho đời, xây dựng cuộc sống, giúp ích cho xã hội. Hãy sống trọn vẹn bằng tình yêu cho gia đình và mạnh dạn bước ra khỏi những bí quan và đau khổ.. Hãy tích cực theo đuổi ước mơ và xoa dịu những mảnh đời bất hạnh. Vì ơn trên đã cho người phụ nữ một trái tim tràn ngập yêu thương và nhân ái. Chúc các chị một mùa Xuân Bình An và Hạnh Phúc.

Nguyễn Thị Thêm

Chờ Ông Huyền

(Tặng đôi ta)

Áo Quần

Du lịch ở Hoa Kỳ, cả ông lẫn bà đều thích “săn” hàng hiệu của sở thú. Nào là con ngựa (Polo Ralph Lauren), con tôm (Tommy Hilfiger). Đến ngay cả con cá sấu (Lacoste), sinh đẻ bên Pháp, mà qua Mỹ cũng có giá “mềm”.

Trước khi trở lại Âu Châu, ông bà chia nhau đi “thanh tra” thị trường. Về đến nhà, ông hí hỏ khoe, phút chót đã nhanh tay, tìm ra thương hiệu “xịn” khác: hiệu con hươu (Abercrombie & Fitch) và đã chọn cho bà một món quà, để bà diện với người ta. Bà hớn hờ đón lấy cái áo thun màu rêu non, căng lên ngắm nghía. Kiểu áo có vẻ bụi bụi, chỉ lòi lĩa xĩa ở đường lai áo. Nhưng trông không đến nỗi gai mắt, với con hươu thêu màu đen, và chữ in A & F.

Bà ước thử lên người:

- Ui, sao ngắn ngắn vậy!

Ông “ta đây”:

- Thời trang bây giờ là phải vậy đó! Không ai mặc rộng thùng thình, dài thòn lòn như hồi mấy chục năm trước. Bà nghĩ, mình cũng phải tân thời, chớ đâu để lạc hậu được. Bà tròng áo vô. Hơi khó khăn mới kéo xuống được. Chưa soi gương, nhưng bà chắc mình trông giống hệt đò bánh tét. Chà, điệu này, áo giặt qua một nước, e không cách chi bà chui vô cho lọt. Lục xục, lịch xịch một hồi, bà mới cởi áo ra được. Bà vạch nhãn hiệu, neho neho nhìn size của áo, L Boy. Ui trời! Ông không những cho bà cái lão hoàn đồng, mà còn cho bà đôi giống nữa. Ban đầu, bà hơi hơi mũi lòng. Nhưng đến khi nghe “tâm sự” của một người đồng thuyền, bà thôi không lấy đó mà u sầu. Tuần trước, con nhỏ cháu gọi điện thoại. Hai cô cháu tán chuyện năm châu, bốn bể. Con cháu kể, nó bệnh bất ngờ phải vào bệnh viện. Chiều đến, chồng nó chở đưa con trai 9 tuổi vào thăm. Thằng bé mặc cái quần jeans rộng lủng phùng, ống quần xắn năm lần, bảy lượt. May, nhờ sợi dây nịt qua vai giữ lại, chứ không, chắc cái quần rơi mất dọc đường. Kéo con lại, ôm hôn mấy cái, nhỏ cháu nhìn kỹ, thì ra thằng nhóc mặc quần mẹ nó.

Nhỏ cháu la thất thanh:

- Trời ơi, sao con lại mặc quần của mẹ?

Thằng nhóc mếu máo:

- Ba đưa cho con mặc. Con nói, quần này con mặc không đẹp. Con không thích. Ba nói, con lộn xộn là bị ăn đòn đó.

Ô, thì ra cái sự nhìn lầm vợ thành boy, và nhìn lẫn boy thành vợ, hình như là hiện tượng chung của các đấng lang quân, chớ có phải riêng gì của ông chồng bà đầu. Như vậy, vấn đề này có tính cách “toàn cầu”, chớ không phải “cục bộ”, mà chẳng phải do yếu tố tuổi tác. Có lẽ chuyện trục trục bây giờ là ý ông muốn chuộc tội “lỗi lầm” ngày xưa. Bà nhớ, hồi nhiều năm trước, ông có việc đi Việt Nam. Thuở đó, rất ít người đi được, cho nên từ Việt Nam về lại Âu Châu, ông mang bao nhiêu là quà cáp cho cả nhà. Cô em của ông rộn ràng, sục sạo va-li ông anh, đa số áo quần các loại, do người bà con may theo đơn đặt hàng. Cô em cầm lên bộ váy bông hoa. Nghiêng qua, nghiêng lại, hỏi ông anh:

- Chà, anh lúc này còn bày đặt may váy đầm cho Má nữa.

Ông ngần ngừ một chút, rồi lắc đầu nguầy nguậy:

- Mà, mắt mũi để đâu vậy? Bộ váy này, tao đặt may cho “dợ” tao chớ bộ.

Xe Hơi

Mới qua Đức, đang đi học, ông vẫn chịu khó đi làm thêm, để dành tiền mua chiếc xe hơi ông hằng mơ ước. Lúc đó, ông quen bà hơi lâu lâu, nhưng chưa vội về làm nội tướng. Ông rủ thằng em đi theo, thơ thới lái xe đến thăm người yêu đang học ở nội trú. Bà lúc đó trông còn con nít đặc. (Thì, ông cũng vậy thôi, vừa qua tuổi đôi mươi). Cái xe tuổi đời chắc trẻ hơn ông lúc đó một chút thôi. Nhưng hề gì, ông đang nôn nóng khoe bà con tuần mã mới của ông. Thấy ông hí hửng, bà rộn ràng theo. Thằng em coi bộ cũng đặc ý với chiếc xe. Bà muốn khen một câu gọi là... chẳng mất tiền mua, mà được vừa lòng nhau. Bà ngó ngó chiếc xe. Ủ, xe đẹp ghê. Ủa, mà sao xe hình như ngăn ngắt. Bà ngần ngừ hỏi:

- Ủa! Sao xe này có một cửa thôi?

Ý bà hỏi một cửa bên phần bà đứng. Vì hồi giờ, bà ít có khái niệm về xe cộ. Lúc còn nhỏ xí ở Việt Nam, thân phụ bà hay chiều chiều sau giờ làm việc, chở bày con đi dạo. Bà nhớ xe nhà có nhiều cửa, mấy anh chị em bà lau nhau dành lên cửa trước, cửa sau. Còn xe này, chỉ mỗi một cửa. Thằng em bà đứng đó rồi. Còn cửa nào cho bà bước lên đâu. Tưởng bà thể nào cũng khen xe rồi rít. Ai dè, chỉ nghe câu hỏi trật đường rầy của bà, ông chưng hửng, cụt hứng. Thằng em ông cười hích hích, cắt nghĩa:

- Bà chị ơi! Xe hơi có hai cửa, bốn cửa gì đó. Còn một cửa thì chỉ có... thùng rác thôi hà.

Ông hay trêu ghẹo khả năng lái xe của bà. Cho rằng tốc độ chạy xe của bà rất lãng mạn. Nghĩa là vừa lái xe, vừa hái hoa vẫn được. Có hôm, bà đi công chuyện về, đậu xe ngay ngắn. Sáng hôm sau, ông vào xe ngồi, rồi lại bước ra, lằm bằm, kỳ thiệt, bà có chạy xe, nên đã chinh ghé, đẩy ra đằng trước, sát rạt tay lái. Nhưng đậu xe “chiến” như vậy, thiệt, chuyện khó tin mà có thật. Mỗi lần bà chạy xe, ông nhắc chừng, nhớ đừng đậu chênh bánh xe, “de” xe để ý, kéo cọ quẹt... Nói chung, ông o bế cái xe, làm bà đôi khi phát ghen. Mà hình như đó là bệnh chung của các ông, bất kể đông tây. Bà đọc đâu đó truyện cười này. Có ông nọ, đi làm về, mặt mày ủ dột. Bà vợ hỏi han:

- Sao trông ông chả vui gì vậy ông?

Ông chồng chau mày:

- Bà để cho tôi yên một chút coi. Ruột gan tôi đang rối bời đây.

Bà vợ lo lắng:

- Hăng đóng cửa, sa thải nhân viên hả ông?

Ông chồng lắc đầu:

- Không, hăng ngon lành. Tôi còn làm ở đó đến khi nghỉ hưu.

Bà vợ hốt hoảng:

- Hay là, ông mới đi bác sĩ, có bệnh hoạn gì không?

Ông chồng vẫn lắc đầu:

- Chẳng phải thế. Bệnh hoạn, có thuốc thang. Chứ việc gì phải nhặng lên.

Bà vợ lo sợ quá, không dám hỏi thêm. Ông chồng yên lặng một hồi, rồi thở dài sườn sượt:

- Sáng nay đưa nào đi ngang, quẹt một đường ở chỗ cốp bánh xe sau.

Xe Đạp

Bà bảo, chỉ thích dạo bằng xe mui trần, cabriolet... hai bánh của bà. Chắc bà cứ muốn ở tuổi ngọc, ngậm nga rằng... xin cho em một chiếc xe đạp... Bà kể, xe đạp của bà thiếu chân chống. Ông nói, để ông lo cho. Cuối tuần, ông phóng xe hơi ra cửa hàng xe đạp, lần quần cả buổi, mang về một yên xe.

Ông phân tích:

- Chỉ có cọng sắt, mà giá 12 Euro. Vô lý quá! Còn cái yên xe này loại xịn. Ba bốn chục Euro, xuống giá nhiều, hàng tốt lắm.

Bà phân trần:

- Nhưng xe em có yên rồi, chỉ thiếu chân chống.

Ông dỗ dành:

- Thay yên này, ngồi êm, đạp xe thoải mái hơn. Chứ xe có chân chống hay không, khi chạy, có khác gì đâu.

Ông hăng hái lấy đồ nghề thay yên xe cho bà. Cũng vui. Chừ bà có yên xe êm ái, để khi đạp, cứ tha hồ nghêu ngao, Xin cho em nhiều thêm chuyến xe êm đềm! Xin cho em nhiều thêm chuyến xe êm đềm! Những khi muốn đậu xe, bà chỉ cần chịu khó tìm gốc cây hoặc vách tường cho xe dựa. Nếu vào công viên, tìm chỗ hóng nắng hè, thấy bãi cỏ nào ưa ý, cứ việc cắm dùi, thấy xe lăn lóc bên cạnh. Vậy là xong. Khỏe re, chớ có gì đâu!

Quà Cáp

Thời giữa thập niên 80, khi phim The Woman in Red được trình chiếu, bài hát I Just Called to Say I Love You do Stevie Wonder trình bày, được phát thanh liên tục trên radio. Nghe riết, nhập tâm, bà cảm thấy thích bài hát. Lúc ấy, ông bà hãy còn ở tuổi đôi mươi. Vừa là vợ chồng son, vừa là hàn nho. Bà đã theo ông về “dinh” rồi. Bởi thế, ông bà không có nhu cầu gọi điện thoại. (Ấy là chuyện thế kỷ trước. Người ta gọi điện thoại, vì ở cách xa nhau. Chứ còn thời đại điện thoại di động ngày nay, dẫu chàng nàng đang má tựa vai kề, mà vẫn quẹt quẹt trên điện thoại chitchat qua lại, tưởng như cách nhau cả đại dương.)

Lâu lâu cao hứng, bà hát theo:

I just called to say I love you

I just called to say how much I care,

I just called to say I love you

And I mean it from the bottom of my heart

Ông cho rằng:

Em ơi! Suốt đêm thao thức vì em

Em biết cho chăng?

Thương em, nhớ em. Tất cả là em!

Như thế, mùi mẫn, tình tứ hơn nhiều. Nghĩ vậy, nhưng ông rộn ràng:

- Được rồi, anh sẽ tặng em đĩa hát này.

Ông lặn lội đi Mediamarkt. Xàng qua, xàng lại cả buổi nơi khu vực bán đĩa nhạc, ông thấy nhiều đĩa của Stevie Wonder. Nhưng giá cả không hợp với túi tiền sinh viên. Chỉ mỗi đĩa Hotter Than July đang đại hạ giá. Có lẽ vì đĩa đã ra trước đó mấy năm. Ông thấy bài Did I Hear You Say You Love Me? Ủ, có chữ love là trúng đài rồi.

Ông mua tặng bà đĩa này. Bà đọc danh sách, thắc mắc:

- Trong đĩa đâu có bài em thích đâu.

Ông trả lời:

- Ủ, nhưng trong bài này cũng có love, cũng nói chuyện yêu đương vậy.

Bà gật gù:

- Cũng có lý!

Bà đặt đĩa vào máy. Nghe bài nào cũng lạ hoắc. Không có điệu quen thuộc la la là la là la la la...

Bài hát kia, chàng gọi điện thoại chỉ để nói yêu nàng, I just called to say I love you.

Bài này cũng có câu nói chữ yêu vậy. If you love me honey let me hear you say

I love you... Thôi thì, cứ nghe bài này. Mà trí tưởng tượng ra bài kia, cũng hấp dẫn, mê ly lắm chứ lý.

Sau này, thằng nhóc của ông bà cũng có “tư duy” giống ông. Số là, có lần ba mẹ nó bận, nó theo bà Ngoại và mấy dì đi dự ca nhạc hội. Thấy nó đi chơi, không có cha mẹ, mấy dì cho nó 10 Đức mã để ăn quà. Thằng nhóc thiệt ngoan. Không ăn hàng, mà dành tiền mua đĩa nhạc tặng Mẹ. Về nhà, nó hân hoan nói, có quà cho Mẹ. Nó hí hửng chìa ra đĩa nhạc của một chàng ca sĩ nhảy nhiều hơn hát. Mẹ nó mừng tí tởn, như con nít được quà. Nhưng hơi khựng, chưa kịp hỏi, thằng bé đã nhanh nhẩu phân trần:

- Con biết Mẹ thích ông ca sĩ kia. Ca sĩ hát, mắt nhắm, tay bắn súng giống James Bond. Nhưng đĩa của ông đó tới 12 đồng lận. Con chỉ có 10 đồng. Nên con mua đĩa này cho Mẹ.

Ui chao, nghe con nói mà thương thương tới trời. Con giống cha nhà có... nóc. Tấm lòng là chính. Quà cáp chỉ là cái có.

Cho nên, mỗi khi “thấy” chàng ca-vũ-sĩ trách móc: “ Anh đã làm đưa em sang đây...” Bà cứ tưởng như nghe chàng ca-sĩ-mắt-nhắm thì thầm: “ Em, lại đây với anh, ngồi đây với anh, trong cuộc đời này...”

Cứ thế, tim bà rộn ràng yêu thương với những món quà của chồng con.

Bệnh Dị Ứng

Bà bị dị ứng phấn hoa đã mấy chục năm nay. Khi hoa lá đâm chồi nảy lộc đón xuân, bà bắt đầu “nhặng xị” với những dây hắt hơi cả chục cái. Có lúc ông đùa, nói với con:

- Mẹ con nhờ um sùm vậy, nên khu này yên ổn, không có trộm nào dám héo lánh.

Đôi khi ông đang theo dõi vài màn gay cấn trên ti vi, bà cứ ách-xì ì xèo, làm ông phải tạm ngưng, rinh hộp khăn giấy ấn vào tay bà.

Cuối tuần, bà ngủ nướng, trưa trò, trưa trật mới dậy. Thấy ông ngồi bên ly cà phê, mặt đăm chiêu. Bà ghẹo:

- Cuối tuần không đi làm, nhớ mấy cô đồng nghiệp hay sao mà buồn vậy anh?

Ông thờ dãi:

- Thôi, trời kêu ai, nấy dạ.

Bà giật mình:

- Có chuyện gì vậy anh?

Ông xuống giọng, thiếu não:

- Anh nghĩ, chắc anh bị Heuschnupfen (bị dị ứng phấn hoa).

Bà thở phào, muốn cười, nhưng không dám. Tò vè quan tâm, bà hỏi:

- Tự nhiên sao anh nghĩ anh bị dị ứng?

Ông thều thào:

- Sáng nay thức dậy, anh ách-xì năm, sáu cái. Hơn chớ, chắc bảy, tám cái lận.

Quý ông và bệnh tật luôn là một nguồn ý tưởng dồi dào cho các chuyện diều. Có ông nọ, đến bác sĩ kể lể:

- Thưa bác sĩ, nhìn máy hút bụi, tôi ù tai. Nghĩ đến sân nhà phải cắt cỏ, tôi xây xẩm mặt mày. Bác sĩ cứ nói sự thật cho tôi biết. Bệnh tình tôi trầm trọng lắm phải không?

Bác sĩ khám xong nói:

- Thân trâu của ông, cạp vật không suy suyễn. Ông chẳng bệnh hoạn gì ráo. Chỉ cái tội lười chầy thây thôi.

Ông bệnh nhân, gãi đầu, bối rối:

- Ôi, tôi cũng hơi nghi nghi rồi. Bây giờ xin bác sĩ giúp tôi, khai bệnh này của tôi bằng tiếng La-Tinh, để tôi về còn thuật lại cho vợ tôi nữa chứ.

Cũng may, bà biết, ông nhà bà không mắc bệnh ám ớ như bệnh nhân trong chuyện diều. Nhưng bà biết ý ông, phải làm như lo lắng cho ông yên lòng. Chớ bà nhăn răng hì một tiếng, ông hờn, ông lầy, chứ chẳng chơi.

Bà nghiêm mặt:

- Vậy, mỗi sáng anh uống một viên Ceritizin.

Ông gục gặc đồng ý. Cũng được vậy, từ đây mỗi khi đến mùa dị ứng, ông bà sẽ song ca rằng Xuân đã đến rồi, gieo rắc ngàn phấn hoa xuống đời...

Đi Chợ

Ông bà rủ thêm một cặp vợ chồng “son” khác cùng đi siêu thị. Bốn người đi chợ có bốn “định hướng” khác nhau. Ông ưa sà vào hàng đồ điện, xem có phát minh nào mới nhất được trình làng. Bà thì hàng nào cũng được, ngắm băng quơ thôi. Chứ bà đi chợ, chủ yếu là... tòng phu. Cặp kia, coi bộ cũng hai người... ba ý. Hai ông bà đang ngang qua hàng bán thức ăn lạnh, nào là bơ sữa phô-mai, các thức ăn ngọt. Hàng này chẳng hấp dẫn bà tí nào. Hàng hàng lớp lớp chung trên tủ, chỉ mới nhìn vào đã muốn lên cân, chứ nói gì chuyện đưa vào thực đơn gia đình. Và lại, ở khu này y chang như trong tủ lạnh, bà thấy không thoải mái. Bà quay qua ông:

- Mình nhanh qua khu này đi anh. Em thấy lạnh lạnh, hơi khó chịu.

Ông chậm chân, ngoái đầu lại đằng sau, như đang tìm kiếm ai:

- Em thấy lạnh hả? Vậy thì đi trước đi. Qua bên hàng thực phẩm khô cho khỏi lạnh. Anh đứng đây chờ chị Nhị.

- Ủa, chị dặn mình ở đây chờ chị hả anh?

Ông trả lời, hơi có vẻ bực bội:

- Không, nhưng anh phải chờ đi với chị. Kẻo chị đi một mình.

Bà ngạc nhiên:

- Bữa nay chị Nhị có đi một mình đâu. Chị đi với chồng chị mà.

Ông bực thiết rồi. Bà sao cứ thắc mắc vớ vẩn, cắt nghĩa hoài chẳng hiểu:

- Thì đúng chị Nhị đi với anh Lân. Mà anh cứ hay đề chị đi một mình hoài.

Nói xong, ông xăm xăm đi ngược lại. Bà vừa rào bước khỏi khu hàng đồ lạnh, vừa tùm tùm cười. Hồng biết anh Lân có quanh quẩn đâu đây chờ bà, vì lo bà đi một mình trong chợ không?

Về Việt Nam

Ở Việt Nam, mấy chuyện đi đứng, đường sá, bà rất lạng quạng. Đi đâu, ông dặn dò trước, để ông sắp xếp, bà chớ chen vào, chỉ tỏ hờ hững.

Ông bà đi chơi với hai anh em bạn của ông, chạy xe gắn máy ép nhong nhong qua nhiều phố phường. Cô em còn độc thân, anh bạn còn lẻ bóng. Để thắt chặt tình bạn, ông bắt thần đưa sáng kiến. Ông chở cô em, còn anh bạn chở bà. Trên đường về nhà, anh bạn ghé qua tiệm chụp hình để gọi rửa phim. Bà lơ ngơ đứng cạnh xe, chờ anh bạn. Bà chủ tiệm mau mắn:

- Chờ! Cậu Ba lâu quá mới ghé lại. Mèn ơi, lấy dzợ hồi nào, mà dẫu, hồng cho bà con chung vui dzị?

Anh bạn lật đật đính chính:

- Không phải, không phải chị ơi. Chị đây là bà xã ông bạn tui.

Bà hơi tức cười, rồi giựt mình. Biết đâu, cô em và ông cũng đang dừng xe ở hàng trái cây quen. Cô bán hàng đơn đả:

- Ôi, em gái lấy chồng lúc nào, sao không báo cho bà chị biết, để bà chị mừng?

Cô em gái biết đâu lại cũng phải lập cập gạt phăng:

- Hồng có! Hồng có đâu chị! Đây là bạn của ông anh em. Vợ của anh đi với anh Ba của em.

Bạn bè hẹn hò nhau họp mặt đàn đúm ở nhà hàng. Ông bà vẫy gọi chiếc tắc-xi. Bà ngồi ghé sau. Ông ngồi đằng trước chỉ huy. Cậu tài xế lễ phép:

- Anh chị đi đâu ạ?

- À, tụi này đi chơi.

Cậu tài xế rụt rè:

- Vui quá ạ. Anh chị đi chơi đâu ạ?

Ông hơi nhíu nhíu mày. Cậu tài xế này coi bộ hơi tò mò.

- Tụi này đi họp bạn trường xưa đó mà.

Xe đến ngã tư, cậu vừa đạp ga chạy thẳng, vừa hỏi:

- Vâng, anh chị họp bạn ở đâu ạ?

Không nghe ông trả lời. Chắc ông “nực” vì cậu tài xế tọc mạch. Bà thấy cậu ta chạy ló rồi, mà vẫn chưa có được thông tin cần thiết để biết lộ trình. Cứ đà này, e vợ chồng bà đi tới mai, vẫn chưa đến nơi gặp bạn. Bà bèn vờ ngây thơ... cụ, chồm lên khèo khèo vai ông, thủ thỉ:

- Anh à, hình như nhà hàng đó ở đường Kỳ Đồng.

Lúc đó, ông chợt tỉnh, dịu giọng:

- Ồ, chú cho anh chị đến nhà hàng... ở số... đường Kỳ Đồng

Bà thở ra nhẹ nhõm, hy vọng khi đến nơi cũng còn kịp món tráng miệng và còn thì giờ kháo chuyện “tăng” sau với bạn bè.

* * *

Thế kỷ trước, cô bé đi Chùa Hương của Nguyễn Nhược Pháp nào có may mắn được vui dài dài như bà bây giờ. Vì, nghe đâu nhà thơ ghi vào đoạn kết rằng, thiên ký sự của cô bé đến đây là hết. Vì cô bé sẽ lấy văn nhân, lấy nhau là hết chuyện. Hồi ấy, văn nhân đi sau cô bé*, làm cô bé luống cuống chả dám đi mau. Bây giờ, ông không tò tò theo bà, mà đôi khi ông phải tuôn lên trước, kịp giữ cửa xe buýt, xe điện, chờ bà lúp xúp chạy đến, để khỏi lỡ tàu. Đọc đường ông bà đi dạo, chẳng có bức tường ngang nào, nên ông không thể lẹ bút thảo bài thơ liên hoàn

được*. Bù lại, tôi tôi rảnh rỗi, bên bàn phím, bà thủng thà, thủng thỉnh, kể lan man chuyện Chờ-ông-chông -huyền Chông.

Những chuyện nghe ra có vẻ trời ơi đất hỡi, vậy mà đem lại cho ông bà tiếng cười. Dẫu khi cười, những dấu chân chim nơi đuôi mắt rõ thêm. Nhưng trong lòng ông bà rộn lên niềm vui đậm thắm, nhẹ nhàng.

Hoàng Quân

** Trong bài thơ Chùa Hương của Nguyễn Nhược Pháp

Em đi, chàng theo sau.

Em không dám đi mau,

Ngại chàng chê hấp tấp,

Số gian nan không giàu.

...

Khi qua chùa Giải-oan,

Trông thấy bức tường ngang,

Chàng đưa tay lẹ bút

Thảo bài thơ liên hoàn.

...

Trích lời ca trong các nhạc phẩm:

Tuổi Ngọc của nhạc sĩ Phạm Duy

I Just Called to Say I Love You by Stevie Wonder

Em Là Tất Cả của nhạc sĩ Lam Phương

Did I Hear You Say You Love Me? by Stevie Wonder

Làm của nhạc sĩ Lam Phương

Tình TỰ Mùa Xuân của nhạc sĩ Từ Công Phụng

NGŨ TẬP THỂ:

AI BÒ, AI SỐNG SỐT?

Những huyết mộ đang được đào dang dở

Đảng xô dân, xuống: còn thờ cũng chôn!

Từ nông thôn đến thành thị uất hờn

Ai trốn thoát: đại, khôn đều bắt ôn!

Chuyện Mậu Thân* kinh hoàng cả thế giới

Bạn là ai mà đào xới chẳng hay?

Xưa mấy ngàn, nay mấy triệu: số thay

Đảng vẫn ác: xô dân vào hố thẳm!

Đảng giàu khảm, triệu thằng triệu ăn bám

Làm nhôm nham, ăn: đục khoét, siêu
phàm!

Tay không làm, miệng Bắc nói nhảm Nam

Giặc đào mộ, phen này đảng chết chắc!

Không chôn đảng, lẽ nào dân chờ giặc?

Phải trời lên hít thở khí tự do!

Cứ giả đồ nằm chờ chết, ai lo?

HẾT “NGƯỜI LẠ” ĐẾN “NGƯỜI NƯỚC NGOÀI”

*Biếm thi

Đảng “*anh hùng*” rất sợ oai “*người lạ*”

Người quen? Hèn! Ngự dân chết biển Đông!

Dân đau lòng cá mắt trắng, tàu không

Biển rất rộng nên mạng người cũng mỏng!

Bị dân chửi, **người nước trong** đổi giọng:

“*Người nước ngoài*” **vi phạm luật...**” Như ong?

Chữ lòng thông trào lộng mãi không xong

Ôi Giám Đốc Công An thành Đà Nẵng!

Giặc hiệp đáp, kinh doanh cướp tài sản

Bạc lăm sòng, ma túy... Hán xưng ông

Lo phập phồng, dân sao chống lũ nông?

Toàn tội phạm! Đại đồng sang cướp bóc!

Cứ “*người lạ, người nước ngoài*” vất óc

Xúm ăn chơi, tự bút tóc khơi khơi

Ăn đồ môi, chơi... thêm chữ nực cười

Đi sao tới hời **lộ trình độc lập?**

Ai hạnh phúc? Chu choa là **đập lộc!**

Ngủ tập thể: ai bò, ai sóng sót?

Ý Nga, 7.3.2020

*Nhôm nham = lem luốc.

*Tết Mậu Thân 1968.

NON!

*

“Xót dạ, quê hương tràn uất hận

Đau lòng đất nước lăm tang thương”

Thơ Hoài Nam (thi tập HẬN LƯU VONG)

*

Đảng chào đón “cừ non” và đồng bọn

Mật thơm ngon tằm hóa chất “đỏ” đòn

Như trẻ con bị dụ nuốt bô hòn

Hết lựa chọn! Sống, còn thua đã chết!

“Khế” ngọt còn?

Ý Nga, 7.3.2020

Ý Nga, 7.3.2020

*NÓI LÁI: độc lập > đập lộc.

**CHẲNG MỘT THÀNH QUẢ,
CHỈ TOÀN HẬU QUẢ!**

“Thành tích” đảng “tiến lên” làm... tin tặc

Cướp bản quyền, cắp bí mật xa xăm

Học tà tâm Tàu Cộng: chuyên cầm nhảm?

Hay bị giặc sai Việt gian làm thế?

Chẳng **thành quả**, sao dân chưa trút phê?

Mấy mươi năm toàn **hậu quả** tối tăm

Giặc ngoại xâm, đảng nội gián: chẳng làm

Đảng-ăn-cấp sao giúp dân, giữ Nước?

Ý Nga, 7.3.2020

*Theo tin tức từ báo chí Đức: *Nhóm tin tặc Việt do Việt Cộng hỗ*

trợ: APT32 Ocean Lotus (Sen Đại Dương) đã thâm nhập vào

mạng của BMW để ăn cắp bí mật thương mại (cho VinFast).

Chúng cài mã Cobalt Strike giúp tin tặc dò thám trên máy tính.

BMW đã theo dõi và trục xuất chúng ra khỏi mạng đầu tháng

12.2019.

Chỉ cần vào Google và tìm “Ocean Lotus” là sẽ thấy rất nhiều tin
bằng Anh ngữ về chuyện ô nhục này.

Trót Đã Buộc Ràng

Tranh Minh Họa (Đỗ Tuấn Huy)

Phu thê trót đã buộc ràng,

Thì xin nhận nại cừu mang vợ chồng...

(Nguyễn Tất Nhiên)

Chị Tiên lẳng xăng như thể đám cưới chị. Chị tươi như hoa. Nếu không thấy hai đứa con nhỏ bu theo chị như cái đuôi, không chừng khách có thể đến chúc mừng chị cũng nên. Đám cưới cậu em, mỗi thành viên trong gia đình, được phép mời bạn bè của mình, để tái ngộ với cố nhân trong không khí tung bừng của tiệc tùng. Nhìn đâu cũng thấy nam thanh, nữ tú. Tiếng cười, tiếng nói lao xao. Thật vui. Bàn của phe chị Tiên đa số quý ông. Thư nhận ra một vài khuôn mặt, những cây si cổ thụ ngày xưa của chị Tiên. Chị cười tỏ mở, ra dẫu:

- Thư, Hà qua đây chơi một chút đi. Dẫn mấy ông ra mắt luôn.

Hà quay qua chồng:

- Mình qua bàn chị Tiên nhe anh.

Thư xô ghế đứng dậy, quay qua đám bạn, chỉ chỉ, ý nói: “Ngồi đây nghe, tao biến một chút.”

Chị Tiên rộn ràng:

- Sao? Mấy người nhận ra con Hà không? Chắc không hả. Hồi đó, nó nhỏ chút xíu hà. Thấy nhà có khách nó trốn biệt. Ông xã nó đây. Coi vậy, bầu đoàn thể từ đông đúc lắm, chỉ thua bà Âu Cơ một chút thôi.

Chị kéo kéo vai áo Thư:

- Đây, đây, mấy người mà không nhận ra con nhỏ này là là... thôi đó nhe.

Chị chưa để cho ai có phản ứng, đi tiếp một đường giới thiệu:

- Nó đó, tiêu phu chuyên chặt cây đó mà.

Có tiếng cười, ai đó ngâm nga: Em ơi em ở lại nhà, Vườn si em đốn ráo... Thư nhận ra anh Linh nghệ sĩ. Anh Linh nhân nha:

- Anh thấy Thư y như hồi xưa, không thay đổi gì hết. Làm điệu bộ như anh cả, lên giọng. Sao, lập gia đình chưa?

- Ủa, bộ anh thấy mặt mũi Thư hắc ám lắm hả, không sấm nổi một ông chồng sao? Thư lườm lườm.

Thêm nhiều tiếng cười thích chí:

- Chết rồi, thằng Linh hỏi chuyện không coi giờ. Hồi xưa, con Thư phá duyên mày, mày xem đập vỡ cây đàn mà quên sao.

Thấy anh Linh quê quê, Thư ngài ngài:

- Nói chơi chút xíu. Thư bắt chước nhân gian, cũng chồng con đề huề chứ bộ.

- Kéo ông xã lại đây đi.

- Chồng con Thư không có đây. Nhưng thằng kếp nhí của nó ngồi kia kìa.

Chồng chị Tiên phát biểu xong, cảm thấy có duyên, cười hề hề, ngoắc ngoắc con trai Thư:

- Cu Tí, qua đây chào mấy bác cái coi.

Khi cu Tí ngoan ngoãn đứng vòng tay, lí nhí trong miệng chào bác, chào cô,... ai nấy quên đề tài chồng Thư, Thư nhẹ nhõm. Mỗi khi ai hỏi, sao đám cưới cậu em mà không thấy chồng Thư. Thư quanh quẩn trả bài. Rằng số ngày phép trong năm hạn chế. Rằng chồng Thư không xin nghỉ phép, vì hăng của anh đang có những dự án thi công cao điểm. Rằng... Thư vừa cố tìm ra những lý do thật dễ hiểu, chính đáng, vừa lái câu chuyện tới những đề tài khác, để người ta không đặt thêm những câu hỏi mà Thư chỉ biết nói thảm: “Biết trả lời sao!”

Ông anh họ, đến mời Thư đi ăn trưa, ngạc nhiên:

- Ủa, chồng em kỳ này không về à?

- Dạ, có chứ. Nhưng anh về sau. Tụi em phải về cho kịp dự đám cưới, trở lại Đức trước, cho cu Tí đi học.

- Ồ, sao không thu xếp đi chung cho vui.

Ông anh chột thắm ý, bật cười;

- Mà không chừng đi riêng lại vui hơn. Thằng này khéo “thiết kế” thiệt. Hồi nào nó về đây, anh phải hỏi nó có chiến lược gì, để được độc lập tự do vậy.

- Đâu có, anh muốn đi chung. Nhưng thời gian này ở hăng ảnh người ta không cho lấy ngày phép.

Thư vờ nhìn những xe cộ nườm nượp, ngại ông anh thấy điệu bộ nói láo không có căn của Thư.

Thư trình diễn điệp khúc này từ lúc báo tin cho đại gia đình biết, chỉ hai mẹ con về Việt Nam dự đám cưới cậu em Thư.

Trên điện thoại, cô bán vé quen, đang dò trong máy, lẩm nhẩm:

- Mùa nghỉ hè, nên hơi khó kiếm vé đó. Hy vọng ba chỗ không đến nỗi nào.

Thư nuột nước miếng, ờ, tại sao mình không nghĩ ra điều này:

- À, à, hai vé thôi. Ông xã mình không lấy ngày phép được. Anh đi sau.

- Sau mấy ngày, để mình coi bây giờ luôn. Chứ mùa hè, nhiều khi hút vé lắm.

Thư nuốt lần nữa, lúng búng:

- Ờ, ờ, anh đang điều đình với đồng nghiệp. Chưa biết ra sao.

Thư suy nghĩ, sẽ bàn với chồng, anh nên mua vé ở những đại lý của người Đức. Như vậy tiện hơn, tiện cho Thư hơn. Tưởng tượng, cô bán vé ngồi tán nhảm với bạn bè... Biết bà X ở khu Westpark không? Mặc cười lắm, vợ chồng bà về Việt Nam đi như vậy ha. Lúc bà với thằng con trai trên đường qua Thái Lan trở lại Đức, máy bay của ông đang tà tà xuống phi đạo Tân Sơn Nhất. Hông chừng, lúc trên mây, hai ông bà có thể gọi nhau nụ hôn gió... Thư cảm thấy bức bối, như thể mang đôi giày nhỏ hơn chân một hai số. Càng nghĩ, Thư càng giận mình tật lười. Phải chi Thư chịu khó gọi đến các văn phòng du lịch của người bản xứ, chẳng ai mảy may suy nghĩ, khi biết một mẹ, một con đi du lịch xa. Thư không dám nghi cô bán vé người Việt có tật ngồi lê đôi mách. Nhưng trí tưởng tượng của con người nhiều khi phong phú một cách đáng sợ.

Sinh nhật đứa cháu, Thư hứa phụ làm cho cháu ổ bánh. Trước sinh nhật, phải đi công tác xa bất ngờ, Thư tiếc một dịp gặp gỡ gia đình và nhiều bạn bè trong không khí vui vẻ cởi mở. Thư gọi chị Tiên, xin lỗi:

- Em buồn quá trời đất, lâu lâu mới có dịp đông vui như vậy.

Thư gion gion cho bớt vẻ nghiêm trọng.

- Thôi, người ta được bữa giỗ, lễ bữa cày. Còn em, phải đi cày, nên mất phần ăn chơi. Mới hay, ăn đồng tiền của quân tư bản, trày vi tróc vậy.

Những háo hức khi đi làm nơi xứ lạ không còn nữa. Thư mong cho xong việc, hết ngày để về nhà. Chủ nhật, người bạn đồng nghiệp rủ đi *brunch* ở nhà hàng sang trọng nào đó, nghe đâu có hải sản các loại và sâm-banh. Nghe đến tôm cua nghêu sò, Thư dễ yếu lòng. Nhưng, nghĩ, đi làm với tên đồng nghiệp này cả tuần lễ. Cuối tuần còn gặp hấn nữa, chẳng có gì hứa hẹn. Tật của hấn hay than van, thể nào hấn cũng làm bầm, xé đi hấn. Tính hấn hay so đo, thể nào hấn cũng thẩn thỉ, xếp thiên vị Thư. Người hấn to như voi, từ Singapore bay qua Mã Lai, hấn phải nhét người ngồi theo du khách. Còn Thư, như con chuột nhắt, lọt thỏm trong ghế thương nhân. Thư đã bao lần cất nghĩa, do lỗi làm việc cứng nhắc của tổ chức, chớ xếp không liên quan gì đến chuyện này. Thư bay từ Đức, bắt kê bay gần xa, vé được xem là đường trường, theo hạng thương nhân. Còn “hộ khẩu” hấn ở Singapore, bay về một cái tới Kuala Lumpur. Máy cứ tự động nhả cái vé hạng “kinh tế” cho hấn. Thư vờ điệu:

- Như vậy, trên máy bay ông có cảm giác là *tourist*. Còn tui, lúc nào cũng phải nhưc đầu vì chữ *business*.

Chẳng biết tại Thư điệu nhạt quá, hay hấn chẳng có một giọt máu khô hài trong người. Hấn chẳng thềm vén mép cười “khuyến mãi” cho Thư một nụ, chỉ lảm bảm, *stupid, stupid*. Nghĩ tới đó, Thư tưởng như con tôm hùm đổi mùi thum thum, rượu nở đôi vị chua chua. Thư giả vờ tiếc rề:

- Ủng chưa, sao bây giờ ông mới rủ. Tui hẹn đi chơi với Tennie rồi. Lần khác vậy.

Nói xong, Thư cầu hấn đừng hỏi Tennie, lẳng nhằng, rằng Thư đi chơi những đâu. Thư nhảy lên xe buýt thành phố, đi thăm vườn lan. Thơ thẩn giữa những hoa lá ngay hang, thảng lối, Thư cảm thấy dễ chịu, lòng nhẹ nhàng. Nghĩ thềm, khi nào vợ chồng con về Việt Nam sẽ ghé Singapore một vài ngày. Lẩn thẩn, không biết chồng Thư có thích không khí tĩnh lặng của vườn lan chẳng. Hay đi phố, để anh coi máy móc. Nghe người ta nói đồ điện tử ở đây đi trước thị trường Âu Châu xa. Còn cu Tí, ráng sắp xếp đất cu đi vườn bách thú ban đêm.

Buổi chiều, Thư gọi về Đức, háo hức:

- Sao, hôm qua ăn sinh nhật vui không anh?

- Ừ, đông lắm. Anh chị mời quá trời bạn bè. Nói hồi hết chuyện, anh về sớm. Nghe đâu mấy người ngồi đầu lảo tới nửa đêm.

Thư về lại Đức hôm trước, hôm sau chị Tiên gọi điện thoại, giọng bí mật:

- Cuối tuần ni ghé tao chơi đi.

- Chắc chưa được đâu, em đi cả 10 ngày, lu bu quá. Thư ử ỏi.

- Mi đang một mình đó hả? Chị nhỏ giọng.

- Dạ, có chi không?

- Nếu được, hai vợ chồng mi thu xếp xuống tao, cho đám bạn gặp.

Chị hạ giọng thềm:

- Tụi nó thấy chỉ có hai cha con đi ăn sinh nhật. Rồi lại về sớm, tụi nó đồn rùm lên là là...- Chị gần như thềm thào. Tụi bây bỏ nhau rồi, mi đi mất đất.

- Ui trời đất ơi! Ai nói giỡn chi độc địa vậy! Thư thẳng thốt.

- Đâu có giỡn. Họ đoán già, đoán non, xâm xì miết. Hôm kia vợ chồng anh Minh chịu hết nổi, gọi qua tao. Hỏi, sao không khuyên giải, nói phải trái với tụi bây đi. Chớ như vậy tội nghiệp cu Tí quá. Tao nói chi thì nói, chẳng ai tin cả! Chỉ có nước tụi bây tới, cho họ biết là không có chuyện gì cả.

- Kệ họ chớ. Kỳ cục thiệt. Ai đâu sao mà xấu mồm. Thư xằng giọng.

- Tùy ý mi.

Giọng chị giận dỗi. Có lẽ vì Thư không xem tin chị báo là nghiêm trọng.

- Nói cho mi biết như vậy thôi. Chớ không, ít bữa lại trách, sao tao nghe mà giầu.

- Dạ, tối nay, tụi em bàn với nhau. Thư ngao ngán.

Cuối tuần đó, vợ-chồng-con Thư kéo nhau “ra mắt” mấy họ. Trước mặt bá quan văn võ, vợ chồng Thư như hai “nghệ sĩ ưu tú”, má tựa vai kè, xuất sắc diễn tuồng, “Sự gì *Standesamt* (Sở hộ tịch) đã kết hợp, loài người không được phân ly.”

Có lẽ vợ chồng Thư giỏi sắm vai, nên được nhờ đứng ra đại diện nhà trai trong một đám cưới xập xình, rình rang. Số là, một người quen sơ, một thanh niên đơn thương độc mã xú người. Cậu ngõ lời cầu hôn, nàng và cả ba thế hệ của gia đình nàng đều đồng ý. Có điều, họ yêu cầu cậu phải tìm người đại diện cha mẹ, nhất là trong tiệc cưới trước ba làng, bảy xóm. Cậu chẳng có cô dì chú bác ở gần. Bố mẹ cô dâu nằng nặc đòi cho được một cặp đủ đào, đủ kếp, xuôi chèo mát mái. Cậu gõ cửa nhà vợ chồng Thư, trao thiệp hồng, trăm sự nhờ vợ chồng Thư đứng ra thay mặt phụ mẫu của cậu trong ngày thành hôn. Thư ngại quá, chỉ quen biết hời hợt, hơn cậu năm ba tuổi, chẳng hề biết cha mẹ cậu là ai. Cậu năn nỉ:

- Anh chị chịu khó giúp em đi. Em đề nghị mấy cặp. Nhưng nhà gái nhất định nhờ anh chị.

Chồng Thư xiêu lòng:

- Tụi này sẽ cố gắng.

Đến “ngày vui”, chồng Thư diện bộ đồ *vest* màu sậm. Thư điệu áo dài gấm, dài các chính hiệu... mẹ chồng.

Trên sân khấu, chữ song hỉ đỏ loét, chói chang phía sau, bày rông phượng bằng giấy phát pha phát phối, đèn tứ phương, tám hướng chiếu vào đôi uyên ương và “anh chị sui gia”. Chồng Thư trịnh trọng mấy lời với quan khách. Thư vờ cúi đầu để nhắc bài cho chồng, theo như “diễn văn” gia đình nhà gái đã soạn sẵn. Anh thợ chụp hình đeo máy, sửa đèn lăng xăng:

- Chị ơi, làm ơn ngược mặt lên để chụp hình.

Thư phải vâng lời đạo diễn, chỉ hy vọng chồng Thư bài vở trót lọt.

- Chà, bà sui coi cũng sáng nước căn đó chớ.

Anh phó nhòm bấm lia lịa.

Đang đứng giữa “trung tâm vũ trụ”, Thư không dám phì cười. Anh chàng này coi bộ không theo dõi những tiến bộ của khoa học kỹ thuật về những đồ phụ tùng xe hơi. Ngày xưa, khi đi ngắm ghé xe hơi, người mua ưa nhìn kỹ cản xe. Thấy cản móp méo, biết xe có dĩ vãng nhiều giông tố. Ngày nay, cản xe bằng loại nhựa đặc biệt. Ủi cột đèn, tông vách tường, tài xế chỉ cần ngo trước ngo sau, không ai thấy, thì biến luôn. Kéo bị bắt, phải bồi thường sửa những bất động sản bị hư hại. Còn xe, lau chùi sơ sịa, bóng loáng, đem chung nơi thị tứ, thiếu gì kẻ qua, người lại để mắt. Nước cản còn sáng, đâu có dè dằn máy bị chấn động với những hậu quả bất ngờ.

Rồi cũng xong, nhà trai, nhà gái vui vẻ cả làng. Người ta cảm ơn vợ chồng Thư rồi rít. Thư mong đôi trẻ ngày nào cũng vui như ngày hôm nay. Sẽ loan phụng hoà minh ít nhất vài chục năm. Kéo không, người ta lại tìm vợ chồng Thư mắng vốn, rằng không nhẹ vía, mát tay.

* * *

Châu và Thư lần quân trong tiệm sách cả tiếng đồng hồ. Vừa lựa sách, Thư vừa tính xem đem được bao nhiêu về Đức. Thư với lấy cuốn *Không & Sắc* và cuốn *Phật Giáo* trên kệ sách thả vào giỏ sắt. Châu tròn mắt:

- Gì đó mà? Bộ tính đi tu hả?

- Ừ, mà có quen chùa nào không? Nghe nói mà bây giờ thế lực lắm. Thư tỉnh bơ.

- Giỡn thiệt mà? Trong chùa không có tiểu thuyết tâm xâm bá láp. Không có máy hát cho mà nghe lão ca sĩ ruột của mà rao giảng kinh tình yêu đâu.

- Thì kiếm ông hoà thượng bắt giới nào đó, ông kể chuyện, ông hát cho nghe. Thư cà tưng.

- Giận đời, giận người gì mà đòi xuống tóc vậy nè. Châu quay hẳn nhìn Thư. Nói chơi thôi, bộ có gì buồn hả Thư? Thôi, mua bây nhiêu sách đủ rồi. Tao dẫn mà đi ăn. Tao mới khám phá ra tiệm ăn bánh khọt ngon ác liệt lắm.

Thư tức cười, coi bộ bắt thóp nhỏ bạn được rồi. Hễ thềm ăn, thì giả bộ rầu rầu, là có tiểu yến, đại yến. Thư vờ xụ mặt:

- Cám ơn mày. Bộ, mày tưởng ăn no căng điều là biến buồn thành vui sao.

- Tao dẫn mày lên Lý Thái Tổ coi cây với cá kiểng nhen. Rồi tối mình đi uống cà phê, nghe nhạc. Châu thành thật.

Thư như mở cờ trong bụng, tưởng mình là Bao Tự, ông à, ông ọ làm nũng. Thư muốn diễn tiếp màn kịch, xem thử nhỏ bạn dám “chơi bạo” như vua chúa ngày xưa chẳng. Nhìn vẻ lo lắng của bạn, Thư thấy mình... ác, nên vạch miệng đến mang tai:

- Thôi, giỡn nhiều đó đủ rồi. Tao đang reo vang reo, ca vang ca, sức mấy mà buồn. Mặc kệ đám lòng bong rổi rầm, tao rất... “hùng cường, mai lệ huyền”. Gheo mày chút cho vui. Thấy mấy cuốn sách này, nghĩ, chắc Ba tao thích. Chớ tao, chưa cần tới đâu. Tao còn phải tham sân si giữa cuộc đời trần tục này vài chục năm, đừng còn tra dứt nợ nhà cửa. Cô Lan ngày xưa sung sướng thiệt, giận Diệp, dùng dùng xách túi chạy lên chùa.

Đám bạn Thư nhận thấy “sự cố kỹ thuật” trong đợt về quê này của vợ chồng Thư. Tiền mẹ con Thư ra phi trường Tân Sơn Nhất, Ngân lúc lắc tay Thư:

- Chiện đâu còn đó. Mày yên tâm. Ông dzia đây, tụi tao tới ba đầu sáu tay lận mà. Tụi tao ngồi trụ đây chờ ông. Ông ra khỏi máy bay, tụi tao ộp ông liền, sẵn sóc tới nơi tới chốn, dùng hồng quây.

- Ấy, ấy, xem nào, em Thư sao lại mày hoa ử dột thế này. Tươi lên chứ. Hồng sửa sửa tóc của Thư.

- Nó buồn, tại sắp xa quê hương nhớ tụi mình đó mà. Châu làm trò.

Đầu óc Thư đang đầy những mối lo lảm cả lảm cảm, có tên lẫn không tên. Đã vậy, tâm trí Thư cứ lú lú quanh những giả thuyết về những lý do chồng Thư sẽ đưa ra, khi có ai hỏi sao lại về Việt Nam, lúc vợ con đã rời nơi đây. Các anh em của chồng Thư ai nấy đã thành gia thất. Đâu có lý do về dự đám cưới của người nhà. Bà con cũng chẳng thấy ai bán tiếng có giỗ chạp. Chính Thư cũng mù mờ về lý do chuyến đi của chồng Thư. Thư đã buồn, khi anh tỏ ý không muốn về Việt Nam cùng gia đình Thư để dự đám cưới cậu em. Thư lại buốt lòng hơn, khi anh gợi ý, rằng Thư nên sáng tác một lý do chính đáng về sự vắng mặt của Thư trong dịp trọng đại này của gia đình. Thư đau sưng người, khi anh trả lời, nếu Thư đi không có anh, anh sẽ đi không có Thư. Có lẽ anh chỉ muốn chứng tỏ cho Thư biết: quân tử nhất ngôn.

Ba đưa bạn thi nhau trở tài cổ vấn hôn nhân, trọng tài, thám tử, phóng viên chiến trường... Điện thư tường thuật tại chỗ bay tới tấp như bướm bướm. “Mặt trận miền tây vẫn yên tĩnh. Ảnh ngoạn lắm.” “Bu thẳng cu Tí ơi, rờ-tút lại nhé. Chuẩn bị đón phu quân tung cánh chim tìm về tổ ấm” ... Cứ đà này, ba con bạn Thư nhấp nhồm đi hốt hụi non, gom tiền cho Thư gặp bà Hạnh Phước để nâng cấp điện nước. Thư rên thảm, bạn ơi là bạn, bè ơi là bè. Tưởng đâu cái bệnh lạnh chanh chỉ có ở nữ sinh trung học. Dè đâu, mấy nữ quái trung niên cũng lâm trọng bệnh như vậy. Thư tiếc không có webcam, cho tụi nó thấy mặt Thư đang sầm xuống, nặng chình chịch, tối om om. Thư dờ giọng dao búa cảnh cáo, “Đứa nào còn viết email lằng nhằng về đề tài này, tao bảo máy cầm cửa địa chỉ đứa đó!” Khổ quá! Tụi nó làm như Thư đang ngâm cam thảo luyện giọng, để cao giọng véo von *Thôi là hết, chia ly từ đây...* Có chẳng, nếu hát, Thư chỉ dám khàn khàn bắt chước ông ca sĩ nhạc rock, tóc tai lia chia như trái chôm chôm, rằng, *I don't wanna talk about it...*

Đứa lo mời chồng Thư đi ăn bánh xèo. Rồi tình cờ, ghé qua tiệm sách, đứng thật lâu bên tấm tranh thư pháp, ra dấu chồng Thư mang tấm tranh đến quầy trả tiền: *Nên chẳng, thú nhận điều này, Anh không thể sống một ngày vắng em.* Thư nhui mày, trán nhăn chằng chịt như trán Einstein. Tính theo phép toán này, anh chết queo từ đời tám hoánh rồi, vì vắng em đến đến mấy chục lần của một ngày lận mà. Nhỏ bạn Thư gà cho chàng câu thơ coi bộ hơi lạc quê.

Đứa khác rủ chồng Thư đi ăn chè. Rồi kè anh đến đường Hồ Tùng Mậu, đạo diễn cho anh mua đĩa của một nam ca sĩ trẻ đang rất ăn khách tại Việt Nam... *Như xa xôi nay quay về gần gũi, yêu em, vì chỉ biết đó là em...* Chả là hôm trước, Thư viết thư, kể, đã nghe ca sĩ đó hát bài *Em Đã Thấy Mùa Xuân Chưa?* Xao xuyên bồi hồi. Nghe một lèo mấy tiếng đồng hồ chỉ một bản nhạc. Sau đó, lằm nhằm ca và có cảm tưởng hình như mình đang thấy mùa xuân. Thật ra, Thư hơi cường điệu, khi khen đĩa nhạc tụi bạn gởi tặng. Tưởng, chỉ để thăng hoa hạnh phúc người tặng. Vậy mà, tụi nó tưởng Thư trưng tư ca sĩ.

Đứa chạy lụng khắp chợ Bến Thành, khuôn một thúng trâm cài lượt dất, ri tai chồng Thư, bảo làm quà cho “hiền thê”. Dè Thư hoa hoè lên sợi bạc sợi xanh, mà chúng nó vẫn lếu láo lý giải, bởi sớm yêu, nên tóc vôi phai màu. Anh nhất nhất nghe lời “chỉ đạo”, dù không thoải mái khi nhớ đến mấy rổ kẹp tóc của Thư đã không ngừng dành dân lán đất phòng tắm ở nhà.

Nói chung, ông Tư bà Nguyệt ngày xưa chăm chỉ xe tơ hồng, chắc không thể nào “nhiệt tình cách mạng” hơn mấy nhỏ bạn của Thư.

Trên đường từ phi trường về nhà, chồng Thư hớn hờ:

- Anh tìm mua được cái đĩa này cho em, chắc chắn em sẽ thích.

Anh bấm lịch kịch, máy cứ báo *no disc*. Anh chắc lưỡi:

- Máy trong xe hơi nhảy quá, không đọc được các đĩa đó.

Về đến nhà, anh vội vàng thử ngay. Thư đã quen dùng máy nên góp meo:

- Anh đừng bỏ vào máy Panasonic. Máy tốt, kén đĩa lắm. Anh thử bỏ qua máy Red Star.

Tiếng nhạc dạo mở đầu bản nhạc vang lên, đến nốt thứ ba Thư đã nhận ra giai điệu bài hát. Không phải vì Thư là thiên tài âm nhạc, với khả năng thẩm âm siêu việt. Mà, bởi Thư đã có thời kỳ mê tíu nhạc phẩm này. Đã bao lần, Thư để đĩa nhạc vào máy, bấm bản số 10, bấm nút *repeat*. Cứ vậy, Thư ngồi ri rả viết thư cho bạn bè. Kể, đi dự đêm nhạc thánh phòng, nghe chính nhạc sĩ trình bày nhiều tác phẩm của ông. Nhưng đối với Thư, bài hát này đúng là tuyệt chiêu của chàng... Có lần, Thư đang mơ màng... *mở cửa hôn em vào đó rong chơi, em có thấy tình anh ngát hương hoa*. Chồng Thư đi ngang qua:

- Ủa, sao bữa nay ánh ca nhừa nhựa, nghe ón ăn quá vậy.

- Không phải giọng Tuấn Ngọc. Thư mím môi, với tay tắt máy.

- Không phải thì thôi, có gì đâu. Người sao mà... *kein Sinn fuer Humor* (không có óc khôi hài). Giọng anh cụt hứng.

- ...

Đâu phải lâu lắt gì, mới năm ngoái đây thôi mà. Anh không hề nhớ Thư đã quấy rầy chồng con nhiều ngày với bài hát này. Ôi chao! Máy con bạn khi mở lớp đào tạo đặc biệt cho chồng Thư về *gout* nhạc của Thư, mà không “tập huấn” tới nơi tới chốn. Nên bài ca hạnh phúc chồng Thư đang trình diễn đâm ra lạc điệu, lỗi cung. Thư tưởng như nghe tiếng thở dài của chính mình. Có lẽ anh phải gồng mình, như Thư trân người để cả hai chịu đựng được những ý thích khác biệt của nhau.

Anh hý hoáy mở cuộn giấy to, háo hức:

- Anh tính đi tìm lịch thư pháp cho em. Mà bây giờ sớm quá, chưa có nhiều để lựa. Anh nhờ Hồng viết thư pháp, dán vào lịch đó.

Anh trải tấm lịch ra. Thư liếc nhanh hàng chữ lá lướt trên giấy dó của Hồng, ... *thì em ơi đó là tình yêu chúng ta...*

Thư nhớ mấy hôm ở nhà Hồng thọ giáo thư pháp. Hồng lên giọng, xuống giọng:

- Đây nhé, mày phải chờ cho tâm nó tịnh, mới phóng bút được. Cầm ăn to, nói lớn. Chớ thời phụng chào, búng giò. Cứ nghe đến chân là tránh cho xa.

- Kể cả chân tình luôn sao? – Thư thẽ thọt.

- Tất tẩn tất. Chân chính, chân phụ gì cũng làm tay run lẩy bẩy, chữ nghĩa như mèo quào, gà bới, chả ra thể thống gì sất, mang tiếng học trò của tao. Ôi giờ, chờ ngày mày ngoáy cho ra vài nét, không biết đến năm dậu, năm thìn. Đây, nghĩa đi, thích tấm nào tao thí cô hồn cho mày.

Hồng đưa tay khoát một vòng những tranh treo ngang, treo dọc đủ cỡ trong phòng khách. Gì đây, *Nếu ai bảo yêu nhau là đau khổ, Xin một đời đau khổ để yêu nhau*. Hồng thao thao:

- Tác giả là ái nữ của một nhà văn nổi tiếng. Nàng xuất khẩu, diễn tả một cái sự rất chi là huề vốn, mà xem ra áp dụng được cho nhiều trường hợp. Ấy chết, mày không nên vận vào người mấy câu thơ đau dẫy tê tê như cua kẹp thế này. Đây, tao bảo nhé, cứ tóm câu này về mà gói đầu giường. Ôi giờ, nghe này, *Nếu có điều gì vĩnh cửu được...* Nghe mát cả tim gan phèo phổi.

Hồng vừa kéo dài giọng Bắc, rất Bắc của nó, dù ngày bố mẹ Hồng di cư vào Nam, nàng chưa chào đời, vừa đưa tay gỡ tấm thư pháp. Thư chặn tay Hồng:

- Thôi, để đó cho mày.

Phải chi ông nhạc sĩ sáng tác bài hát này sớm sớm. Có lẽ thuở đó Thư đã có lúc phôi phối *tựa đầu lên vai anh, em sẽ thấy mùa xuân về rất nhẹ...* Còn bây giờ thì... Thư sửa giọng tự nhiên:

- Ừ, mày có nhiều câu hay hay. Nhưng thôi, để tao về nhà, bày nghiên, bày bút, coi thử rồng phượng bay múa ra sao.

Nhìn chồng lẳng xẳng trình làng những món quà cho Thư, trong những nỗ lực cho-vừa-lòng-em, Thư tưởng như thấy hai vợ chồng đang rướn cổ hít lấy hơi thật dài, để cùng nhau nín thở qua sông. Người ta hay chúc tân lang, tân giai nhân một cách vô tâm: trăm năm hạnh phúc. Nhảm quá! Nhảm quá! Theo công thức này mà cộng trừ nhân chia, vợ chồng Thư còn quãng sông quá dài. Nhìn sang, chẳng thấy đâu bến bờ. Đâu đó, Thư nhớ loáng thoảng có đọc được một lời nhắn nhủ khả thi hơn: *Phu thê trót đã buộc ràng, Thì xin nhẫn nại cru mang vợ chồng...*

Hoàng Quân

* Trích lời trong bài thơ

1978 ở Việt nam của thi sĩ Nguyễn Tất Nhiên

* Trích lời ca trong các nhạc phẩm:

Mãi Mãi Bên Em của nhạc sĩ Từ Công Phụng

Vì Đó Là Em của nhạc sĩ Diêu Hương

Em Đã Thấy Mùa Xuân Chưa? của nhạc sĩ Quốc Dũng

I Don't Wanna Talk About It covered by Rod Stewart

Tình Nghĩa Đôi Ta Chỉ Thế Thôi của nhạc sĩ Lam Phương

Tình Tự Mùa Xuân của nhạc sĩ Từ Công Phụng

CƠM CANH NÓNG SÓT

Buổi chiều hai “vợ chồng son” ngồi vào bàn ăn. Bà Lệ mở nồi cơm điện xúc ra hai bát cơm thì ông Kính lên tiếng hỏi ngay:

- Vẫn cơm buổi sáng hả?

- Cơm còn nhiều đủ cho buổi chiều anh ạ.

Nét mặt ông không vui:

- Em biết là anh chỉ thích ăn cơm nóng mới nấu thôi mà.

- Vâng, em biết, nhưng cơm còn nhiều, nấu thêm cơm mới ngày mai chúng ta lại có cơm cũ.

Ông lại nhìn vài con tôm bày trong chiếc đĩa nhỏ xinh xinh bên cạnh bát canh rau cải xanh nấu thịt bò cũng nhỏ xinh xinh và...phát giác thêm:

- Tôm rim của ngày hôm qua, còn bát canh của buổi sáng nay. Anh nhắc lại anh chỉ muốn cơm canh nóng sốt, bữa nào ra bữa ấy.

Giọng bà dõ dành:

- Ngoan đi, nghe lời em. Hôm nay em hơi mệt, anh chịu khó ăn đồ còn dư đỡ mất công em nấu, đỡ tốn tiền và đỡ chật tủ lạnh.

Bà đã nhẫn nhịn, đã dịu ngọt mà ông Kính vẫn sừng xia bụng bát cơm ăn như kẻ bị lưu đày, bị đối xử tàn tệ.

Ông ăn lưng bát cơm thì buông đũa suông sã thô lỗ và đứng dậy xong bữa.

Bà Lệ cảm thấy bị tổn thương và ngán ngẩm. Nổi buồn bã và ân hận dâng lên tận cổ. Bà nghẹn lời không muốn nói gì nữa.

Mới ở với nhau hơn một năm mà ông Kính đã thay đổi và lộ hẳn con người thật của ông. “Chàng” của năm ngoái, thưở mới quen không còn nữa.

Hai ông bà gặp nhau trong một buổi sinh hoạt cộng đồng ở Nam Cali. Họ ngồi cạnh nhau. Ông Kính bắt chuyện làm quen trước, qua vài câu thăm hỏi khéo léo, cả hai cùng biết chút đời tư của nhau, cùng độ tuổi và cùng góa bụa đơn lẻ như nhau.

Bà Lệ về hưu tiền ít ỏi nên xin hưởng welfare, bà ở căn apartment dành cho người cao niên lợi tức thấp. Đứa con trai duy nhất của bà đã lập gia đình, vợ nó người Mỹ. Một hai năm vợ chồng nó mới từ tiểu bang khác về Cali thăm bà.

Bà Lệ quen với cảnh sống một mình kể từ khi chồng bà qua đời và con ở xa.

Căn phòng bà ở tầng lầu hai, có lan can cửa sau ngập bóng mát cây cao, bà kê chiếc ghế dựa dài ở đây, những lúc rảnh nằm thảnh thơi đón gió và đọc sách báo. Thỉnh thoảng bà gấp sách báo ngừng đọc cho đỡ mỏi mắt và phóng tầm nhìn xa mây trời lênh đên hay nhìn xuống dưới đất người ta qua lại trong khu apartment mà vui. Từ khi ông Kính làm quen, niềm vui của bà nhiều hơn. Đã mấy lần bà ngồi ở lan can hiên sau nhìn thấy ông Kính đang đậu xe và đi bộ vào nhà bà, ông ngược lên, bà nhìn xuống, bốn mắt ở xa nhau mà cùng giao cảm, cùng rộn ràng. Họ như mới ở tuổi đôi mươi hẹn hò.

Mỗi lần ông đến thăm luôn mang theo một món quà, khi thì bó hoa đẹp nên thơ lãng mạn, khi thì thực tế đòi thường một hộp heo quay và hai ổ bánh mì còn nóng để hai người cùng ăn.

Bà đáp lễ, có lúc mời ông dùng chung bữa cơm trưa, cơm chiều, ông đều vui vẻ ăn và khen ngon, dù đó là nồi cơm bà nấu hai ngày ăn chưa hết, là nồi cá kho ba ngày vẫn còn, hay nồi thịt kho trứng ít nhất cũng vài ngày cứ kho đi kho lại. Bà cảm động vì đã gặp người cùng sở thích, cảm thông.

Bà tính đơn giản và tiết kiệm vì đồng tiền ít ỏi. Một mình nấu một cup gạo chỉ dính nồi thì bà nấu hẳn vài cup gạo để ăn vài lần, các món kho món mặn cũng thế.

Bà có nhiều thời giờ thảnh thơi xem phim truyện trên you tube và đọc sách bạn bè gửi tặng hay báo miễn phí tha về một đống ngoài chợ búa.

Khi ông Kính ngỏ lời muốn kết hôn với bà, muốn cùng bà “điu nhau” đi nốt quãng đường đời còn lại bà đắn đo nhiều lắm. Đánh đổi cuộc sống độc thân tự do và nhàn hạ lấy cuộc sống chung hai người trên danh nghĩa vợ chồng rất nhiều khác biệt. Ít nhiều bà sẽ lệ thuộc vào ông.

Về với ông nhà cao cửa rộng, tiền bạc không thiếu. Nhưng trái tim đa cảm của bà đã chọn ông, chọn cuộc sống lứa đôi cuối đời với người mà bà tin là tri kỷ tri âm chứ không vì những thứ vật chất ấy.

Nhà bà cách nhà ông chỉ 30 phút lái xe mà hai khung trời khác biệt.

Ông ở trong khu hàng xóm sang trọng, căn nhà to đẹp, cuộc sống trung lưu. Các con ông đưa nào cũng thành danh trong ăn học, trong kinh doanh.

Khi bà dọn về với ông, ba đứa con ông giỏi xã giao lịch sự với bà, nhưng bà vẫn đọc thấy chúng nhìn bà với vẻ ái ngại và nghi ngờ. Chắc chúng tưởng bà ăn welfare này lấy ông vì tài sản và danh giá của gia đình ông? Chúng đâu biết ông đã phải năn nỉ cầu mong bà nhận lời và bà đã đắn đo suy nghĩ mãi mới đi đến quyết định sống chung.

Những ngày đầu sống chung đã là những tuần trăng mật, họ như đôi vợ chồng son luôn cho nhau những ánh mắt đắm tình và nụ cười trìu mến bao dung. Họ xưng hô “anh, em” ngọt ngào và trân trọng.

Nhưng ông Kính không đơn giản như bà nghĩ. Chắc ông quen sống trong giàu sang, quen được chiều chuộng và quen ra lệnh sai bảo người khác, ông khó tính khó nét đến khác người. Nhà chỉ hai người nhưng ông muốn cơm phải nấu hai bữa sáng chiều, món trưa khác, món chiều khác. Bữa ăn luôn là cơm canh nóng sốt.

Ban đầu bà hào hứng chiều ý ông, nghĩ ra những món ăn ngon để thay đổi và không trùng lặp. Bà đã lên danh sách những món cho mỗi tuần. Chưa bao giờ bà phải trở tãi gia chánh chăm chỉ đến thế, chồng con bà trước kia chưa được bà tận tình chăm sóc đến thế.

Dần dần bà cảm thấy mệt mỏi với công việc bếp núc ngày hai bữa này, vì cả khi bà cảm thấy nhức đầu sổ mũi muốn được nghỉ ngơi vẫn phải lăn vào bếp.

Khi xưa ở một mình, nếu không thể vào bếp bà chỉ ăn một tô mì gói cũng xong bữa.

Hôm nào bà ước lượng sai, còn dư cơm dư canh là bị ông cằn nhằn hao tiền tốn bạc vì ông không thích ăn lại món cũ dù cùng một ngày. Ông đưa ra thí dụ cho bà học hỏi:

- Tách trà ngon chỉ nhỏ bằng hạt mít, nhấp từng chút một mới thú vị, cũng trà ấy mà cho vào ly cối tổ bố và uống ào ào thì chẳng ra gì. Cơm canh em cứ nấu ngày hai buổi, mỗi thứ một ít vừa đủ thôi, trông thanh cảnh và ngon. Bà chán kiêu ăn uống “quý phái” của ông quá rồi. Bàn ăn mỗi thứ một chút, bày trong bát đĩa sạch đẹp sẵn sàng để mời ông ngồi vào bàn như một khách quý.

Lúc còn ở apartment bà từng vừa ăn ổ bánh mì vừa nằm ghế dựa và nhìn mây nhìn gió ngoài hiên sau nhà cũng là hạnh phúc.

Có lần bà làm bếp, đang đứng chặt miếng sườn heo non trên kitchen island thì ông hơ hổi từ trong phòng chạy ra và... chỉ thị:

- Em làm gì âm âm thế? Mang xuống nền nhà, tha hồ mà bằm mà chặt cho... đỡ hư hại cái quây này.

- Ngồi đau lưng lắm, mà em chặt vài nhát sườn non thôi mà.

Tuy nói thế bà vẫn phải mang thớt xuống đất để chặt miếng sườn cho xong còn hơn là đứng lý luận với ông và biết là sẽ không có sự thông cảm.

Hay khi bà vào rửa mặt trong restroom thì ông đã vài lần theo bén gót chỉ để ân cần nhắc nhở:

- Em đừng làm nước văng tung tóe lên trên kéo sinh ra nấm mốc khó sửa chữa lắm.

- Em biết rồi, dù ở apartment em vẫn cẩn thận giữ gìn thế mà. Anh cứ làm như em mới đến Mỹ ngày hôm qua.

Ông Kính rất quý hóa căn nhà của ông, sợ bẩn tường, trầy sơn hư hỏng đủ thứ. Có lần ông nói hớ, bà Lệ hiểu rằng căn nhà này ông đã sang tên cho con gái út và nó muốn ông phải giữ gìn nhà cho tốt để sau này bán sẽ được giá. Thì ra cha con nhà ông tính toán quá. Biết đâu ông cũng đã chia tiền của, sang tên tài sản cho các con rồi mới... được quyền bước thêm bước nữa.

Cũng may bà chưa làm hôn thú giấy tờ gì với ông cả, chỉ dọn đến sống chung trước nên đỡ mang tiếng.

Bà Lệ bỗng nhận ra mình như kẻ ở nhờ, hầu hạ cơm nước cho “chủ”, chăm sóc dọn dẹp căn nhà cho “chủ” và mất quyền tự do của chính mình.

Hiếm hoi lắm gia đình thằng con trai mới về thăm bà. Bà không muốn tiếp đón chúng trong căn nhà không phải của bà. Mẹ con bà cháu đã hẹn nhau ở nhà hàng, xong con cháu về khách sạn, bà về... nhà chồng.

Hôm ấy bà tủi thân, nghĩ đến con cháu mà rơi nước mắt. Đáng lẽ con cháu sẽ ùa vào căn phòng apartment như mọi lần, bà sẽ nấu bữa ăn ngon đãi con trai và con dâu, bà mua món bánh kẹo mà hai đứa cháu nội yêu thích, chúng sẽ tha hồ cười nói, đùa nghịch và làm xáo trộn căn phòng hẹp. Gia đình bà sẽ trò chuyện hỏi han nhau nhiều hơn, vui vẻ hơn, ấm cúng biết bao nhiêu.

Ông Kính đã không hiểu được nỗi lòng bà, không an ủi mà còn cau có:

- Gặp con cháu thế đủ rồi, gặp nhiều thêm phiền phức chứ ích lợi gì.

Bà Lệ đã âm thầm xin thuê lại một căn phòng trong khu chung cư cũ. Căn phòng trước kia có bóng cây cao râm mát nơi lan can sau nhà đã có người khác ở. Nhưng căn phòng nào cũng là căn phòng độc thân, căn phòng vui vẻ cho bà trở về.

Khi nhà cửa đã thuê xong xuôi bà Lệ mới lên tiếng chia tay ông Kính. Ông tức giận và ngạc nhiên, ông đơn giản tưởng bà... thoát khỏi cảnh nhà nghèo, rời xa khu chung cư rẻ tiền về với ông ở nhà đẹp, đi xe sang sẽ là may mắn và hãnh diện cho bà.

Thấy bà cương quyết đòi chia tay, ông đành xuống nước năn nỉ. Dù ông thương yêu bà bao nhiêu không làm bà Lệ xúc động nữa. Bản chất vẫn là ông Kính dờ dại khó tính, là người chồng gia trưởng, không thích hợp với bà.

Xách valy ra khỏi cửa nhà ông, bà Lệ đổi cách xưng hô và cay đắng nói:

- Mỗi ngày ông chịu khó hai lần ra khu chợ Việt Nam, vào hàng... cơm chỉ nhé. Sáng chỉ một vài món, chiều chỉ một vài món là luôn có cơm canh nóng sốt, thức ăn đổi mới cho ông vừa lòng.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(March, 01, 2020)

Chó, Chuột, Chim, Cá

Chó

Nghỉ lễ mùa thu, gia đình Bê lên miền bắc Đức chơi với gia đình Bòm. Chiều chiều, Bê, Bòm dẫn Daisy đi dạo. Daisy là con chó nhỏ thuộc giống Yorkshire Terrier, lông màu vàng ngà ngà. Daisy ban đầu là “con cháu” của

nhà cô Bé, chị cô Hoà ở tầng dưới. Daisy ưa chạy lên tầng trên chơi với Bòm. Cô Hòa, cậu Lam tiếp đón Daisy rất nồng hậu.

Dần dà, Daisy từ vai khách trở thành một thành viên mới của gia đình Bòm, “thường trú” luôn trong nhà Bòm. Lâu lâu tạt qua nhà cũ, nhà cô Bé, gặp Xụt, Daisy sửa vu vơ vài tiếng, rồi leo nhanh mấy bậc cầu thang lên nhà Bòm. Daisy có tên và nhan sắc của con chó thường xuất hiện chung với một nhà thiết kế thời trang ở Đức, ông Moshamer. Bòm ưa giả đồ làm Moshamer, ôm Daisy vào lòng, vuốt vuốt tóc tai Daisy rồi ồ ề: “Ach, Du bist so suess” (Ồ, em dễ thương quá!). Cậu Duân nghe ba chớp, ba nhoáng, đang cái tên Daisy sang trọng vậy, cậu lại gọi là con Đen-Xì, mặc dầu lông Daisy chẳng có tí tẹo nào màu đen cả.

Mới đi chút xíu, Bê, Bòm lại về. Mẹ Bê hỏi:

- Sao tụi con không đi dạo thêm chút xíu nữa?

- Tụi con muốn đi mà Daisy quay đầu chạy về đó. Bê trả lời.

Bòm nói tiếp theo:

- Hồi trước Daisy siêng hơn bây giờ. Nó đi dạo với Ba con cả tiếng đồng hồ. Mà chừ nó làm biếng quá.

Mẹ Bê thắc mắc:

- Chắc Bê với Bòm ham nói chuyện với nhau. Bỏ lơ Daisy, nên Daisy hờn, đòi về chó gì.

Bòm trấn an:

- Chút nữa Me con về, Me con khám bệnh cho Daisy. Coi thử nó có bệnh không, mà lừ đừ như vậy.

Bê và Bòm để cho Daisy yên. Daisy nằm ngủ mơ màng ngoài hành lang. Hai đứa vô trong phòng computer chơi đua xe. Mấy ngày ở chơi với Bòm, vui, mà qua mau quá trời. Hôm đưa Bê ra phi trường, Bòm rủ Daisy đi theo, Mẹ Bòm nói:

- Để em Daisy ở nhà. Chắc nó không được khoẻ, nên uể oải.

Bê về München được mấy ngày. Buổi tối, cậu Lam gọi điện thoại, nói chuyện với Mẹ. Gác điện thoại, Mẹ vội vàng:

- Bê ơi, cậu Lam kể, Daisy mới đẻ mấy em bé.

- Cậu Lam giỡn chơi phải không?

- Không! Thiệt đó.

- Đâu có được. Mới bữa trước, con với Bòm dắt Daisy đi chơi. Tụi con bắt nó chạy, leo cầu thang te tua.

Mẹ nghiêm mặt:

- Thiệt mà. Cậu Lam hỏi mình có thích không, cậu cho mình một con chó con.

Bê vui vui:

- Con cũng thích Daisy. Nếu có một em bé của Daisy chắc vui lắm.

Nhưng Ba lắc đầu nguây nguây:

- Không được. Nhà mình đâu còn chỗ cho con chó.

Mẹ gật đầu:

- Ủ, Mẹ thấy cũng khó. Cả ngày Ba Mẹ đi làm, Bê đi học, con chó ở nhà làm gì. Để Mẹ nói cho cậu Lam biết nghe.

Nghe đâu mấy em bé của Daisy đắt hàng lắm. Vài tuần sau, bầy chó con đã tìm ra được nơi ăn chón ở mới. Chỉ còn mình Daisy ở lại nhà Bòm thôi. Đề tài nuôi chó trong nhà Bê nhanh chóng chấm dứt. Nhưng Mẹ và Bê vẫn thích nuôi thú trong nhà.

Chuột

Ô Mai long trọng báo tin:

- Anh Bê ơi, Ô Mai đã được giấy phép nuôi Haustiere (thú trong nhà) của Bố Mẹ rồi.

Bê vui lắm, trông mau mau về thăm ông bà Ngoại, để Ô Mai “ra mắt” hai em Hamstercủa Ô Mai.

Ô Mai giới thiệu:

- Con tí đen là Zorro. Thấy tướng nó ngẫu chưa. Con tí nâu là Ruffy.

Zorro lí lắc, nhanh nhẹn hơn Ruffy nhiều. Zorro leo song sắt của chuồng thoăn thoắt như khi. Zorro chơi quay vòng bánh xe, đôi khi cả tiếng đồng hồ. Ô Mai nhảm tính:

- Nếu Zorro to như anh Bê, nó phải chạy bộ cả vài trăm cây số một ngày. Ghê chưa!

Ruffy coi ra có vẻ yếu điệu giống con gái. Nhưng ông bán hàng bảo đảm với Bố Mẹ Ô Mai, đó là hai thằng Hamster đực rựa. Bố Ô Mai đã hỏi đi, hỏi lại mấy lần cho chắc ăn. Mẹ Ô Mai nhất định chỉ cho “đăng ký hộ khẩu” hai miệng ăn thôi. Vậy là nể nang lắm rồi, Ô Mai phải năn nỉ, ỉ ôi quá trời.

Chuyện Ô Mai nuôi Hamster ban đầu chỉ rộn ràng giữa mấy anh em dì cậu của Ô Mai. Nhưng thành “chuyện lớn”, khi dì Hiền báo tin đã lên chức... bà ngoại. Em Zorro của Ô Mai vừa sinh một bầy em bé. Bê không thể nào tin được:

- Chắc dì Hiền nói giỡn để chọc Mẹ đó. Zorro và Ruffy là hai đứa con trai mà.

- Hồi đầu Mẹ cũng nghĩ như con. Nhưng dì Hiền nói thiệt đó.

Bê gọi cho Ô Mai, Ô Mai xác nhận:

- Zorro đẻ 7 con Hamster em bé lặn đó anh Bê.

Ô Mai gọi điện thoại tứ tung báo tin vui. Bạn bè, đứa nào cũng o bế Ô Mai. Rộn ràng chờ cho mấy em bé biết mở mắt, sẽ xin về nhà. Ô Mai ra giá, mỗi con tương đương với một hộp đồ ăn cho Hamster, để Ô Mai tắm bố cho bà mẹ trẻ Zorro. Zorro phải có đủ sữa cho bầy em bé chứ.

Ô Mai vẫn lên mạng trao đổi thông tin với Bê, tường thuật những sự việc quanh mái nhà Hamster. Ô Mai kể, hôm qua biến đâu mất chỉ còn 6 con. Hôm nay, chỉ còn 5 con. Ban đầu, Ô Mai nghi cho Ruffy. Sau đó, Ô Mai “nghiên cứu”, tạo hoá cũng sắp xếp cho giống chuột này. Nếu con nào yếu ớt, không sống nổi, sẽ bị những con khỏe mạnh ăn thịt, là một cách để tự vệ. Bởi vì, nếu không ăn thịt con yếu, nó chết, sẽ ra sinh những vi trùng, gây bệnh dịch cho chúng. Đợt đầu, chẳng con nào sống sót. Ô Mai buồn hiu.

Một tháng sau, dì Hiền thấy Zorro không chạy bánh xe như thường lệ. Chuồng Hamster ỉm ắng. Dì Hiền cúi xuống nhìn gần vào ổ rơm, thấy Zorro đang nằm với bầy chuột con. Lần này, Ô Mai dè dặt hơn, chỉ rí tai trong vòng thân mật như anh Bê, Bòm. Bê xin Ba Mẹ tiền đi Tierparadies, chợ bán thú nuôi trong nhà và các nhu yếu phẩm cho thú, tìm mua món quà “thôi nôi” cho mấy em bé của Zorro. Bê thật hài lòng với món quà. Đó một cái bình nước uống, loại to, đủ cho gia đình đông con của Zorro. Mùa hè, Ô Mai “đắt” Zorro, Ruffy và hai con em bé lên nhà cậu Lam chơi, ở tận Wedel, miền bắc Đức. Bê bắt đầu có cảm tình nhiều với mấy con tí. Bê kể với Mẹ, bây giờ Bê thân với Ô Mai lắm. Bởi, Ô Mai và Bê có nhiều đề tài chung để nói. Nhất là về gia đình Zorro & Ruffy.

Sau nhiều lần bàn bạc, tính toán với Ô Mai, Bê hỏi ý Mẹ, cho Bê xin hai con Hamster về nuôi. Ban đầu, Mẹ hơi do dự, khi thấy Ô Mai bận rộn lăng xăng với mấy con tí. Bê nói, Bê sẽ lo hết cho Hamster. Ba Mẹ không phải lo gì hết. Bê nói thêm, Bê có tìm hiểu rồi. Tuổi thọ của Hamster độ khoảng hai năm. Lúc đó, Bê cũng vừa xong trung học, Bê sẽ có nhiều sinh hoạt khác. Cuối cùng, Mẹ gật đầu, nhưng nói, còn phải có ý kiến của Ba nữa.

Ba nói:

- Nhà mình không còn chỗ, mà sợ chuột hôi.

Bê tìm cách thuyết phục Ba:

- Ba ơi, lần tới khi về nhà ông bà Ngoại, Ba thử đến gần chuồng chuột. Sạch tron hà.

Bê chờ Ô Mai vừa thay xong mặt cửa trong chuồng, tổng vệ sinh nhà chuột, Bê dẫn Ba “tham quan” nhà. Bê lấy lòng Ba:

- Ba thấy không, đâu có mùi gì đâu. Ba coi kìa, mấy con chuột chạy lui, chạy tới coi vui lắm.

Bê bế con chuột con lên:

- Ba coi, nó dễ thương chưa. Lông nó mịn quá trời.

Cuối cùng Ba đồng ý, dầu hơi miễn cưỡng một tí. Hai mẹ con bận rộn với hai con chuột. Thật ra, Bê bận hơn Mẹ nhiều. Bê lo đi chợ mua chuồng, mua mặt cửa bỏ vào chuồng, mua các loại hạt đậu thực phẩm cho chuột. Bê còn bấm bụng mua cái bánh xe cho chuột chạy. Bê lựa loại sang, bằng kim loại. Bê hì hục cả buổi, dùng mấy ống lõi của cuộn giấy bếp, “chế tạo” mấy cầu tuột cho hai con chuột. Bê nhường cho Mẹ đặt tên cho hai con chuột. Mẹ nói:

- Con này lông trắng tinh, mình gọi nó là Bông. Con này lông nâu xám là Nâu.

Hai mẹ con tập cho con Bông, con Nâu ăn nhiều món Việt. Hai đứa rất thích ăn cọng bún. Mỗi lần con Bông con Nâu dành nhau cọng bún, hai mẹ con vừa quan sát, vừa cười ngặt nghẽo. Hai đứa nhào vào bánh xe, cố sức

quay vòng bánh, ngược chiều nhau. Khi chụp được cọng bún, hai đứa vội vàng nuốt trọn, trông tức cười quá chừng. Mẹ có ít hột dưa, từ hồi tết, ăn không vừa miệng. Mẹ thử đem ra mời. Nâu và Bông thích mê toi. Bê cho hai đứa vô chạy trong thùng styrofoam lớn, thấy ít hột dưa vào. Nâu và Bông như hai cái máy hút, chạy qua là mất tiêu mấy hột dưa.

Buổi tối, Mẹ thấy con Bông cứ ngậm vòi nước, Mẹ cười:

- Con Bông ham uống nước dữ.

Lát sau Mẹ nhìn vô chuồng:

- Ủa, Bông vẫn còn ngậm cứng vòi nước.

Mẹ nhìn kỹ mới phát giác ra bình nước hết trơn. Bê lật đật chạy đi thay nước. Nhìn con Bông mừng rỡ uống nước chếp chếp, Bê vuốt nhẹ lưng Bông:

- Xin lỗi, xin lỗi nghe. Anh Bê kỳ quá, để hết nước, bắt Bông phải khát nước quá trời.

Buổi trưa Bê gọi điện thoại Mẹ, giọng lo lắng:

- Hôm nay, trước khi đi làm Ba Mẹ mở cửa lâu không?

- Mẹ không mở. Mẹ nghĩ Ba cũng không mở. Có chi không Bê?

- Con Nâu nó chạy ra khỏi chuồng. Chắc nó đi đâu mất rồi. Con tìm khắp nhà cả buổi mà không thấy nó đâu cả.

Mẹ trấn an Bê:

- Con tìm sau mấy cái loa, hoặc máy hát. Ở đó âm, nó thích trốn vào đó.

- Chỗ nào con cũng đã tìm mà vẫn không thấy. Giọng Bê như muốn bắt đền Ba Mẹ.

- Con thử coi nó có để dấu vết đâu không.

Bê vừa cầm điện thoại vừa đi khắp nhà. Chợt Bê reo lên, mừng rỡ:

- Hên quá, con thấy trong phòng tắm có mấy cục đen đen. Chắc nó đâu đây. Con cúp điện thoại để đi tìm nó.

- Ừ, hồi nào tìm ra nhớ nói cho Mẹ mừng.

Mẹ ngồi làm việc mà vẫn cứ lo ra. Không biết Bê có tìm được con chuột không. Mẹ cứ chăm chăm nhìn điện thoại.

Bê gọi đến:

- Mẹ, con tìm được con Nâu rồi. Mà nó chết rồi.

Mẹ giật mình:

- Thôi, đừng có nói bậy.

- Con nói giỡn chơi một chút con tìm được nó rồi.

- Bê làm Mẹ hết cả hồn.

Tiếng Mẹ như còn run run. Bê tội Mẹ quá:

- Con xin lỗi Mẹ. Lần sau con không giỡn như vậy nữa đâu.

Khi chơi với Bông, Nâu, Mẹ nhận xét:

- Con Bông siêng hoạt động, hay ăn, hay uống. Con Nâu tầm ngàm vậy chớ lạnh lắm.

Nâu ít lát xắt chạy bánh xe như Bông, nhưng xem ra hay nghịch ngàm. Nâu ưa leo trèo vào ban đêm. Có sáng sớm, Mẹ dậy chuẩn bị đi làm, bật đèn, thấy cục lông nâu nâu chạy lăng quăng. Mẹ tức cười, lượm con Nâu bỏ vào chuồng. Hôm sau, cho chắc ăn, Mẹ bỏ chuồng chuột trong một thùng styrofoam lớn hơn. Nâu leo thoăn thoắt như khi, nhảy ra khỏi chuồng, rồi leo tiếp trên thành thùng thẳng đứng, và nhảy ra ngoài như stuntman. Có lần, Nâu chạy trốn dưới máy giặt, Bê dùng đèn pin soi rọi một hồi, chèo kéo cách gì Nâu vẫn không chịu ra. Tối giờ Bê phải đi học. Ba Mẹ cùng nhau tìm cách dẫn Nâu về nhà. Ba Mẹ đem ra nào là hột dưa, đậu phụng, hột bí. Lục đục cả buổi, mới dụ Nâu đứng đỉnh bò ra. Hôm đó Ba Mẹ phải đi làm trễ cả tiếng đồng hồ. Bông vậy mà ngoan. Chưa đi chơi rộng bao giờ. Mỗi khi cho ăn, Bông vội vàng leo lên bánh xe quay vòng vòng. Có lúc Nâu cùng quay, hai đứa quay ngược chiều nhau, nên bánh xe đứng yên một chỗ. Hai đứa quỳnh quít, chân cẳng đạp loạn cả lên. Nhiều khi Bông xón xác, Bê hoặc Mẹ dứt cho ăn còn cắn trúng tay, làm hai Mẹ con phải lấy thuốc cạo râu sát trùng chỗ vết cắn.

Chiều thứ bảy, trời trở gió. Phòng ăn mở hé cửa nên mát lạnh. Có lẽ Bông bị cảm, vì Bông ưa chạy bánh xe ở ngoài phòng. Nâu suốt ngày lười biếng, chui vào phòng ngủ gà, ngủ gật, cho nên không hề hấn gì. Buổi tối Mẹ đem cơm để vào máng thức ăn. Chỉ có Nâu mừng rỡ chụp vội những hạt cơm. Bông nằm yên, nhắm nghiền mắt. Mẹ đưa hột cơm đến gần, như như Bông. Bông như không thấy. Sang đến chủ nhật, Bông nằm vùi giữa ụ rơm. Bê bế Bông, nói Mẹ đưa nước cho Bông uống. Bê xé giấy mềm, làm nệm cho Bông nằm. Bê bung chuồng

để gần lò sưởi cho ấm. Buổi sáng thứ hai, Bê dậy sớm. Chạy ngay đến chuồng, bế Bông lên lòng bàn tay. Bông nhắm tịt mắt, thở thoi thóp, mới hai bữa không ăn, Bông ốm trơ xương. Bê vuốt nhẹ lưng Bông:

- Bông ráng ăn uống một chút, rồi Bông khoẻ lại nhe.

Mẹ lo lắng:

- Con chuẩn bị đi học nghe. Để cho nó nghỉ. Mà sao thấy nó yếu quá, Mẹ sợ nó không qua nổi.

Bê bất bình:

- Mẹ đừng nói tào lao. Nó sẽ hết bệnh.

Mẹ đóng cửa sổ cho khỏi gió lùa. Mẹ đi làm mà cứ lo lo. Mẹ kể cho đồng nghiệp nghe chuyện con Bông.

Cô đồng nghiệp bảo Mẹ đưa con Bông đi bác sĩ thú y. Trưa, khoảng giờ Bê về đến nhà sau khi tan học, Mẹ gọi điện thoại nhiều lần. Không ai trả lời. Mẹ gọi vào điện thoại di động của Bê. Cũng không ai trả lời. Mẹ tiếp tục gọi về nhà. Cuối cùng Bê nhắc máy. Mẹ cảm thấy có điều bất ổn trong giọng nói của Bê:

- Bê hôm nay về trễ hả con?

- Con về bình thường.

- Con ăn cơm chưa?

- Con không muốn ăn cơm. Giọng Bê ướm rướm như đang khóc.

- Con phải ăn một chút, không thôi đói bụng. Mẹ ngập ngừng - Con Bông nó ra sao rồi?

- Nó, nó chết rồi. Bê khóc nấc lên, rồi cúp máy.

Sau đó, Mẹ gọi nhiều lần Bê chẳng nhắc máy. Mẹ lo quá, vội vàng gọi cho Ba. Nói Ba về sớm với Bê. Mẹ ngồi trong hăng, nóng ruột quá trời.

Buổi tối, Bê nguôi ngoai bớt. Mẹ vô nói chuyện với Bê. Mẹ tránh không nhắc đến con Bông. Vậy mà Bê vẫn nhắc đến, rồi khóc nức nở. Mẹ ngồi với Bê một hồi. Bê nói, để Bê cho Nâu ăn một chút. Khi Bê ngồi trong phòng khách, chuồng chuột để trong lòng. Bê lại khóc thút thít:

- Mấy bữa trước hai con chuột chơi với nhau dễ thương quá trời. Bây giờ chỉ còn mình con Nâu.

Nhiều ngày, Mẹ không dám nhắc đến con Bông. Thỉnh thoảng khi chơi với con Nâu, Mẹ gọi nhầm tên Bông.

Gọi xong Mẹ lo lắng nhìn Bê, sợ khơi lại vết thương lòng của Bê. Dần dà, Bê cũng nguôi ngoai. Bê bàn với Mẹ, mình xin Ô Mai thêm một con. Bê gọi xuống Ô Mai, chưa kịp hỏi, thì được biết Ô Mai đã tặng hết bầy hamster con đi rồi. Bê đành chịu, nhưng vẫn không lơ là con Nâu.

Một hôm, hai mẹ con đang chơi với con Nâu, Bê ngập ngừng:

- Mẹ, Mẹ có nghĩ, là mình tìm cho con Nâu một đứa bạn không Mẹ.

Mẹ đồng ý ngay. Bê nhắc có thấy một cửa tiệm gần chợ Real. Đến đó thấy cửa hiệu quảng cáo hấp dẫn Zoo Discount, Alles für Tiere fast geschenkt (Sở thú bình dân. Tất cả món hàng trong cửa tiệm rẻ như cho). Tiệm có nhiều loại thú nhỏ như chuột bạch, chuột núi, thỏ lùn... Nhưng chỉ có mỗi một con Hamster. Trông con Hamster cũng dễ thương, chạy lảng xảng trong chuồng. Bê thấy là “chịu” liền.

Cô bán hàng rất thành thật:

-Tôi không biết chắc con này là đực hay cái. Nếu trai gái gặp nhau, ít có vấn đề. Chứ hai tên đực rựa gặp nhau, là xông vào nhau ẩu đả ngay.

Bê gật gù:

- Mình phải chấp nhận may rủi thôi Mẹ.

Về đến nhà, vừa mới như như con lính mới, Nâu phóng tới. Lính mới xù lông kêu khịt khịt. Bê hết hồn, bèn tách hai con ra. Trước mắt, Bê phải xây hai nhà riêng cho hai con chuột. Tiếp theo đến màn đặt tên. Mẹ đề nghị tên Tơ, vì nó có bộ lông mịn màng. Bê nói, sao nghe chữ tơ, Bê cứ nghĩ đến tông-đơ hớt tóc. Rồi lại nghĩ đến mấy cọng tóc chia của Bê. Bê nói tên Tơ cũng đừng được thôi, chứ Bê chưa hài lòng. Lính mới tạm thời tên Tơ mấy ngày. Một bữa, Mẹ nghĩ ra tên Chít, khi nghe Tơ chít chít, gầm gừ với con Nâu....

Bê bỏ hai con chuột vào thùng styrofoam lớn, dùng tấm kiếng ngăn đôi. Vậy mà, xuyên qua tấm kiếng, hai con vẫn cứ hực hực nhau. Đêm đầu, Mẹ đang ngủ, chòng tỉnh, vì nghe tiếng chít chít. Mẹ chạy ra, thấy con Chít đã leo qua tường kiếng, bắt hợ pháp xâm nhập gia cư của Nâu. Nâu mặt mày sùng sỏ, coi bộ bức bối lắm. Sợ có ẩu đả, Mẹ túm cổ Chít, trả về “nguyên quán”. Đêm nào, Chít cũng “vượt biên”. Mẹ đành để mặc. Hai đứa xem ra đã bớt kèn cựa nhau. Một sáng, Mẹ thấy Nâu và Chít nằm rù rì trong nhà của Nâu. Mẹ mừng rỡ, kêu Bê ơi ới. Hai Mẹ con chăm chú quan sát, rộn ràng bàn chuyện. Nâu coi bộ hơi lẩn lút Chít. Người Nâu mập tròn, nằm ngoài, chắn gần hết cửa. Mẹ đưa đồ ăn dụ Chít. Chít mới mon men ra, bị Nâu cự, sợ quá, chui lại vô nhà...

Sáng chủ nhật, Bê hay nướng đến trưa. Vậy mà thức dậy, mắt nhắm, mắt mở, Bê đã chạy ra ngắm hai con Hamster:

- Mẹ ơi, coi nè. Hai con chuột làm bạn với nhau rồi. Hai đứa đang nằm trong nhà kuscheln kìa.

Mẹ đoán non, đoán già, con Nâu chắc là một tí cô nương. Mấy lâu nay, tí cô nương đã quen độc thân vui tính.

Cho nên đâm ra khó chịu, khi tí đực rựa xuất hiện, xáo trộn đời sống riêng. Vậy mà, lâu ngày, đâm ra rủ lòng

thương thẳng nhóc lóc chóc này. Xem ra ngó bộ giống Tiểu Long Nữ và Dương Quá. Bê đẹp bức tường kính.

Nâu Chít bây giờ vui vẻ với nhau rồi. Mẹ chê Chít giống nông dân, không dám ăn món lạ. Mẹ cho nó com, bún, là những món khoái khẩu của con Nâu, Chít hử hử rồi bỏ đi, không dám thử.

Mẹ nhận xét:

- Con Nâu ù quá rồi. Tròn quay hà.

Hôm mùng một Tết Nguyên Đán, ngày đầu năm, nhà Bê um sùm vì con Nâu. Tội giao thừa, Ba Mẹ Bê thức khuya, khai bút đầu xuân. Hôm sau mùng một, khởi phải dậy sớm. Bê thức dậy hơi trễ, trước khi đi đánh răng, Bê ra đi ngang chuồng hamster, chọc ghẹo hai con tí một chút. Chỉ thấy con Chít nhả nha chạy bánh xe. Bê cúi vô nhìn trong phòng, trống trơn. Rồi, con Nâu lại chạy đi đâu rồi. Chắc lại trốn dưới máy học tử chó gì. Bê nghĩ, ăn sáng xong rồi mình đi tìm nó. Bê tìm có hệ thống. Bê biết tổng những chỗ con Nâu ưa núp. Bê tìm cả nhà, kỹ càng từng góc không thấy tăm hơi của Nâu. Cửa nẻo mình đóng kỹ càng, nó đâu có ra khỏi nhà được. Bê bắt đầu lo lắng. Bê dắt con Chít đứng trước máy kẹt tử. Hy vọng, con Chít sẽ dùng “lời ăn tiếng nói”, khuyên nhủ con Nâu rời bỏ chỗ ẩn nấp. Tối chiều tối, vẫn chưa tìm ra con Nâu. Bê tội nghiệp nó quá. Chắc nó đói và khát lắm. Con Chít coi bộ vắng con Nâu cũng buồn buồn. Tự nhiên Ba nghe có tiếng động khe khẽ trong cái subwoofer. Ba nói với Bê. Hai cha con bung subwoofer lên lác lác. Chắc là con Nâu trong đó rồi. Ba rọi đèn pin vào cái lỗ, thấy con Nâu đang sợ hãi co rúm người. Ba và Bê hì hục tìm cách mở cái subwoofer. Cuối cùng mở nắp được, Bê mừng quá trời, lật đật ẵm con Nâu, đem vô nhà nó. Con Nâu rúc vào bình nước uống ực ực. Bê nói tội nghiệp nó. Cả ngày nay, chắc nó điếc tai, vì Ba mở nhạc Thúy Nga, Asia.

Bê phải nhắc nhở:

- Nghe chưa Nâu. Phải bớt ăn, cho ốm bớt nghe.

Bê thấy mình bận rộn ghê. Lo đồ ăn, thay rom nhà cho Nâu, Chít.

Sinh nhật Bê, Ô Mai tặng cho Nâu, Chít một hộp đồ ăn loại cao lương mỹ vị, dành cho dân sành ăn. Mỗi lần đi chơi cuối tuần, Bê chuẩn bị hành trang lễ mễ cho Nâu, Chít. Mùa hè còn dễ sắp xếp. Mùa đông lạnh cóng, Bê phải xin Mẹ cái khăn to, bọc kín cái chuồng của hai đứa. Lên lớp 12, Bê bận rộn với bài vở, nên không còn nhiều thì giờ chơi với Nâu Chít. Con Ruffy và Zorro của Ô Mai không còn nữa. Cái “biệt thự” hai tầng của Hamster đã đem cho người khác. Ô Mai sắm con ếch nhỏ thả gần hồ cá ngoài sân.

Một cuối tuần, Ba Mẹ Bê về nhà sau mấy ngày đi vắng. Hai con chuột nằm chết trong chuồng. Bê cũng buồn, nhưng không khóc lóc như lần trước. Và lại, hồi đó Bê cũng đã “thỏa thuận” với Mẹ, chỉ nuôi chuột cho đến khi xong trung học mà thôi. Bây giờ Bê đang túi bụi học hành chuẩn bị thi cử, để trở thành cậu tú như lời Mẹ nói nữa chứ.

Chim

Lần Mẹ sang thăm cô Nisha ở Pháp, Mẹ có dịp “gặp” đôi chim hoàng yến nhà cô Nisha. Cô hoàng yến tên Mến, cậu hoàng yến tên Đục. Cô Nisha giới thiệu vậy, chứ trong mắt Mẹ, hai con chim màu sắc đẹp như nhau. Mặc dầu, Mẹ nghe nói, chim trống lông sắc sỡ đẹp hơn chim mái. Buổi sáng cô Nisha dậy sớm xuống nhà dưới. Mẹ còn ngủ nướng ở lầu trên. Đang chập chờn, Mẹ nghe tiếng cô Nisha chả chót:

- Sê-ri, Sê-ri bữa nay khỏe không?

Mẹ tỉnh giấc, nhủ thầm, chà, chàng nàng nhà này tình tứ dữ ha! Ủa, mà nhớ là tối qua, chồng cô Nisha đã gọi lời chào, ảnh phải đi làm xa, nên rời nhà rất sớm. Hay là cô Nisha đang tập nói, để chiều tối về nói với chồng nghe cho ngọt ngào. Chỉ nghe cô Nisha độc thoại, không nghe ai trả lời gì cả. Lát sau, Mẹ lò dò đi xuống tầng dưới, bỗng nghe giọng cô Nisha ngọt xót:

- Sê-ri uống nước trà nghe.

Mẹ đang bước, cảm động muốn hụt chân. Ngỡ là cô Nisha nghe tiếng Mẹ dậy, hỏi han Mẹ. Tới khi Mẹ vào phòng khách, Mẹ hơi ối. Cô Nisha đang chăm bẵm bên chuồng chim. Ấu yếm sẵn sóc cô Mến, cậu Đực. Cô Nisha nói, cô cậu Mến Đực ăn uống sao đó, bị Tào Tháo rượt. Cô Nisha phải làm đóc-tờ, nấu trà thuốc, chữa bệnh cho cô cậu.

Mẹ kể, thiệt ra Mẹ đã có thời kỳ “sở hữu” con vật có cánh trong nhà. Số là hồi ở Sài Gòn, khoảng cuối thập niên 70, mấy dì mua một con gà con nuôi trong nhà. Dù là gà, nó giống như chó con. Các dì ưa nghịch giỡn với nó, rượt nó chạy lúp xúp trong nhà. Hoặc các dì đi trước, nó lú quíu chạy theo sau. Bình thường, con gà ngụ trong phòng tắm. Nếu thích chơi với con gà, cứ vào phòng tắm “dắt” nó ra. Đôi khi, có người tắm, mà quên “thông báo” cho con gà tản cư. Con gà khép nép một góc, vẫn bị những ca nước ào ào tưới xuống. Kết quả là nó ướt như chuột lột. Những trưa nóng nực, Mẹ nằm ngủ trên sàn gạch hoa, cho con gà chíp chíp đi chơi loanh quanh. Cũng dễ thương. Có điều, cả nhà hồi đó thi nhau vọc con gà con, nó đẹt lét, lớn không nổi, nuôi mấy tháng mà nó vẫn bé tí tẹo như gà mới nở.

Mỗi khi lên chơi nhà cậu Duẩn, Mẹ thơ thân ra ban công, ngắm nghía mấy con se se liến thoắng nhảy nhót, hoặc nghiêng đầu nghe mấy con chim hoàng yến hót líu lo. Mẹ cười thích thú, quan sát mấy con cút bé tí chạy lết đẹt trong chuồng. Mẹ nói, ban công nhà mình cũng lớn, có đủ chỗ đặt lồng chim. Nhưng chỉ ngại mùa đông ở miền nam nước Đức dài khủng khiếp, lạnh kinh hồn. Biết Mẹ thích, cậu Duẩn có ý tìm con chim ngộ ngộ tặng Mẹ. Không biết cậu Duẩn tìm đâu được con chim chào mào. Nhân khi về thăm ông bà ngoại, cậu Duẩn đem con chim chào mào gởi nuôi ở chuồng chim trong sân nhà ở Bad-Nauheim. Cậu dặn Mẹ, bây giờ đã vào thu. Mẹ chờ khi nào trời ấm, mới đem con chim về München. Nhưng con chim chào mào vẫn không qua được mùa đông ở miền trung Đức. Ô Mai báo tin, buổi sáng khi Ô Mai liếc sơ qua chuồng chim, coi đồ ăn còn đầy đủ không, thấy con chào mào đã nằm chết cồng tọt hồi nào. Mẹ buồn buồn. Mấy cậu đề nghị, mua ít con chim nhựa nuôi cho chắc ăn. Vậy là giấc mộng nuôi chim ngoài ban-công đã tàn.

Khoảng giữa tháng ba 2006, trời bắt đầu bớt lạnh, một buổi sáng ra ban-công lấy chai nước, Mẹ khám phá có tổ chim trong rổ nhựa đựng các đồ nghề làm vườn. Trong tổ chim có hai cái trứng màu xanh. Mẹ mừng rỡ, rồi rít kêu Ba, kêu Bê ra coi. Lúc đó, chim ba, chim mẹ đi ăn trở về. Cả nhà Bê lật đật rút vô nhà, vì sợ đôi chim không đồng ý có “người lạ” lảng vảng gần nhà của chim. Ba Mẹ quan sát đôi chim rồi thì thầm bàn tán. Chim này họ nhà sáo đó. Mẹ tự nhiên nhớ đến truyện Con Sáo Của Em Tôi của Duyên Anh. Mấy ngày sau đó, gia đình Bê không dám lại gần “nhà” chim. Mẹ chỉ lấp ló đứng ở phòng ăn quan sát đôi chim. Vừa thấy đôi chim bay đi kiếm ăn, Mẹ hồi hải lấy máy hình ra, cấp tốc bấm lia lịa mấy tấm. Mẹ phát giác ra bây giờ tổ chim có 4 trứng lặn. Mẹ hớn hờ “tung” lên mạng mấy tấm hình của tổ chim. Di Tâm, di Thành bảo, chắc là điềm tốt, đất lành chim đậu. Tuần sau đó, Mẹ phải đi làm bên châu Phi. Mẹ gọi về thăm hai cha con, cũng hỏi thăm tình hình gia đình chim. Khi bây chim con chiếp chiếp chờ chim ba, chim mẹ đem mời về, trời đã vào xuân ấm áp. Gia đình Bê vẫn lấp ló quan sát. Góc ban-công coi như gia đình chim toàn quyền sử dụng. Mẹ ráng chụp mấy tấm hình, mà xa quá nên mờ cam không thấy gì cả. Buổi sáng, Mẹ trông ra ban-công, chỗ nhà của gia đình chim, trông tron, im ru. Mẹ lại gần, tổ chim còn đó, sạch bóng. Trước khi dọn đi, chắc vợ chồng chim đã dọn dẹp đàng hoàng. Mẹ thấy buồn buồn, nói, cứ để tổ chim trông tron ở đó. Biết đâu có cặp chim khác đến “thuê” ở tiếp, khỏi phải làm nhà. Chờ hoài, nhà chim vẫn ế nhệ.

Mới hồi đầu tháng 6, 2014, Ba đứng dọn dẹp ngoài ban-công, thấy đất vung vãi trên bệ cửa sổ cạnh bồn hoa. Ba nghĩ thầm, chắc là Mẹ, vun trồng cây cỏ, mà không chịu dọn dẹp. Ba quét đất, tính đổ lại vào bồn hoa. Bỗng nhiên Ba thấy dưới góc cây hoa dã yên thảo có tổ chim, trong có cái trứng bé tí. Chiều đó, Ba Mẹ hí hửng ngồi sau cửa kính, nhìn cái trứng trong tổ. Lần này không phải sáo, mà là se se. Hai con chim nho nhỏ, lông màu nâu, ngực có vạt lông màu cam. Sau đó, mỗi ngày thêm một trứng. Bây giờ, chim mẹ nằm ấp, chứ không bỏ đi tìm môi nữa. Lần này, vị trí “căn hộ” của đôi chim khá thuận lợi cho Ba Mẹ quan sát. Bồn hoa nằm trên bệ ngoài của cửa sổ phòng khách. Cho nên Ba Mẹ cứ việc đứng sau cửa kính, tha hồ quan sát gia đình chim. Khi bây chim nở, Ba đếm được năm con chim, chen chúc trong cái tổ chật ních. Ba chắc lưỡi, vợ chồng chim này tính hơi trật rồi. Đông con, mà mướn cái “nhà” bé tí. Mẹ say sưa quan sát tổ ấm chim. Một chú chim con, miệng vừa há to chờ môi, vừa phóng uế ở “cửa sau”. Lập tức, chim mẹ thả môi xuống cho bây chim, phóng tới chụp ngay “đông rác” còn nóng hôi và bay đi vạt rác xa xa. À, thì ra chim mẹ phải liên tục làm vệ sinh nhà cửa. Chứ không, chim con cứ ăn đâu, ị đó, tổ chim sẽ rất dơ bẩn, dễ gây bệnh cho tụi chim non.

Chiều cuối tuần, Mẹ định dọn dẹp nhà cửa tí tí, rồi ra ngắm tổ chim. Chợt nghe Ba kêu:

- Thôi rồi! Bầy chim bay đi mất tiêu.

Mẹ chạy lại bên cửa kính. Tổ chim trống trơn, sạch bóng. Thì lại chờ lần tới. Nhà ở München chắc là đất lạnh, thế nào ít bữa sẽ có chim đến đậu lại.

Ít năm nữa, khi Ba Mẹ nghỉ đi làm, dọn về Bad-Nauheim, Mẹ tha hồ vui với chim chóc. Mẹ đã nhắm nhé góc vườn Hoàng Gia Thảo Điền rồi. Sẽ có vài con chim hoàng oanh, hoàng yến hót líu lo. Buổi sáng sẽ có chú gà trống gáy ò ó o báo hiệu ngày mới. Tưởng tượng chừng đó, Mẹ trông cho mau mau về hưu, để về quê vui thú điền viên.

Cá

Cậu Duẩn tặng Mẹ cái hồ kính nuôi cá, cả nhà rân ran bàn tán. Mỗi người góp một ý, xem thử để hồ cá ở đâu. Mẹ công nhận, nhà mình nhỏ như cái lỗ mũi. Không được cái mũi lân của ông tài tử người tây Depardieu hay ông hề Đức Mike Krueger, mà là cái mũi tẹt, rất Việt Nam của Mẹ. Cậu Lam đề nghị treo trên trần nhà. Nhưng bất tiện, mỗi lần ngắm cá phải bắc thang leo lên. Cậu Thạch có sáng kiến, dùng hồ cá làm thùng nước toilette. Mấy cậu, mấy dì cười khặc khặc với hình ảnh tưởng tượng mấy con cá vàng uốn éo yếu điệu tung tăng trên toilette. Mẹ xụ mặt, ờ, nhà ta chật nhưng lòng ta rộng. Thế nào ta cũng tìm cho được chỗ để hồ cá. Mẹ đo đo đạc đạc. Nhà bếp và phòng khách là coi như không hy vọng chi. Để trong phòng ngủ lại càng không ổn. Cuối cùng, sau khi dờn lui tới mấy chậu cây, Mẹ tìm được chỗ sát cửa trong phòng ăn. Hên quá, vừa sít, chỗ này lại không nắng, đỡ lo hồ bị rêu. Thiệt ra, Mẹ, Bê đã có kinh nghiệm nuôi cá lúc Bê còn ở mẫu giáo Bad-Nauheim. Mẹ, Bê lẳng xăng trái sỏi, xếp đặt mấy cái vỏ sò hai mẹ con sưu tầm ở bãi biển những lần nghỉ hè. Hai mẹ con đạp xe ra bờ sông Isar, tìm lượm những hòn sỏi trắng, tròn trịa để trang trí hồ cá. Ban đầu, hồ xôn xao với bầy cá neon, bơi lượn lờ giữa mấy lùm cây coi thiệt dễ thương. Coi vậy, giống cá này yếu xìu. Hồ vắng dần. Mẹ chuyên qua cá bảy màu guppy. Nghe đâu cá này sinh sôi nảy nở nhanh lắm. Bầy cá bảy màu chẳng thấy nhiều thêm, mà ngược lại, càng ít đi, loe ngoe vài con. Ba gheo Mẹ và Bê:

- Chắc ăn nhút là nuôi cá chép, cá rô. Cá chiên, ăn mắm gừng ngon “hết xẩy”.

Mẹ Bê bàn nhau, “đầu tư” qua cá hồng kiểem, hắc kiểem. Mấy con cá này không yếu điệu, đẹp mắt bằng mấy loại kia. Nhưng được cái, tụi nó “lì đòn” và háu ăn. Thịnh thoàng, Bê thả cho tụi nó hột com, cọng bún, tụi nó phóng như bay, dành nhau ăn coi tức cười lắm.

Hai mẹ con không phải chờ lâu. Mấy con cá kiểem đẻ con. Mẹ sắm liền cái lồng “hộ sinh”. Thấy con cá nào bụng tròn tròn, Mẹ vớt bỏ vào lồng. Lồng lưới có hai tầng, tầng trên cá mẹ ở, khi cá con ra đời, tụi nó rớt xuống tầng dưới. Tụi cá con phải ở riêng trong lồng lưới một thời gian. Hơi lớn lớn mới được ra bơi chung hồ. Chớ không, cá con ra sớm, còn li ti như mấy hột gạo, nhiều khi bị mấy con cá lớn đớp mất tiêu.

Hôm sinh nhật Ba, Mẹ và Bê ra tiệm cá, mua một cái lấu dài, tựa tựa như lấu dài Neuschwanstein, rất nguy ngay trắng lẹ, loại để trang trí hồ cá, tặng Ba. Ba đặt lấu dài vào hồ. Ba Mẹ Bê cùng ngắm mấy con cá rượt nhau qua công vòm của lấu dài, thiệt là vui!

Mấy con cá đâu có ngu. Tụi nó vừa nghe Bê lịch kịch ở ngăn tủ dưới hồ, là bu lại một nùi, chờ ăn. Có khi Mẹ cho tụi nó ăn rồi, Bê không biết, phát thêm đồ ăn, tụi nó vẫn xúm xít dành nhau đớp mồi. Thời kỳ Mẹ làm xa nhà, mỗi lần trước chuyến đi, Mẹ lên lịch thức ăn cho Ba và Bê, mà quên băng bầy cá. Phần Bê cũng bận rộn với nhóm bạn chơi bóng rổ, nhóm bạn chơi thẻ Digimon. Cho nên, bầy cá có khi ăn no phình bụng bơi không nổi. Cũng có lúc đói rã ruột, phải uống... nước trừ com. Hồ cá ngày càng xìu, lèo tèo hai ba con cá kiểem. Mẹ và Bê cũng lười thay nước hồ. Đáy hồ lợn cợn phân cá. Mấy hòn sỏi tuyển lựa từ sông Isar về không còn màu sắc tươi tắn mà hơi xỉn xỉn.

Cô bạn của Mẹ có hồ cá. Tự nhiên, ông thầy bói nào đó nói, cỏ không nên nuôi cá. Vì số cỏ là mạng hỏa, không hợp với nước, phải dẹp hồ cá đi. Hồ cá dẹp thì được. Nhưng mấy con cá vất bậy bạ, cô sợ mang tội. Vậy là cô năn nỉ Mẹ, đem vài con cá của cô về nuôi giúp. Mấy con cá màu đen xám, xấu hoắc, giống mấy con cá rô, tướng tá hung dữ. Mẹ vừa cho tụi nó vô hồ, tụi nó rượt mấy con cá kiểem chạy có cờ. Ngày hôm sau, hồ chẳng còn con cá kiểem nào nữa. Mẹ sùng quá, bắt mấy con cá dữ nhện đói. Lâu lâu Mẹ kêu Ba í ới. Nhờ Ba vớt giúp con cá vừa nổi phình lên mặt nước. Sau vài tuần, hồ bây giờ không gọi là hồ cá, mà chỉ là hồ nước.

Kể từ khi Bê đi học xa, Mẹ không còn “chăn nuôi” gì ở München nữa.

Hai năm nay, từ khi có Hoàng Gia Thảo Điền, mỗi lần về nhà ông Ngoại, Mẹ lặn lội ngoài vườn. Mẹ vớt cỏ, vớt lá trong hồ cá. Mẹ thắc mắc, sao hồ bây giờ không nhiều cá như xưa. Cô Hồng kể, mấy con ếch, tui nó “xực” cá con, nên bây giờ hồ chỉ còn cá bự thôi. Ếch tăng dân số lẹ lắm. Mấy đêm mưa, tui ếch ôm ộp, òam oạp um sùm. Mẹ và cô Hồng vớt đám nòng nọc ra khỏi hồ. Chớ đám đó thành ếch, chén hết bầy cá vàng chứ chẳng chơi.

Mẹ nói, hồi đó, khi mới thấy ngôi nhà này lần đầu, vườn rộng với hồ cá. Mẹ mê mẩn, cứ mơ ước hoài. Chừ thì Mẹ thỏa nguyện.

Mẹ hỏi Ba:

- Mẹ và Bê thích con này, con kia. Sao Ba không thích con gì hết trơn vậy?

Ba cười:

- Có chớ sao không! Ba thích con này đặc biệt lắm.

Bê tò mò:

- Con gì vậy Ba?

Ba làm ra vẻ bí mật:

- Con này “chiến” lắm!

Bê sốt ruột:

- Ba làm con hồi hộp quá.

Ba nghiêm mặt:

- Đó là con... vợ!

Hoàng Quân

THƯƠNG ƠI LÀ THƯƠNG!

*

*“Ngày không miếng cháo, no chi dạ?
Đêm chẳng tấm chăn, ấm mấy thân?”*

*Thơ **Hoài Nam***

(DẤN OAN KHỐN KHỔ, thi tập HẠN LƯU VONG)

*

Be bờ ruộng, sáng tìm hèm kiếm tép
Mặt tìm lem, bụng lép, quần rách bèm
Thân ướt nhèm, xương cách trí hom hèm,
Chân không dép, ngón có thềm ẩm áp?

Bùn nhớp nháp, thương chân non đậm, đập
Chiều đào giun, cưa ống nửa, đan hom
Tay khăng khiu, đen, khô ráp, gầy còm
Đôi má hóp, lưng lom khom, chòm hỏm.

Hàm răng sún có sợ ai nhìn trộm?
Cám rang thơm, tre vót, cát vó tôm
Tuổi ngọc ngà đan rọ cá, ai ôm?
Thân bé bỏng sao ôm đồm kiếm sống?

Ai đây đọa bao bé thơ thời Cộng?
Tuổi thềm thường đủ thứ ngọt, ngon thơm.

VỮNG!

Lập trường đà vững chắc
Như đá sâu đáy cùng
Sóng “hồng” không lay động
Sóng “đỏ” vẫn ung dung

Chí hùng!

Ý Nga, 5.3.2020

EM VIỆT NAM

**”Giận mãi! Một đời chưa hết giận!
Cầm tròn! Muôn kiếp chẳng nguôi cầm!”*

*Thơ **Hoài Nam***

(“Đoạn Trường Tha Hương”, thi tập “HẠN LƯU VONG”)

*

Mẹ đưa em vào đời
Tưng tiu hơn vàng ngọc
Dạy ăn, học, làm, chơi...
Dỗ dành khi em khóc.

Tuổi xuân vừa thoáng qua
Em lìa đời vì đảng
Thương tấm thân ngọc ngà

Thương lưng em: ngứa, nhấp nhòm ngứa rôm?
Khi em ôm ai nấu cơm dứt cháo?

Ý Nga, 5.3.2020

ANH XIN HỨA

Lắm sắc thắm từ xa xăm thắm thắm
Chẳng sánh bằng phon phớt hồng má em
Dấu mắt anh-ham-học đã kèm nhèm
Ôi kiêu diễm, hiền hòa và chất phác!

Lắm đĩa bạc, chẳng ngon chi vị giác
Thắm thía gì với: khúc mía chia ly,
Béo ngậy dừa, thơm lá dứa khoai mì
Trên lá chuối em bày ra đẹp đẽ!

Âm nhỏ nhẹ, rụt rè mang mới mẻ.
Gió lùa tre khe khẽ cả trưa hè
Nét e dè, giọng trọt trọt em khoe
Sao âm nhạc bằng giọng em tỏ thể?

Anh sẽ trở lại thăm Vườn Vui Vẻ
Đón gió lùa, ngắm cổng nứa, rào thưa
Đan tay em thăm lại mái đình xưa
Ăn lại bữa xôi dừa nong lá dứa.

Khi giặc “đỏ” không còn. Anh xin hứa:
Dưới giàn bầu sẽ trao nhãn thành thân
Cùng giai nhân uống dừa nước rạch bần
Trộn không lẫn nét bình dân ngọt dịu.

Á Nghi, 2.3.2020

MỘT VỢ, MƯỜI CON SAO CÒN TRÒN TRĨNH?

Tôi hỏi thăm: “Đạo này bạn tròn, méo?”

Bạn trả lời: “*Vẫn vương vức, phảng phiu
Làm cho nhiều, lo liệu chẳng đủ tiêu
Đứa léo néo, đứa mè nheo nhõng nhẽo.*

*Vợ ốm yếu, chồng đủ điều trị liệu
Lương mất tiêu, làm muốn xỉu sáng chiều
Chi đủ điều, thu và vùi chẳng nhiều
Tuổi nắng yếu, chập choạng chiều: lả, éo.*

*Mình bận bịu, đàn con luôn léo néo,
Vợ bèo nhèo, mình cũng nhẩn nheo theo
Túi cạn queo vẫn rỗng rảnh ngoài ngoài.”
Cười ngạt ngào: “**Méo mè mè! Tròn trĩnh?**”*

Đảng sờ vào nhây nhựa!

Mẹ khóc, ai dỗ dành?
Cả miền Nam cùng cảnh!
Cha buồn, ai loanh quanh?
Nào riêng em bất hạnh!

*

**Em nào còn, thông minh
Phải đấu tranh quyết liệt
Dẹp đảng, bảo vệ mình
Vì dân, dựng Chính Nghĩa!**

Ý Nga, 5.3.2020

EM “CHỌC BÁT CƠM”, ANH “ĐƠM BÁT CHÁO”

Em ôm hết quyền lực... mềm
Nên anh mới vô trách nhiệm
La cà chúng bạn ngày đêm
Chạy theo các nàng đồ, tím.

Tự nhiên em nấu nồi cơm
Bằng dòng nước mắt rôm rớm
Toàn sạn trong gạo, chẳng thơm
Làm răng anh la làng xóm.

Phải thăm nha sĩ gian lao
Về nhà đành đơm bát cháo
Thui thui Tội Phạm Tại Đào
Tại... đào! Trèo cao. Điên đảo!

*

Em càng sa mạc im lìm
Anh càng tham lam, giấu giếm
Bây giờ bão cát nát tim
Nộ tình sao mà nguy hiểm!

*

Xin ngừng lạnh lùng vô tâm
Cho nỗi buồn thôi lạ lẫm!
Cầu em tha thứ lỗi lầm
Gia đình thuận hòa, êm ấm

Em ơi! Em à! Oi ơi!

Á Nghi, 2.3.2020

*Thành ngữ: “*Chọc bát cơm, đơm bát cháo*”

*Tại đào: tại vì ham đào kếp bay bướm.

*Tội Phạm Tại Đào: người có tội, đang trốn.

Chuyện Gà Vịt Nhà Tôi

Đình đoong... Đình đoong... Bé Hà đang ngồi đọc truyện vội vàng chạy ra mở cửa rồi reo lên:

- Anh Khanh. Anh Khanh mẹ ơi. Anh Khanh mang cho tụi em cái gì vậy?

Khanh, là cháu rể tôi, bước vô nhà, thận trọng đặt một thùng carton xuống sàn nhà:

- Anh mang quà đến cho tụi em này. Rồi quay sang tôi miệng cười tươi:

- Thừa dì cháu có việc gấp phải đi ngay. Thúy gửi lời thăm chú dì. Chúa Nhật tụi cháu sẽ xuống chơi lâu.

Bé Hà quỳ xuống mở nắp thùng ra xem. Có tiếng kêu chirp chirp vọng ra. Con bé nhảy tung tung:

- Ô, ba con vịt con. Rồi ba chân bốn cẳng chạy ra cửa réo vọng xuống sous-sol:

- Anh Thiện, chị Ngà ơi, anh Khanh mang cho tụi mình ba con vịt con.

Có tiếng chân chạy rầm rầm từ sous-sol lên. Tôi bỏ nồi gạo đang vo, bước tới nhìn vô thùng. Ba chú vịt bé xíu lông vàng óng như tơ đang há chiếc mỏ hồng hồng xinh xắn ra kêu chirp chirp. Trước những cặp mắt cú vọ đang chăm chăm nhìn, ba chú vịt con sợ hãi nép vào một góc thùng, miệng kêu không ngớt trông thật tội nghiệp. Tôi thở dài:

- Lại sắp sửa gặp rắc rối nữa đây!

Bé Hà nhìn mẹ, cặp mắt van xin:

- Mẹ cho tụi con nuôi nghe mẹ. Mẹ xem kìa, mấy con vịt dễ thương quá mà.

Tôi làm nghiêm:

- Thôi. Tụi con không nhớ mấy con gà năm ngoái sao?

Cu Thiện và bé Ngà nhao nhao:

- Mẹ cho đi mẹ. Tụi con hứa lần này sẽ săn sóc mấy con vịt cẩn thận hơn.

Nghe đến chữ "hứa" là tôi trợn mắt:

- Tụi con còn nói! Lúc trước tụi con cũng hứa chăm sóc mấy con chuột bạch, rồi sau đó cũng hứa sẽ chăm sóc mấy con cá vàng... Nhưng cuối cùng "Ai" cho chuột ăn? "Ai" thay đăm bào dơ? "Ai" rửa hồ cá nếu không phải là Bó? Thôi, thôi mẹ không tin nổi lời hứa của tụi con. Rồi bỏ lại cảm râm!

Nhưng trước vẻ phụng phịu của tụi nhỏ tôi đành đầu hàng:

- Thôi được rồi. Nếu tụi con chắc chắn giữ lời hứa lần này thì mẹ cho. Nhưng không được làm phiền hàng xóm như năm ngoái.

Lũ trẻ mừng rỡ bụng thùng vịt chạy ù ra sau hè. Tôi lắc đầu ngao ngán, nhớ tới ba con gà nuôi năm ngoái...

Cũng vào khoảng tháng này. Một sáng Chúa nhật, bà chị tôi đến chơi, khệ nệ bung 1 thùng carton đựng ba chú gà con. Trước sự reo hò của lũ cháu, bà nói:

- Mấy con gà này chú Thuận mua hôm lễ Pâques cho mấy đứa con của chú. Nhưng chú ấy ở Appartement thành ra bất tiện quá. Tụi nhỏ nhốt mấy con gà trong placard chết mất hai con. Chị đến chơi thấy chú thêm ấy phần nản, chị nhớ nhà em có vườn rộng nên xin mấy con còn lại đem về tụi nhỏ nuôi cho vui.

Nhà tôi ở ngoại ô thành phố nên có mảnh vườn khá rộng phía sau. Tôi vốn mê hoa nên trồng đủ thứ. Từ hoa Hồng đẹp kiêu sa cho đến hoa...Mỡm Chó (Gueule de Loup). Ấy, nghe tên thì xấu nhưng hoa rất đẹp. Lại đủ màu, mà màu nào cũng tươi thắm. Cứ thấy có tí đất trống là tôi gieo hạt. Thành thử chung quanh nhà có đủ thứ hoa, đủ màu đủ sắc xanh đỏ tím vàng. Mẹ tôi nói với lũ trẻ là vườn hoa của mẹ chúng mày giống như một cái vườn hoang. Chẳng có thứ tự gì hết trơn! Nhưng tính tôi vốn thích cái gì hơi... tự do một tí. Giống như nhiều thi sĩ thích làm thơ tự do. Đâu cần phải theo vần, theo luật mà vẫn hay! Một bà bạn người Canadienne bảo rằng tôi có tâm hồn của một Bohémienne! Dưới mắt tôi, giữa những cụm Impatien hồng xen vài khóm Pensée tím trông cũng đẹp lắm chứ. Còn gì lộng lẫy hơn cảnh chung sống hòa bình của đám cúc vàng rực rỡ với lũ Pavot đỏ tươi hoặc hồng phớt dịu dàng? Tranh của đại họa sĩ Monet cũng không thể đẹp hơn!

Tôi mê trồng hoa bao nhiêu thì mẹ tôi thích trồng rau bấy nhiêu. Vì thế vườn nhà tôi chia làm hai khu riêng biệt: vườn hoa và vườn rau. Vườn rau của mẹ tôi ai thấy cũng thích mê. Bà trồng không thiếu thứ gì: húng, ngò, quế, tía tô, bắp cá, rau diếp, cải xanh, đậu, bí,... Mê nhất là đám rau mồng tơi. Lá nào cũng lớn cỡ bàn tay, dày mụp, nõn nà, láng mượt như thoa mỡ. Kế đó là đám rau muống cũng xanh tươi không kém. Trong góc vườn là bụi bạc hà với tàn lá xanh mượt giống như những cây dù đong đưa theo gió. Nhìn những cọng bạc hà no tròn ai cũng phải liên tưởng đến tô canh chua nóng hổi. Trên mặt lám tấm rau ngò gai thơm phứt, cọng thêm vài lát ớt chín đỏ tươi. Hấp dẫn đến chảy nước miếng!

Hôm nào trời nóng nực là nhà tôi có ngay nồi canh mồng tơi nấu với tôm tươi băm nhỏ. Một đĩa rau muống to tướng, hoặc xào thịt bò, hoặc luộc chấm tương. Nước rau muống được dầm vào vài quả cà chua. Hàng cà chua của mẹ tôi cao vượt khỏi hàng rào, quả nhiều không đếm xuể. Vắt thêm tí chanh là ngon tuyệt vời. Hôm nào nấu canh cá, hoặc ăn chả cá là có ngay thìa là của vườn nhà. Nói đến thìa là thật là khủng khiếp. Khi vào thu, hoặc đôi khi chỉ khoảng cuối hè, hạt thìa là chín vàng theo gió bay đi khắp vườn. Đến mùa xuân thì hồi ới, trong hoa, trong rau đều có thìa là mọc lên như nấm. Mẹ tôi chăm sóc vườn rau của bà như chăm con mọn. Hằng ngày lom khom nhặt cỏ, bón phân, tưới nước không ngừng nghỉ. Có lần ông Bonneau, người hàng xóm tò mò hỏi tôi:

- Bà Phan ới, bên vườn của bà trồng rau gì mà tôi thấy mẹ bà tưới một ngày tới hai lần vậy? Chắc loại này đặc biệt lắm phải không?

Tôi gật đầu:

- Đúng thế. Những thứ này mẹ tôi đem hột giống từ Việt Nam sang nên hơi khác. Chúng cần nước nhiều lắm. Ông già gật gù ra vẻ thông cảm. Cuối tuần các bà bạn già của mẹ tôi thường đến chơi. Các cụ ngắm vườn rau, trầm trồ khen ngợi và lần nào cũng thơ thới hân hoan ra về với một túi chiến lợi phẩm. Vì lần nào mẹ tôi cũng không quên cất biếu các bà bạn một ít rau.

Mấy con gà chú Thuận cho lớn nhanh như thổi. Ban ngày được thả tự do trong sân cỏ, tối đến phải cho vào thùng bung vô nhà. Vài tuần sau lông cánh đã dài ra trông thấy. Máy chiếc mào đi đồ cũng bắt đầu ló dạng. Các chàng bây giờ ra dáng gà giò oai phong, nên cũng đâm ra bạo dạn hơn, tiến xa khỏi sân cỏ để tìm thức ăn. Một hôm tôi đang ngồi nhâm nhi ly cà phê trong bếp thì nghe tiếng mẹ tôi la to, gọi cu Thiện rồi rít. Tưởng cụ gặp tai nạn, tôi ba chân bốn cẳng chạy ra xem. Té ra Ba Chàng Ngự Lâm Pháo Thủ đang ung dung cào cào, bới bới lung tung trong đám rau của bà ngoại. Thôi rồi, đám rau bắp cá mà bà quý như vàng đang bật rể tơi dưới những cú bới... tàn bạo của lũ gà ranh. Cu Thiện hoảng hồn nhảy vào đám rau lừa lũ gà ra. Nhưng càng đuổi chúng càng chạy tứ tung. Sau khi túm cổ được lũ phá hoại thì chiến trường thật là tang thương. Ngoài đám bắp cá bị cào bật rể tênh hênh, một đám cải cúc gãy lặt lìa lặt lợi và một đám rau quế bị dẫm bẹp dí... dưới bàn chân thô bạo của cu Thiện! Sau đó bà cháu cùng quyết định lấy mấy vòng rào bằng gỗ tạp (dùng để rào mấy cây thông vào mùa đông) quay tròn thành một cái chuồng gà. Hòa bình trở lại được khoảng hai tuần thì cảnh đuổi bắt lại tiếp diễn. Chả là càng lớn, lông cánh càng dài, lũ phá hoại này có thể bay lên đứng trên mép chuồng, rồi tà tà nhảy xuống đất, tiến vào vườn rau cào bới như cũ. Máy bà cháu lại cẩn thận dùng một tấm carton đặt nắp chuồng, nhưng thỉnh thoảng gió thổi mạnh, bay tấm carton xuống đất, lũ gà lại được dịp nhảy ra ngoài tìm tự do trước sự tức giận của mẹ tôi và sự reo hò đuổi bắt hào hứng của lũ trẻ.

Một hôm đi làm về, vừa bước vào nhà thì bé Hà chạy ra nói, giọng buồn thiu:

- Mẹ ới, bà ngoại chặt cổ mấy con gà rồi.

Tôi kinh ngạc:

- Thiệt không? Ủa, mà sao bà ngoại lại chặt cổ?

Con bé dẫu môi:

- Thiệt mà. Một con ngoại nấu cháo, còn hai con kia rô ti. Không tin mẹ vào bếp xem.

Tôi vội vàng đi vào bếp, quả nhiên thấy mẹ tôi đang trộn gỏi gà. Những lát gà trắng phau lẫn với bắp cải và rau răm thơm phứt. Mẹ tôi kể rằng trưa nay bà đang lau chùi trong bếp thì có người bằm chuồng. Tưởng ông phát thơ, bà vội vàng chạy ra mở cửa, hóa ra là bà hàng xóm tay đang cầm hai con gà ướn sủng. Bà bảo tìm thấy chúng trong hồ bơi nhà bà. Biết là gà của nhà tôi nuôi nên bà đem qua trả. Thật là xấu hổ quá chừng. Mẹ tôi xin lỗi bà hàng xóm rồi rít. Bà nói nếu ở Việt Nam chắc đã bị mắng cho vuốt mặt không kịp. Giận quá, bà mang cả ba ra làm thịt cho thoát nợ, mặc cho lũ trẻ nhao nhao phản đối. Tụi nhóc nói bà ngoại giết mấy con gà ác quá và đưa nào cũng nói sẽ không ăn thịt gà chiều nay. Bà ngoại mắng: "Chúng mày vớ vẩn. Bên Việt Nam, nhà nào dưới

quê mà không nuôi gà, nuôi vịt? Nuôi là để ăn chứ để mà ngắm à?" Nhưng lũ trẻ vẫn giữ vững lập trường, lắc đầu quầy quậy! Bữa cơm chiều hôm đó đĩa gỏi gà được ông xã tôi chiếu cố tận tình. Vừa ăn vừa khen thịt gà nhà nuôi thơm và dai hơn thịt mua ở chợ.

Tưởng đâu nghiệp chăn nuôi của nhà tôi đến đó là chấm dứt, có ngờ đâu bữa nay ông cháu rề lại đem cho ba con vịt con. Đúng là của nợ!

Nghe lũ trẻ cười nói ồn ào phía sau nhà, tôi bước ra xem. Cu Thiên đem cái piscine bằng nhựa nhỏ xíu của bé Hà ngày xưa ra sân, đổ đầy nước rồi thả mấy chú vịt vào. Gặp nước, cả ba hớn hở bơi lội tung tăng. Chốc chốc cao hứng đứng thẳng lên, ưỡn ngực vỗ vỗ hai chiếc cánh ngắn ngủn, nhỏ xíu trông thật dễ thương. Cu Thiên dành con vịt lớn nhất. Con vừa vừa về phần bé Ngà và con bé nhất được chia cho bé Hà. Con bé đặt ngay cho chú tên Donald.

Lội chán, tụi nhóc cho lũ vịt ra sân cỏ. Cả ba đứng ngơ ngác một hồi rồi tự động sắp hàng dài đi nghênh ngang. Con lớn nhất dẫn đầu, kế đó là con của bé Ngà và Donald lết đệt đi sau cùng. Chúng vừa đi vừa nghiêng nghiêng chiếc đầu nhỏ xíu. Cặp mắt đen mun liếc bên nọ, liếc bên kia, chiếc đuôi ngắn ngủn ngoe nguẩy trông rất đáng yêu. Lũ nhóc cho chúng ăn suốt ngày. Tôi phải rầy, vì nếu tiếp tục cái đà này lũ vịt sẽ lăn cổ ra chết vì bội thực mất!

Một buổi sáng, lũ vịt con vừa được thả ra sân cỏ, bé Hà chạy vào mếu máo:

- Mẹ ơi, con Donald của con bị què một chân rồi. Chắc hôm qua anh Thiên làm nó té nên nó mới bị què. Con bắt đền anh Thiên...Rồi con bé chạy đi gọi ông Bố, đang ngồi uống cà phê xem báo, ra khám dùm, nhưng ông bố cũng đành bó tay! Hai con vịt lành lớn nhanh như thổi. Chỉ tội con Donald đột nhiên ngừng tăng trưởng, vẫn nhỏ xíu như cũ. Nhìn cảnh hai con kia đi đứng nhanh nhẹn, con Donald cố gắng chạy theo té lên té xuống, bé Hà cứ phải theo đỡ, ai cũng thương hại. Rồi một buổi sáng dỡ thùng ra thấy chú ta nằm chết chổng gọng, bé Hà rom róm nước mắt. Cu Thiên bèn hùng dũng tuyên bố cho bé Hà con vịt của anh, con bé mới đỡ buồn. Lũ nhỏ đem con vịt xấu số chôn dưới gốc cây cerise trong góc vườn, hy vọng năm tới quả sẽ ngọt hơn!

Hai con vịt còn lại lớn nhanh kinh khủng. Bộ lông tơ vàng óng ngày nào đã biến mất, thay vào đó là bộ lông trắng muốt cộng thêm chiếc mỏ màu vàng tươi rói. Các chàng cũng vỡ giọng, từ chíp chíp chuyển sang cạp cạp (trăm phần trăm giọng vịt đực!) Một hôm cu Thiên khám phá cả hai đang hùng hổ rĩa đám sà-lách của bà ngoại thì hết hồn. Bà ngoại mà bắt gặp thì kể như tiêu tùng! Sau khi bàn tán, ba đưa nhờ bố đóng cho một cái chuồng, để trong góc vườn dưới cây táo bố mới trồng, để nhốt hai kẻ phá hoại!

Chẳng hiểu sao mà loài vịt có thể ăn suốt ngày. Cơm thừa, gạo, rau cải,... thứ gì đưa vào chuồng các chú cũng hân hoan chén sạch. Cứ thấy bóng người là cả hai kêu quàng quạc đòi ăn. Ăn hoài cũng không no, có lẽ vì các chàng "phệ" cũng dữ. Bố nói cây táo sang năm chắc sai quả vì có phân bón của lũ vịt.

Một hôm tôi đang đứng trong phòng ngủ nhìn ra ngoài vườn, bỗng nghe tiếng hai chú vịt kêu cạp cạp. Rồi có tiếng cạp cạp tiếp theo, nhưng lần này sao không giống tiếng "vịt cồ". Ngạc nhiên, tôi đưa mắt tìm thì thấy bà hàng xóm (bà vợ ông Bonneau) đang thò đầu qua hàng rào "nói chuyện" với mấy chú vịt của tôi. Hôm sau, tôi đang bón phân cho mấy bụi hồng, bỗng thấy bà Bonneau xăm xăm đi vào, theo sau là một bà lạ mặt. Bà hàng xóm chào tôi rồi giới thiệu bà kia là em gái của bà và xin phép cho họ ngắm mấy con vịt. Rồi bà kể cách đây mấy năm bà cũng có nuôi một chú vịt. Nó đi theo bà tò tò như một con chó con. Lắm hôm thấy nó nhắm mắt ngủ, bà nhè nhẹ bước đi, tức thì cậu ta mở choàng mắt, lạch bạch chạy theo bà không rời một bước. Chú vịt rất khôn. Cảm nhận ông Bonneau không thích mình, nên chú không bao giờ chạy theo ông cả. Sau cùng vì nó lớn quá, lại kêu quàng quạc suốt ngày khiến ông Bonneau bực bội, bà đành phải đem nó vô một trang trại quen cho họ nuôi (hay ăn thịt bà cũng không biết!) Bây giờ thấy lũ vịt nhà tôi bà đâm ra nhớ chú vịt thân ái ngày xưa. Câu chuyện của bà khiến tôi nhớ mới đọc trong một tờ báo ngoại quốc, họ kể nhiều gia đình Mỹ có cái một nuôi heo mọi Việt Nam làm cảnh, chiều chiều dắt heo đi chơi như một chú cún chính cống! Mà giá một chú heo con không hề rẻ. Những hai ngàn đô la!

Lũ vịt càng lớn càng ăn khỏe. Mặt trời vừa ló dạng (khoảng 5,6 giờ sáng) cả nhà còn ngon giấc cứ giật mình thức dậy vì lũ vịt la om sòm đòi ăn. Ông xã tôi tức mình đòi làm thịt quách cho rồi, nhưng bà ngoại bảo vịt chưa đủ lớn, ăn "hôi lông" lắm.

Độ hai tuần sau, thấy trời đẹp tôi rủ bé Hà tản bộ sang nhà bà chị chơi. Lúc về, còn cách nhà độ hai con đường nhỏ, tôi bỗng dừng lại, lắng nghe rồi quay sang hỏi con gái:

- Con có nghe tiếng gì không bé Hà?

Con bé nhe hàm răng sún ra cười:

-Tiếng của hai con vịt nhà mình đó mẹ.

Tôi giật mình. Đâu ngờ tiếng cạp cạp lại vang xa đến như vậy?! Đến giờ phút này chưa thấy người hàng xóm nào kêu ca gì cả. Họ tốt bụng thật, nhưng mình là người tự trọng, không thể để đến lúc họ phàn nàn mới dẹp thì còn gì là "thể diện quốc gia"! Dù gì đi nữa thì chúng tôi cũng là gia đình Việt Nam duy nhất ở trong khu này...

Về đến nhà, tôi triệu tập ngay một buổi họp bất thường. Lũ trẻ đưa ra ý kiến là đem cho như bà Bonneau, chứ không nên "xử trảm" giống mấy con gà năm ngoái. Ghê quá! Tôi buồn cười trước phản ứng của lũ nhóc. Bên xứ mình, ở nhà quê thì nhà nào không nuôi một bầy gà, vài con vịt, đề phòng khi "khách đến nhà không gà thì vịt". Hoặc để biểu xén, cúng quảy... Cảnh anh gà giò buổi sáng còn nhớn như trong sân, buổi chiều đã nhảy vào nằm gọn trong nôi là thường, chẳng làm ai xúc động cả. Tụi nhỏ sống bên này, chỉ ăn thịt gà thịt vịt làm sẵn bán trong siêu thị, thì làm sao chịu nổi cảnh đề ngựa con gà ra cứt cỏ, hoặc túm đầu chú vịt cồ ra cứt tiết, mặc cho nạn nhân vùng vẫy kịch liệt! Bà ngoại và ông xã tôi phản đối, bảo rằng tốn công nuôi bao nhiêu lâu nay đem cho ồng lảm! (Riêng bà ngoại công hiến rất nhiều rau sà lách của bà trồng cho lũ vịt háu đói). Tôi ra quyết định, ngày mai Chúa nhật sẽ nhờ ông anh rể tôi (lúc còn ở quê nhà ồng làm tiết canh nổi tiếng là ngon) qua thanh toán hai con vịt dùm.

Chiều hôm sau tất cả mọi thứ đã sẵn sàng: một chén nước mắm, đậu phộng rang giả nhỏ, húng quế xắt nhỏ, ớt, v.v. Ông anh rể tôi chỉ việc xắn tay áo lên. Hai chú vịt được đem vào garage. Cửa garage được đóng kỹ kéo hàng xóm thấy, dám gọi Cảnh sát hoặc SPCA thì phiền lảm. Tôi vẫn chưa quên chuyện một con chó bên Anh Quốc ra đường bị xe cán chết, cả phố xúm ra khóc lóc um sùm. Rồi mới đây chứ đâu, một bà già bên Mỹ, chết để gia tài bạc triệu cho lũ chó, mèo, heo... của bà. Ôi, ở xứ văn minh và giàu có, thú vật còn sướng hơn con người!

Lũ nhỏ vào phòng đóng cửa lại, bé Hà còn rơm rớm nước mắt. Nó là đứa nhạy cảm nhất nhà...Bữa cơm hôm đó ông anh rể và ông xã tôi nhậu tiết canh và thịt vịt luộc chấm nước mắm gừng ngon lành. Nồi cháo và đĩa thịt vịt gừng ế sung vì bị lũ nhỏ tẩy chay, thà ăn bánh mì trứng chiên chứ nhất định không ăn thịt vịt!

Riêng tôi thì quyết định chắc như đinh đóng cột, rằng thì là từ đây chấm dứt hoàn toàn. Không mèo, không chó, không gà, không vịt gì nữa cả. Thú thật, mỗi khi nhớ đến con chó Yorkshire nhỏ xíu, dễ thương vô cùng của tôi chết vì bệnh cách đây mấy tháng, lòng tôi vẫn còn nhói đau, thương đứt ruột!

tiểu thu

Năm Gà Kể Chuyện Mất Gà Bên Mỹ

Cách đây 3 năm, gần đến sinh nhật con gái thì hỏi nó muốn quà gì. Chị ta xin một cái chuồng gà nuôi vài chị để trứng cho vui. Cô ả lại còn lên mạng tìm kiểu thiết kế, đòi chuồng phải là “nhà lầu”, tường sơn trắng, cửa sổ viền đỏ, có cầu thang lên xuống, có sân chơi quanh “nhà”, rào lưới để các chị gà chơi đùa thoải mái. Mẹ chịu con, gọi ông bạn quen làm thầu xây cất: “Tôi biết anh chuyên xây nhà to đùng, chuyện này không đáng, nhưng anh ráng giúp dùm cháu!” Chuồng xây hết \$1600. Con bé lái xe lên trại tuyển bốn con gà con vàng tơ, mỗi con \$10. Họ bảo đảm nếu lớn lên mà thành gà trống thì cho mang lên trả lại. Giời ơi! Một con gà nuôi béo, quay vàng thơm phức tại Costco chỉ có 5-6 đồng một con. Chưa nuôi đã thấy lỗ lỗ to rồi con ơi. Thôi thì cho nó làm nông dân còn hơn nó cầm tiền ra đường xì ke ma túy!

Luật tạo hóa đã định, chỉ vài tháng sau là chị ta chán, từ đó mẹ lo chăm nuôi, dọn dẹp, hầu hạ mấy chị gà. Một buổi sáng mùa đông ra dọn chuồng bỗng thấy lờ mờ một vật gì giống như bao giấy dầu nằm trên mặt tuyết. Đến gần thì hỏi ôi, chị gà mái vàng đang nằm bvat động. Con trứng gió bắt từ hồi nào mà chiều qua còn để cho qua trứng, sáng nay đã một đi không trở lại thế này!

Sáng mùng hai Tết năm rồi ra chuồng gà cho các chị ăn thì chỉ còn có hai chị, chị thứ ba biến đâu mất. Bụng bảo thăm thoi rồi hôm qua mùng một thả ra vườn cho chơi Tết cả ngày, chắc chú cáo đến thộp rồi. Lại lo không biết nó ăn rồi bỏ xương, bỏ lông nơi mô, mai này vào xuân âm áp, giò bọ kéodến nhưng nhúc, hàng xóm lại la oai oái. Đầu năm mất của, rõ bực mình! Chẳng thể xấn váy lên dài giọng bài chửi mất gà cho hả tức được. Một phần vì mình không biết chửi mất gà bằng tiếng Anh, mà quan trọng hơn là biết hàng xóm ở đây chẳng ai tham của theo nguyên tắc ở Việt nam “của Cézar mà vào nhà bà là của bà”. Mấy bà nội trợ Mỹ ấy à, thử cho mấy bà một con gà còn sống bảo bà cắt tiết vật lông rồi quay vàng cho chồng con ăn, thì bảo đảm bà nào bà nấy lẩn đùng ra xiu mất, chứ lại ở đó mà đi bắt gà đi lạc của mình cho vào nồi. Lại cứ nghĩ mà thương con bé. Nó lanh lẹ nhất trong 3 đứa, mỗi lần mình ra sau kêu "cúc cúc" là nó 3 chân 4 cẳng chạy về một mạch, hai chị kia lù đù lục đục chạy theo sau.

Hai hôm sau con gái báo:

- Mẹ ơi, Sở Bảo vệ Súc vật bắt được gà của mình, đưa hình nó lên mạng kia.

- Ủa, sao con biết?

- Con Suzy bên cạnh cho con biết. Nó làm thiện nguyện tại các nơi chăm lo cho súc vật.

Lên mạng tìm thì quả nhiên thấy mặt mẹ của chị, nhưng lại được Sở Bảo vệ Súc vật khai chị là anh gà trống. Giời ạ, mang danh bảo vệ súc vật mà lại trông gà hóa cuốc, trông gà mái hóa gà tồ như thế! Chị gà nhà mình làm bản tự khai: "Tôi được tìm thấy ở khoảng số nhà 9600 đường T..., đã về đây từ ngày 9 tháng 2". Cảnh đó có anh gà trống đăng hình "Tôi đã về đây từ ngày 15 tháng 12", v.v. Một lũ các anh chị chó mèo khác, mỗi “người” một kiểu tạo dáng, tranh nhau tự khai lý lịch trích ngang, ngày “thoát ly”, địa điểm nơi “tập kết”, ngồi xem cũng vui đáo để.

Thế là ghi số nhân thân của chị, sáng hôm sau nghỉ làm, chuẩn bị một thùng giấy to lót nhật trình đến Sở Bảo vệ Súc vật xin chuộc chị về.

Nhân viên cẩn thận hỏi đi hỏi lại, sợ mình là mẹ mìn đến bắt "con người ta".

- Con gà của bà tên gì?
- Đào, tôi không có thói quen đặt tên cho gà đâu. Nhưng mà con tôi nó đặt ba đứa tên Hilda, Zelda, Arabella.
- Thế con này tên gì?
- Không biết nữa, thôi cứ cho nó là Arabella đi. À mà này, con gà của tôi là gà mái, không phải gà trống đâu cô nhé.

- À vâng, chúng tôi biết rồi. Cô nhân viên bên lên trả lời.

Chắc hẳn ba ngày nay chị đã đẻ cho các cô 1, 2 quả trứng để minh chứng cho giới tính của mình.

Họ lại hỏi có giấy tờ tậu các chị ngày nào không, có giấy chứng ngừa không, nếu không có thì có gì chứng minh con gà này là của bà không. Minh phải đưa phone cho xem hình ngày xưa còn bé của chị, hình chụp "nhà lầu" xây cho chị ở vườn sau, có cầu thang đi lên xuống, và đưa bằng lái xe cho thấy nhà ở số 9628 đường T..., gần nơi chị được nhặt về.

Cô nhân viên gật gù hài lòng, bảo ngồi đợi chút. lát sau cô vẫy lại cho biết:

- Yêu cầu bà đóng tiền "cháu nó" ở trọ mỗi ngày 20 đồng cho 3 ngày, cộng với tiền thử phân xem nó có bệnh hoạn gì không, 21 đồng, tổng cộng là 81 đồng. Hiện giờ kết quả thử nghiệm chưa có, nhưng vài ngày nữa bà có thể gọi lại để biết kết quả.

Trời ơi, đến đây thì đã quá muộn, không thể thối lui bỏ về được nữa. Minh đã định bụng nếu họ xin đóng góp thì mình sẽ bỏ vào "thùng phước sương" 20 chục tí. Ai ngờ đâu đến tám mươi một tí, đau quá! Mèn, một con gà quay vàng rực thơm phức ở chợ chỉ có 5-6 tí! Hèn gì lúc lái xe vào cổng thấy dinh thự hoành tráng quá, trưng bày tác phẩm nghệ thuật các anh chó, chị mèo to đùng trên tường, lại còn cần các viên gạch chạm nổi các dấu chân của các anh chị.

Đành móc ví ra thôi, giờ phút này không có can đảm mặt dày giả vờ quên ví, để về nhà lấy rồi trở lại sau. Bây giờ thì họ đã có số phone, bản sao bằng lái xe, địa chỉ đảng hoàng trong computer của họ rồi. Lưới công an Mỹ lỏng lẻo, lại còn "tai mắt nhân dân" Suzy ở cạnh nhà nữa chứ.

Trên đường về mình và bà ngoại bàn với nhau, thật không có cái đại nào giống cái đại nào. Đáng lẽ phe lò đừng đi nhận chị về, và sẵn dịp tuần sau lại "thả" hai em kia luôn, mỗi tuần một em, để Sở Bảo vệ Súc vật nhật hộ. Họ giữ một thời gian không ai nhận thì phải tìm cách "gả" các chị về nhà khác, mình khỏi phải cho ăn uống, dọn vệ sinh vào những ngày đông rét mướt. Tiếc tiền quá đi! Tuy nhiên bạn mình nghe kể chuyện thì bảo hãy cứ mừng là chỉ có một chị đi hoang. Cả ba chị mà bị tóm vào bót hết thì lại phải chuộc đến 243 đồng, bằng tiền mua một con dê!

Hiện giờ thì trẻ lạc đã sung sướng tung cánh gà tìm về tổ ấm, nơi sống bao ngày giờ đêm âm. Còn con gái thì mừng rỡ cảm ơn mẹ rồi rít! Thôi thì đầu năm mắt của mà tìm lại được cũng là điềm tốt, mặc dù bị lỗ lả nặng!
Only in America!

Thúy Messegee

Montgomery County Animal Services
7315 Muncaster Mill Rd Derwood, Md 20855
(240) 773-5900

MEDICAL HISTORY REPORT

Animal ID# A409294 **Name** Arabella

Breed Chicken / Mix

Color Brown & White **Sex** F

Age 1 Year

Treatment Record As of: 2/12/2016 12:50 pm

Date	Condition	Temp	Weight
-February-2016	Normal	0.0	0.00

Test Type / Reason **Treatments** **Medications** **Treated by:**

Comments (Tests)
Sample submitted for avian fecal culture

Montgomery County Animal Services and Adoption Center
7315 MUNCASTER MILL RD DERWOOD, MD 20855
(240) 773-5900
www.montgomerycountymd.gov/asd

Receipt Number: R16-065665 **Receipt Date:** Friday, February 12, 2016

Person Information: 9628 [redacted] MD [redacted] **PID:** P309636

Received From: THUY MESSEGEE **Check No:** **Phone:** (240) 447-8295

Item	Animal ID	Reference No	Price	Qty	Amount
ANNUAL BOARD FEE	A409294		\$10.00	4	\$40.00
FIELD SERVICE FEE	A409294		25.00	1	25.00
POUNDMENT	A409294		16.00	1	16.00
Total Fees Due:					\$81.00
Payments:					
Cash:					\$0.00
Check:					\$0.00
Credit Card:					\$81.00
Total Payments Received:					\$81.00
Thank You!					
Change:					\$0.00
Balance Due:					\$0.00

Animal Information:
A409294 - ARABELLA - 1 YEAR OF AGE, FEMALE, CHICKEN/MIX, BROWN AND WHITE BIRD

TRUYỀN THUYẾT VỀ NGUỒN GỐC LOÀI HOA BLUEBONNET Ở TEXAS

Một chuyện cổ tích đặc thù trong sách *Truyền Thuyết và Kiến Thức về Hoa Dại ở Texas* giải thích lý do vì sao hoa trở nên tiêu biểu trong văn hóa của chúng tôi.

Truyền thuyết mô tả khí hậu ở Texas không hề ưu đãi những người bản địa đương thời. Họ phải gánh chịu một trận lụt thảm khốc, rồi sau đó là một kỳ hạn hạn với sức tàn phá khủng khiếp. Mùa hè đến với sức nóng thiêu đốt và những cơn bão lốc bụi mù. Mùa đông thật khắc nghiệt với bao nhiêu trận bão tuyết. Lương thực trở nên khan hiếm, khiến nhiều người lâm vào nạn đói. Bệnh tật tràn quét thấu các bộ lạc. Thật rõ ràng là Thần Linh đã tức giận.

Nguồn nước trở nên cạn khô, hầu như không còn. Đất đai khô cằn, cây trồng thì tàn lụi.

Các thầy phù thủy cử hành bao nhiêu nghi lễ cầu an. Tuy nhiên những nỗ lực để xoa dịu Thần Linh hầu như vô hiệu.

Vào một đêm, những người phù thủy họp hội đồng quanh ngọn lửa, bỗng nhiên Thần Linh Cao Cả cất tiếng nói. Ngài nói rằng hoàn cảnh khốn khổ hiện nay là do tính ích kỷ của họ gây ra. Phương cách duy nhất để chuộc lỗi là phải đem dâng hiến và đốt tài sản quý báu nhất của bộ tộc, rồi đem rải tro ra bốn hướng gió.

Một cô bé yên lặng ngồi trong bóng tối lắng nghe tất cả, hội đồng không hề hay biết. Cô bé ôm chặt lấy con búp bê làm bằng lá bắp, áo của búp bê bằng da hươu, còn hai bím tóc được tết bằng lông ngựa và lông chim màu xanh trời. Đôi dòng lệ lăn dài trên má khi cô biết mình buộc phải thực hiện điều gì bây giờ.

Khi mọi người đã ngủ say, cô bé nhẹ nhàng lên ra khỏi lều, mang theo một mớ than hồng ở đồng tro than và leo lên đồi. Cô lấy lá và cành cây để nhóm lửa. Cô đưa con búp bê, vật quý giá thân yêu nhất của cô lên cao khỏi đầu mình và dâng nó cho Thần Linh Cao Cả. Cô ném con búp bê vào ngọn lửa đang cuộn cao lên trời. Một khi lửa đã đốt cháy tất cả và tro nguội đi, cô hốt tro lại trong đôi tay. Rồi cô quay về hướng Bắc, Nam, Đông, rồi phía Tây để rải, và nắm tro cứ thế bay ra khỏi tay cô và theo gió trôi đi...

Sáng hôm sau, khi bộ lạc thức dậy, họ nhìn thấy toàn bộ cảnh quan mới hôm qua khô khan cằn cỗi, giờ đây được phủ thảm màu lá xanh tươi và màu da trời biếc. Họ thấy rõ ràng Thần Linh Cao Cả đã thật sự tha thứ cho họ. Cô gái bé bỏng kể cho cha mẹ nghe những gì cô đã làm đêm qua, trong lòng âu lo sẽ bị la rầy vì đã lén ra ngoài.

Toàn bộ lạc quyết định đặt tên cho cô bé là "Người -Thiết Tha -Yêu- Bộ Tộc- Minh".

Và từ đó hàng năm cứ mỗi độ Xuân về người dân Texas lại được hân hoan nghinh đón hoa “Bluebonnets của Texas”.

[TháiLan -NữLan chuyên ngữ theo Nguyên tác của Jason Weingart “The Legend of the Origin of the Texas Bluebonnet”](#)

Hoa Bluebonnet là hoa biểu hiệu của bang Texas. Những người yêu hoa và yêu Texas đã nói hoa bluebonnet là hoa của Texas cũng như shamrock là của Ireland, hoa anh đào của Japan, hoa lily của Pháp, hồng của Anh, và tulip của Holland.

GHI CHÚ (NP Bảo Sinh):

Mùa xuân năm 1901, hội đồng lập pháp của Texas đã tranh cãi để chọn hoa biểu tượng cho Tiểu bang. Hoa bông gòn với những cánh đồng trồng bông dệt vải đem lại nguồn lợi kinh tế cho các xứ miền Nam như Texas bấy giờ được cân nhắc, đến hoa xương rồng “Cactus Jack” chịu đựng những khắc nghiệt của thời tiết khô hạn mà cũng trở ra những bông hoa rực rỡ như hoa lan. Cuối cùng người ta chọn hoa bluebonnet với tính đặc trưng hoang dã mà dễ thương với màu xanh đậm thắm. Xanh như bầu trời xanh, sông nước xanh của mùa xuân. Một loài hoa chỉ có ở Texas.

SÁ GÌ TÈO TÈO TEO

Những kẻ nổi như... bèo
Lập trường luôn xiên xẹo
Hương gió trôi dạt theo
Không cần biết tròn méo.

*

Thang danh vọng eo sèo
Đánh hơi nơi bồ bèo
Khi cần phình, lúc... teo
Lung khom quen uốn éo.

Chân cứ đi ngoằn ngoèo
Luồn lách gian khắp nẻo
Kiếm ăn, béo bở béo
Có ăn là đục đẽo!

Miệng lưỡi léo léo leo
Dụ dỗ đeo dè dè

Bông Sầu Riêng

*Sầu chung chia nửa chữ tình
Sầu riêng tôi giữ chén quỳnh ly bôi
Người đi về chốn xa xôi
Xuôi dòng định mệnh lìa trôi mộng đời
Ba sinh duyên kiếp nửa vời
Đường trần lối rẽ đành rời đôi tay
Hoàng hôn lãng đãng mây bay
Nắng chiều khẽ động gió lay điệu sầu
Mưa giăng mờ lối dải dầu
Đôi bờ sóng vỗ giang đầu bơ vơ
Câu hò vắng vắng đêm mơ
Thuyền neo bến nước dệt tơ mộng về.*

Đỗ Thị Minh Giang

HOA BÙN

Con đường nhầy nhựa trong mưa
Nhớ tà áo trắng năm xưa gió lùa
Bùn văng, lấm tẩm lân la

Đã quen thói leo trèo
Giăng bẫy người trông tréo.

*

Cho dẫu chúng vòng vèo
Cũng lòi đuôi lươn lẹo
Sớm muộn cũng chết queo
Sá gì teo tèo tèo!
Ý Nga 1.3.2020

THƯƠNG AI

Chiều chên chếp màu mây lam lạnh lẽo
Nhắc nhở người chân bước vội, co ro
Gia đình chờ trong tổ ấm thơm tho
Hương bao thức bữa cơm chiều tề tựu.
Ý Nga, 1.3.2020

Bạn khen: “*Áo trở lấm hoa nâu kìa!*”

Hoa nâu còn đó chưa lia
Nước mưa ngày trước đầm đìa ướt tim
Bạn xưa vượt biển: nổi, chìm?
Có thương kỷ niệm êm đềm như ta?
Ý Nga 1.3.2020

LAN

Giữa rừng rậm hoang vu
Một nhánh lan tím dại
Mặc cho gió ù ù
Vẫn an nhiên tự tại.

Cánh lan mườn mượt nhưng
Cùng nắng hòa sắc thắm
Giữa sắc xanh thông, tùng
Hoa cười cùng khách núi.
Ý Nga 1.3.2020

Bruno

Nói theo kiểu các ông bà xưa thì Bruno đúng là con cầu tự. Nói cho sát sự thực hơn: Bruno là cầu cầu tự. Từ 5 năm trước khi Bruno nhập gia thì trong nhà đã xôn xao rất nhiều về một thành viên mới sắp vào gia trang Mességée và gia đình đã phải trải qua nhiều thử thách mới rước được cầu cầu tự về.

Thật ra thì chỉ có Thúy Ái là mong ước vô vàn, còn mẹ và Ngoại lại cản không muốn rước “của nợ ấy” vào nhà. Thúy Ái là con một trong nhà, được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, bố mẹ và bà xúm xít âu yếm cả ngày từ sáng đến tối. Ấy vậy mà Thúy Ái cứ cảm thấy cô đơn vô vàn vì thiếu anh chị em để cùng nhau vui vầy. Cả ngày Thúy Ái thui thủi một mình, không có cả một con vật quanh quần

bên cạnh để yêu thương trù mến thì còn nỗi khổ nào lớn hơn nữa hở Trời.

Thúy Ái vùi vỉnh bố mẹ cho rước một anh chó hay chị mèo về cho vui cửa vui nhà, nhưng mẹ sợ cho sức khỏe bố đang suy sụp. Sau cơn bệnh tim và tai biến thì bố rất yếu, chẳng còn đi đứng vững vàng như xưa nữa. Chỉ cần một anh cầu xông đến, dù là mừng rỡ vẫy đuôi, liếm láp, v.v. là bố cũng có thể chệnh choạng ngã quy, lờ có bè gì thì sao. Ngoại thì không ưa chó, loài gì mà chỉ biết sủa bậy, cắn càn, hôi hám, “bày biện” đầy nhà cho ngoại dọn, chứ có làm nên tích sự gì đâu.

Mặc cả nhà cản trở, Thúy Ái vẫn quyết tâm. “Ngoại à, ngoại chuẩn bị tinh thần đi nhé, vì Giáng sinh này con sẽ xin ông già Noel cho con một con chó đấy!” Bố mẹ và Ngoại lặng lẽ nhìn nhau. Có thể năm nay là năm Thúy Ái thấu hiểu ra huyền thoại về ông già Noel chăng? Ông chỉ là một nhân vật giả tưởng không có thật, và đừng nghĩ rằng mình ngoan ngoãn vâng lời quanh năm thì chắc chắn ông sẽ ban cho điều ước muốn. Không có đâu, nhà này không nuôi chó được đâu con ơi! Thời may, đến ngày Thúy Ái diện áo đầm áo đĩa, theo mẹ ra mall đứng sắp hàng để leo lên lòng ông già Noel vùi vỉnh xin quà, thì không hiểu “ông bà độ” thế nào mà Thúy Ái

lắp ba lắp bắp xin ông một cái lò nướng bánh Easy Bake. Có ngay con ạ! Noel năm ấy ông già Noel chui lò sưởi xuống để cạnh cây thông một hộp quà xinh xắn, và ngày hôm sau Thúy Ái hoan hỉ mở quà rồi cùng mẹ nướng bánh ăn thơm lừng. Hứ hờn!

Những lần Giáng Sinh sau không thấy Thúy Ái “dọa” xin ông già Noel một chú chó con xinh xắn nữa. Em đã đủ lớn để hiểu rằng vì sức khỏe của bố nên không thể nuôi chó trong nhà, và hình như em cũng đã “ngộ” dần huyền thoại về ông già Noel. Thế nhưng mỗi lần đi đâu gặp người khác dẫn chó đi ngoài đường là em sà đến xin phép vuốt ve nựng nịu mãi, thèm chi đâu!

Năm Thúy Ái 13 tuổi thì bố mất. Cùng năm ấy mẹ đi tìm xin một con chó cho Thúy Ái nuôi. Con chờ đợi bao năm rồi, giờ thì mẹ không cần con nữa. Hai mẹ con đồng ý không đi tìm chó giống, vừa tốn tiền vừa rôm, trong khi chung quanh có biết bao chú chó vô thừa nhận để mình xin về nuôi làm phúc!

Mẹ lên mạng tìm hiểu. Hội bảo vệ súc vật tuyển lựa rất cẩn thận, bắt phải điền đơn khai báo lý lịch đảng hoàng trên mạng để họ duyệt xét. Họ sợ “đưa trứng cho ác” thì con vật sẽ khôn khổ. Đơn bắt kê khai nghề nghiệp, lợi tức, quá trình nuôi thú vật từ xưa đến nay, v.v. Họ còn hỏi những câu nan giải như:

- Quý vị sẽ cho nó ăn thức ăn hiệu gì?
 - Đã biết, thì cứ ra tiệm tìm loại dog food nào đang hạ giá thì mua thôi.
 - Khi nó già yếu thì quý vị tính xử sự với nó ra sao?
 - Nào ai biết được. Số phần tôi sau này già yếu còn chưa biết trong gia đình sẽ đối xử với tôi ra sao nữa là!
 - Nếu nó mắc bệnh nan y như bệnh ung thư thì quý vị tính sao?
 - Giời ạ, tôi mà mắc bệnh ung thư thì tôi còn chưa biết tính sao nữa đây này...
- Đến đây thì mẹ chán nản bỏ cuộc, đóng máy lại. Cơ hồ này thì mình không xứng đáng được nhận nuôi con chó nào cả.

Hai mẹ con tiếp tục kiên trì tìm nơi khác. Hội Chó K-9 (phát âm từ chữ canine) thường xuyên tổ chức triển lãm chó vào cuối tuần tại các cửa hàng bán đồ súc vật như Petco, Petsmart, để ai muốn xin thì đến “xem giò xem cẳng”. Có một chị be bé xinh xinh, lông đỏ như cáo, mới sinh con xong, vừa cai sữa, vú về lòng thòng chằm chằm, Thúy Ái thấy thích, nên mẹ con để lại tên tuổi chờ điều tra tiếp. Ít ngày sau hội cho biết chị này cần phải có người bên cạnh suốt ngày, mà mẹ đi làm, Thúy Ái đi học, nên không hội đủ điều kiện. Nhưng hội hứa sẽ tiếp tục lục hồ sơ mai mối. Lạc quan chờ tiếp. Một tuần sau nhận được tin mới: có một anh thuộc giống beagle lai giống hound, 4 tuổi, có thể hợp với lý lịch nhà mình.

Chủ nhật mẹ con đánh xe xuống W.D.C. thăm anh đang tạm trú tại nhà bà mẹ nuôi. Bà đã tán ghế bàn cho anh ngồi chong góc trong góc nhà chờ người đến “xem mắt”. Anh có đôi tai dài điển hình của loài beagle, mềm như nhung, lông toàn thân màu trắng, đen, nâu như mèo tam thể nên được hội đặt tên là Bruno. Bruno vóc dáng trung bình, cân nặng độ 15kg, mặt buồn tư lự không nói lời nào. Mẹ con xin phép dắt anh đi chơi một vòng quanh xóm để hai bên tìm hiểu nhau. Anh lẳng lặng đi theo không hé răng, nhưng còn độ vài trăm mét nữa về đến nhà thì anh bỗng nổi hứng trụ lại giữa đường, nhất định không nhúc nhích, cứ như ông phỗng đá vậy. Thủ thi khuyến khích mãi mà anh vẫn bình chân như vại, lôi kéo cũng không được, nên mẹ con đành bốc anh lên, khệ nệ bê về nhà bà chủ. Tiếng sét ái tình đã nổ, Thúy Ái nhất định xin Bruno.

Thủ tục kế tiếp là hội cử người đến quan sát nhà cửa và phỏng vấn ứng viên. Họ ghi vào hồ sơ là nhà không có hàng rào vòng quanh nên Bruno không thể tự do tung tăng chạy chơi suốt ngày. Tiếp đó cô đại diện hỏi xem mẹ đi làm mấy giờ về và Thúy Ái đi học mấy giờ về. Mẹ con tình thật khai ra: sau giờ học Thúy Ái đón xe buýt đi sang thành phố bên cạnh học thêm, đến chiều mẹ đi làm về đón. Cô đại diện cho biết như vậy là không ổn, bắt Bruno ở nhà nhà từ sáng đến tối không được đi ra ngoài như vậy là không được. (Ngoại ở nhà, nhưng Ngoại nhất định không dính dáng gì đến “con chó của mẹ con mày, tội bây liệu làm sao thì làm!”). Thế là mẹ phải long trọng hứa sẽ thuê người đến dẫn Bruno đi chơi giữa buổi, không để anh nằm tù túng trong nhà đến tận tối. Mẹ tức tốc gọi điện thoại đến anh Devin bạn cùng trường với Thúy Ái, thương lượng trước mặt cô điều tra viên. Thời may anh bằng lòng nhận với giá 5 đồng một ngày. Mọi điều kiện căn bản đã vượt qua, cô điều tra viên thơ thối ra về.

Ngày lành tháng tốt đã đến, mẹ con lái xe đến nhà bà mẹ nuôi rước Bruno địa đình. Trước đó đã chuẩn bị đồ đạc cho Bruno như là nhà sắp có thêm em bé vậy: một tấm đệm để ở cửa từ garage vào, để anh ngủ đêm, một tấm đệm khác trong phòng Thúy Ái để ban ngày anh vào chơi, một “vại gạo” hiệu Kirland cho chó loại tấm vóc trung bình của cửa hàng Costco để ngoài garage, một thùng giấy dùng làm nắp về nhà chồng, ủa quên về nhà chủ, lược chải bộ chết, kéo cắt móng chân móng tay, dây buộc vào cổ để dẫn ra ngoài đi dạo, vòng đeo cổ trừ bộ chết, v.v. Thúy Ái cũng đã đến cửa hàng đặt một bảng tên, có khắc tên cúng cơm là Bruno, họ là

Messegée, và số phone ở nhà (sau này mới biết công dụng của nó). Nhà cũng phải đổi thùng rác bằng loại có nắp đóng kín mít, phải lấy chân đạp vào bàn đạp thì nắp mới mở ra, phòng khi Bruno nổi tính tò mò muốn vọc thùng rác. Bà mẹ nuôi gửi theo hai cái khăn lông cũ đã dùng cho Bruno tại nhà bà, nên Bruno cũng có một ít “của tư trang, đồ tề duyên” cấp về nhà mới.

Vừa đưa Bruno lên xe mẹ mới phát hiện một sự thực phùng phàng: tính chất “hữu xạ tự nhiên hương” của Bruno tỏa ra đầy xe. Thế mới biết những cuốn truyện, cuốn phim của những anh chị Rin Tin Tin, Molly, v.v. đều có khuynh hướng lãng mạn hóa mọi chuyện, không mang đầy đủ tính “tả chân hiện thực”. Thôi thì đã thương thì chấp nhận tất cả mặc dù trên đời có vài chuyện dễ chấp nhận hơn một vài chuyện khác, như chuyện “mùi” chẳng hạn. Về đến nhà, chị Thúy An (chị họ của Thúy Ái) bước ra cười toe toét nhưng còn ngần ngại chưa dám đến gần vuốt ve. Ngoại nhìn nhìn, ngấm ngấm không nói lời nào, còn Bruno thì tinh bơ như nhà của mình, chẳng chào hỏi ai, đi khắp nơi, hừ hừ hích hích, mà nét mặt vẫn buồn rười rượi.

Nói theo tiếng Anh thì Bruno nhập gia “vớ đủ loại hành lý công kênh”, còn nói theo kiểu tiếng Việt là Bruno có một quá khứ khá phức tạp. Giấy tờ cho biết anh sinh trưởng tại tiểu bang South Carolina, cách đây hai tiểu bang về phía Nam, lái xe cũng phải cả ngày mới đến. Không biết chuyện gì đã đưa đẩy anh trôi nổi lên đến tận tiểu bang Maryland trên này. Bruno không hề rặng gì về quá khứ (đau buồn?) của mình, nhưng nó hiện hữu gián tiếp qua những thói quen và phong cách sống hằng ngày. Anh tuyệt đối không thích lên xe hơi, chắc vì đã bị tuồn lên xe di chuyển từ trại này sang trại khác suốt bốn năm tuổi đời? Anh sợ tiếng động, mỗi khi ai làm rơi một vật gì là anh giật bắn lên, dáo dác nhìn quanh chỉ chực chạy trốn, có phải vì tiếng động đồng nghĩa với bạo lực? Anh cũng rất sợ đàn ông, có lẽ đã bị đàn ông bạc đãi ngày xưa? Gia đình Messegée toàn đàn bà con gái là môi trường lý tưởng cho anh vào nhập gia. Có lần một ông thợ TV đến nhà để nối TV vào mạng cho mẹ. Bruno cứ run lấy bầy núp vào chân mẹ, tim đập hỗn loạn, mồm rên rì nho nhỏ, liên tục. Mẹ phải ôm anh vào lòng trấn an, xót xa không hiểu ngày xưa Bruno bị đàn ông hành hạ đánh đập thế nào mà ra đến nông nổi này. Khi ông thợ ra về rồi Bruno mới hoàn hồn bình tĩnh lại. Thương quá!

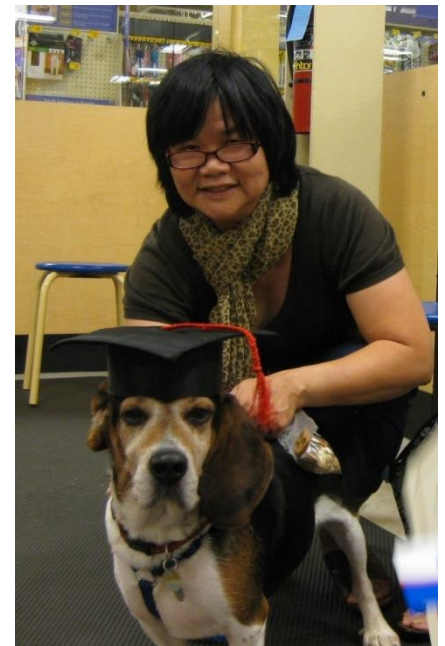
Từ ngày có Bruno, mẹ đi làm về trước hết là thấy “mùi”, sau đó có đưa ra quần chân, quần đùi, cọ sát, cũng ấm lòng. Bruno về phần mình chắc cũng hết sức nhập gia tùy tục. Tuy nhiên có những chuyện mà ban đầu mẹ và Thúy Ái bỏ qua không để ý đến dần dà trở nên “vấn nạn trầm kha” thực sự. Mỗi lần được dẫn ra đường đi “walk”, Bruno cứ rề rà, hừ hừ, hích hích, theo đúng bản chất của một anh beagle, ghé đến từng gốc cây “tươi”

làm dấu, thành thạo như tất cả thời gian trên đời này thuộc về mình, trong khi mẹ thì gằm gù: “trễ giờ đi làm rồi con ơi, nhanh nhanh lên dùm cái!”. Chưa hết, khi các bạn của Thúy Ái đến làm nhiệm vụ dẫn chó sau giờ học, lãnh 5 đồng mỗi ngày, Bruno chơi trò “trụ” lại giữa đường, nhất định không đi chuyển, ngồi ngó qua ngó lại, hết liếm chân tay lại gãi bọ chét sột sột, cứ như anh là chủ nhân của con đường vậy. Các anh chị dog walker khổ sở dụ bánh cũng không ăn thua, Bruno xoi tuốt rồi lại tiếp tục “trụ”. Ông bố bà mẹ các anh chị ra tiếp tay, có người bốc thóc Bruno lên bế về, có người đánh xe ra chở Bruno về nhà giao lại. Nếu bị dồn ép quá mức Bruno sẽ chơi trò tuồn khỏi dây xích bỏ chạy một mạch. Các ông bố bà mẹ lại phải lái xe đuổi theo. Được vài bận thì các dog walker đều xin từ chức, lãnh 5 đồng chả bõ! Vì Bruno đã rất xuất sắc trong việc “đuổi” người phục vụ, nên dần dà mẹ đành bỏ vài nghìn ra xây một hàng rào quanh nhà thả Bruno ra, khỏi đi điếc, dẫn điếc, walk điếc gì cả.

Theo thiên bẩm của loài beagle, Bruno chuyên rình rập có cơ hội là tuồn ra khỏi cửa, đông mát. Có lần giữa ngày làm việc Ngoại hốt hoảng gọi vào sở báo cho biết Bruno đã téch đi đàng nào rồi! Mẹ lập tức gọi cho Thúy Ái biết: ”Thôi bỏ buổi học thêm đi con, về nhà phụ mẹ tìm em.” May có người ở xóm trên bắt được, nhìn số điện thoại mà Bruno đeo lưng lẳng trên cổ rồi gọi báo tin cho mình đến rước về. Giữa trời đông giá, trong cơn mưa phùn lấm tấm, dưới ánh nắng hè gay gắt, bất kể thời tiết, thỉnh thoảng Bruno lại tuồn đi và cả nhà lại ới ới đi tìm làng trên xóm dưới. Có hôm nhà đón khách phương xa, đang mừng rỡ tíu tít mời cơm nhau thì có chuông điện thoại báo tin: “chó của bà đang đi lạc vào nhà tôi đây!” Khi thật, anh téch đi lúc khách bước vào nhà mà chẳng ai biết. Bạc tình bạc nghĩa như thế là cùng, làm như là ở nhà không ai thương vậy, si nhục vừa thôi chứ! Bà thú y nghe mẹ than thở vội trấn an, loài beagle nó như vậy đó, đừng thấy thế mà buồn. Con beagle của bà có lần chạy rong thế nào mà xông ra tận xa lộ, suýt nữa mất mạng!

Khi đón về nhà, Bruno mới lên 4 nhưng đã thuộc lứa tuổi trung niên trong thế giới chó. Một năm tuổi của người bằng bảy năm tuổi chó mà. Người Mỹ thích đón chó về lúc còn baby để họ “dạy con từ thuở còn thơ, dạy chó từ thuở bơ vơ mới về”. Ở tuổi Bruno thì đâu đã vào đó rồi, hết thuốc chữa rồi! Tuy nhiên cả nhà vẫn nuôi hy vọng, mang Bruno đi ghi tên vào lớp dạy chó tại tiệm PetSmart trong thành phố. Mỗi chiều thứ bảy cả nhà chờ Bruno đến lớp vỡ lòng lúc 4 giờ chiều. Trong lớp của Bruno có đủ thành phần, có anh còn bé chơi chơi, cứ rậm rứt đứng ngồi không yên. Có anh to xác gấp đôi Bruno nhưng tuổi chỉ đáng hàng em út. Có chị “chảnh” không chịu được, cô giáo vừa dạy qua một trò là chị làm được ngay, mặt vác lên, còn Bruno cứ giơ mắt óc ra nhìn, học hoài mà chẳng “thủng”. Cô giáo dạy một chút lại cho ăn bánh để dụ khị, Bruno tép bánh vào mồm rất nhanh nhưng học rồi vẫn không chịu hành. Đã vậy khi thấy bạn được cô cho bánh Bruno bèn xông vào giật luôn. Thật là chán, cứ y như con người, đi học thì không thuộc bài, lại còn ỷnh lộn trong lớp, xấu hổ muôn chết. Trong chương trình lớp vỡ lòng mười bài, nào là “Ngồi!”, “Đến đây!”, “Chờ đó!”, “Nằm xuống!”, v.v. , Bruno chỉ thuộc được mỗi bài “Ngồi!”. Cuối khóa có tổ chức thi lên lớp. Về nhà mọi người thi nhau tập luyện cho Bruno mà cứ như nước đổ lá khoai, ngu vẫn hoàn ngu. Đến ngày thi cả nhà từ Ngoại đến mẹ, Thúy An, Thúy Ái cùng đi theo hỗ trợ tinh thần Bruno. Mặt người nào người ấy căng thẳng không che dấu được nỗi âu lo, chỉ có mình Bruno là tỉnh bơ nằm trên xe thả hồn trong mộng, ngáy râm rang. Ông bà ta có câu học tài thi phận mà! Vào lớp hôm ấy không hiểu sao chỉ có mình Bruno hiện diện, các thí sinh xuất sắc khác đều cúp cua cả, chắc chúng nó giỏi quá rồi cần gì thi. Không biết ông bà độ thế nào mà ngày đó Bruno làm được đủ các trò, ngồi, chờ, nằm xuống, tắt tắt.

Kết quả: đậu! Đúng là hay không bằng hên. Tiệm PetSmart cho Bruno đội mũ tốt nghiệp chụp hình, thưởng một cái bánh xương, và cho vài phiếu mua đồ giảm giá. Cả nhà hí hửng reo hò, trên đường về ghé tiệm thưởng mỗi người một ly trà sữa!

Thấm thoát mà Bruno đã nhập gia được sáu năm. Mười tuổi rồi, bắt đầu vào cái tuổi thất thập cổ lai hy của loài chó rồi. Nhìn lại quãng đường đã qua, Bruno không thay đổi gì mấy. Vẫn cứ thế: ị, đùn, tè bậy, tham ăn tục uống, ngó miệng chực ăn, ngủ nghê thô tục, ngáy như cưa gỗ, mớ ngủ, rên rỉ, đập đuôi bành bạch suốt đêm, v.v.

Nhiều lúc không biết Bruno ngu thật hay giả vờ. Khi có tiếng chuông cửa, Ngoại tiến ra mở thì Bruno quay ngoắt lại lúi vào phòng trong, ý rằng: “Không biết chuyện gì thế. Mọi người lo đối phó đi nhé, đừng có mà trông cậy vào tôi!” Mỗi lần ở nhà đi chợ về bỏ quên túi đồ ăn dưới đất không cất đi là Bruno thừa nước đục thả câu vục mồm vào ngay. Buổi sáng mẹ tắt bật chạy ngược chạy xuôi, tìm chìa khóa xe, dọn gói đồ ăn trưa vào giỏ, với tay bốc mấy cái hóa đơn vào sổ thanh toán, còn Bruno thì cứ tỉnh bơ chàng ràng trước mặt: “Mi em cái đã rồi mới được đi làm!”, sẵn dịp quẹt luôn một vệt nước dãi vào cái quần mới giặt ủi thơm tạt của mẹ. Nhiều lần mẹ đã bực tức quát lên: “Chỉ ăn hại đái nát thôi, chả được cái tích sự gì cả!”

Được cái Bruno chẳng bao giờ cãi lại câu nào. Ai muốn nói gì cũng được, Bruno luôn chủ trương một sự nhịn chín sự lành vì thế không hề có cãi cọ, gấu ó. Sau khi các thành viên giống người đã lẳng mạ, nhiech móc chán chê rồi thì lại thấy tội, thấy thương Bruno. Buổi tối sau một ngày làm việc mệt nhọc, mẹ bước vào nhà mặt mày quạu đeo, Bruno đến bên cạ quẹt vào chân, mắt ngược nhìn âu yếm như muốn hỏi: “Sao, có chuyện gì vậy? Có chuyện không vui ở sở à? Kể cho Bruno nghe đi!” Những lúc đó lòng mẹ chùng lại, thấy mình sao mà may mắn và hạnh phúc vì đã có Bruno trong nhà.

À, mà bảo rằng Bruno không hề thay đổi cũng không đúng. Bruno ngày nay không còn sợ rúm khi phải lên xe nữa. Mỗi lần được tròng dây vào cổ, Bruno hiểu là sắp được lên xe đi, nhảy cẫng lên không dấu được nỗi vui mừng. Thậm chí khi thấy trong nhà có ai tay xách giỏ, tay cầm chìa khóa, lập tức Bruno theo sát để xin đi theo. Bruno đã hiểu lên xe bây giờ là được đi chơi, là vui, không phải là di chuyển từ nhà tù này đến nhà tù khác nữa. Khi có đàn ông đến thăm gia đình, Bruno phăng phăng đi ra ngồi giữa mọi người, mặt vênh lên nhận những lời khen, những vuốt ve triu mến, chả còn trốn chui trốn nhủi, tim đập loạn xạ, mồm rên ư ử trong hãi sợ như ngày xưa.

Nhờ có thương yêu, triu mến, Bruno đã tìm lại được lòng tự tin và sự bình an tâm hồn, đã trở nên một chú chó yêu đời, thanh thản, lạc quan!

Còn nét mặt buồn muôn thuở và cái tật xông ra đường chạy rông thì xin cả nhà đừng chấp. Cốt cách di truyền của dòng họ beagle mà, vui lòng thông cảm bỏ qua cho!

Thúy Messegee

